

Brev från Cosmos

Det finstilta

Villkor

Genom att läsa den här texten eller få den uppläst har du inte gått med på någonting alls. Vi uppmanar till måttlig motion, gott te, mer kakor och en positiv inställning. I händelse av vadsomhelst är alla i redaktionskommittén kroniskt oskyldiga (botemedel mot detta är ej att vänta). För övrigt anser vi inte att Kartago behöver förstöras. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Mauris elementum rhoncus arcu. Nam aliquet, erat nec tincidunt ultricies, arcu felis tincidunt quam, id tincidunt mi urna eu diam. Phasellus eget diam eu sapien faucibus blandit ac nec nibh. Praesent in facilisis justo. Phasellus et nibh vitae ante pretium rhoncus. Vivamus aliquet massa eget tortor blandit commodo. Suspendisse viverra interdum purus, et portitor mauris dictum et. Nam ut nibh non risus cursus pulvinar eu sed neque. Nunc sagittis portitor fringilla. Sed sagittis ipsum nisi, nec blandit sapien sodales at. Praesent elementum dictum sapien, sed interdum tellus ultricies non. Quisque vel varius justo, ac mollis turpis.

Redaktionskommittén

Bakom den här publikationen ligger ett antal engagerade entusiaster på lur och väntar — titta bakom skärmen så kanske du ser någon av dem. I analfabetisk ordning är Patrik Centerwall, Peter Bengtsson, Sandra Petojevic och Louise Bengtsson Rylander alla något i överkant entusiastiska. Vi hoppas ni har mycket nöje av vår novelltidsskrift!

Upphovsrättsinformation

Novelltidsskriften "Brev från Cosmos — volym 4", ansvarig för utgivningen är redaktionskommittén. Inkluderade verk © respektive upphovspersoner.

- Framsida: © 2017 Peter Bengtsson
- Rymdskepp och Alien på framsidan: © 2007 Jim Persson-Mellin
- Novell: Irene © 2016 Mattias Kuldkepp
- Novell: Danis Jul © 2016 Eva Holmquist
- Novell: Permission på Norta © 2017 Eva Holmquist
- Novell: Sixty thousand and one © 2016 Gustaf Hagel
- Novell: Alfa och Omega © 2017 Patrik Centerwall
- Essä: Rakter och maskhål © 2017 Patrik Centerwall
- Illustrationer till noveller © 2017 Sandra Petojevic

Utgivning

Publikationsdatum 2017-05-25
Göteborg, Sverige

Innehåll

Det finstilla.....	2
Villkor.....	2
Redaktionskommittén.....	2
Upphovsrättsinformation.....	2
Förord.....	4
Författarpresentationer.....	5
Mattias Kuldkepp.....	5
Gustaf Hagel.....	5
Eva Holmquist.....	6
Patrik Centerwall.....	6
Irene.....	7
Danis Jul.....	18
Permission på Norta.....	27
Sixty thousand and one.....	44
Alfa och Omega.....	54
Intervju om Worldcon med Fia Karlsson.....	65
Raketer och maskhål.....	68
Bokrecensioner.....	72
Nomadplaneten.....	72
Konsten att rädda sitt skinn.....	73
Ur Varselklotet.....	74
Flodskörden.....	75
Diligentia-trilogin.....	76
The Time Traveler's Tale – Chronicle of a Morlock Captivity.....	77
Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy.....	78
Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening.....	78
Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap.....	78
Steampunk Göteborg – För de steampunkintresserade.....	79
West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk.....	79
Kalendarium.....	80
Adjöss och tack för fisken.....	81

Förord

I det här numret lyfter vi blicken, skådar ut mot stjärnorna och tar oss med fantasins hjälp ut i solsystemet och ännu längre bort, till okända mål och främmande planeter. Vi tar oss helt enkelt an det för science fiction så klassiska temat om resor i rymden.

Rymdresor upphör ju aldrig att fascinera. Ny forskning kan ge upphov till nya funderingar om hur vi skulle kunna resa genom de otroliga avstånden i universum. Nya författare har nya idéer och hittar på sina egna lösningar och egna världar som de tar med oss till. Universum är oändligt och vår uppfattning om det som finns i det är till synes också det oändligt.

För den som gillar resor vill vi också tipsa om att resa till Worldcon i Helsingfors i augusti. Världskongressen har aldrig tidigare varit i ett nordiskt land, och det kommer nog dröja innan det händer igen, så passa på om ni vill mingla med andra science fiction-fans och författare. Mer om Worldcon kan ni läsa om i intervjun med Fia Karlsson. Skulle ni inte ha tid med att resa så kanske vi kan trösta er med att nästa nummer kommer att handla om tidsresor. Det utlovade dystopitemat har vi naturligtvis inte glömt bort, men den som väntar på något dystert väntar ju som bekant aldrig särskilt länge.

Nog om detta, nu ska vi ut i rymden. Trevlig resa!

- Redax

Författarpresentationer

Mattias Kuldkepp

Mattias Kuldkepp dras till den okuvade fantasin och avskyr det förutsägbara. Han debuterade 2011 med nutidsfantasyromanen *Efter branden i Sodom* som under 2016 gavs ut i en uppdaterad nyutgåva med namnet *De sista änglarna*. Hans andra verk, spänningsromanen *Minnesskymning*, gavs ut under 2015 och samma år medverkade han även i novellantologin *Steampunksagor* och skräcknovellsamlingen *På denna grund*. I år söker han sig tillbaka till rötterna — fantasyn, och kommer ut med den humoristiska fantasyromanen *Konsten att rädda sitt skinn*.

Websida: mattiaskuldkepp.wordpress.com

Wikipedia: [Mattias Kuldkepp](#)

SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

Till den här novelltidsskriften har Mattias bidragit med *Irene*, som även var ett bidrag till Club Cosmos novelltävling 2016 och *Konsten att rädda sitt skinn* recenserar redan i detta nummer.

Gustaf Hagel

Gustaf Hagel fascinerar av berättelser om det som är trasigt och ofullständigt. Det tar sig uttryck i alla möjliga genrer men helst rör han sig runt fantastiken med dess möjligheter att utforska både det som fattas oss människor och var världen kanske är på väg. Tidigare har han publicerat några noveller men främst har han skrivit musikrecensioner i diverse media. Gustaf studerar engelsk litteratur och jobbar som lärare.

Websida: www.gustafhagel.se

Twitter: [@GustafHagel](#)

Google+: [+GustafHagel](#)

Till den här novelltidsskriften har Gustaf bidragit med *Sixty thousand and one*, som även var ett bidrag till Club Cosmos novelltävling 2016.

Eva Holmquist

Eva Holmquist skriver mestadels fantasy och science fiction, eftersom hon alltid varit fascinerad av hur världen fungerar och vad det skulle innebära om förhållandena var annorlunda. Hennes berättelser brukar beskrivas som fantasifulla, tankvärda historier med berättarglädje. Hon är utbildad civilingenjör och jobbar som teststrateg när hon inte skriver science fiction- och fantasyböcker.

I mars kom hennes åttonde bok *Blodskifte* – en urban fantasy som utspelar sig i Jönköping. I samband med detta skrev BTJ att hon är ”något av en veteran inom svensk fantastik”.

Eva har också medverkat med noveller i sju antologier och i flera nättidskrifter. Hon är uppvuxen i Pixbo utanför Göteborg med den underbara närheten till Gunneboskogen och Rådasjön ett långt stenkast från huset. Numera bor hon i Jönköping. Målen för 2017 inkluderar en bok om test av IT system till hösten, att ge ut Gallus brinner som e-bok samt att skriva en helt ny urban fantasyserie.

Websida: evaholmquist.ordspiran.se

Twitter: [@evaholmquist](https://twitter.com/evaholmquist)

SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

Till den här novelltidskriften har Eva bidragit med två noveller — [Danis Jul](#), som var ett bidrag till Club Cosmos novelltävling 2016 och [Permission på Norta](#), som är nyskriven.

Patrik Centerwall

Patrik Centerwall debuterade 2013 med novellsamlingen *Skymningssång och andra fantastiska historier* på Undrentide Förlag. 2016 kom uppföljaren, *Minnen av en sång*. Han medverkar även med noveller och dikter i ett flertal antologier och tidskrifter.

Websida: Skymningssång

Twitter: [@Pcenterwall](https://twitter.com/Pcenterwall)

SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

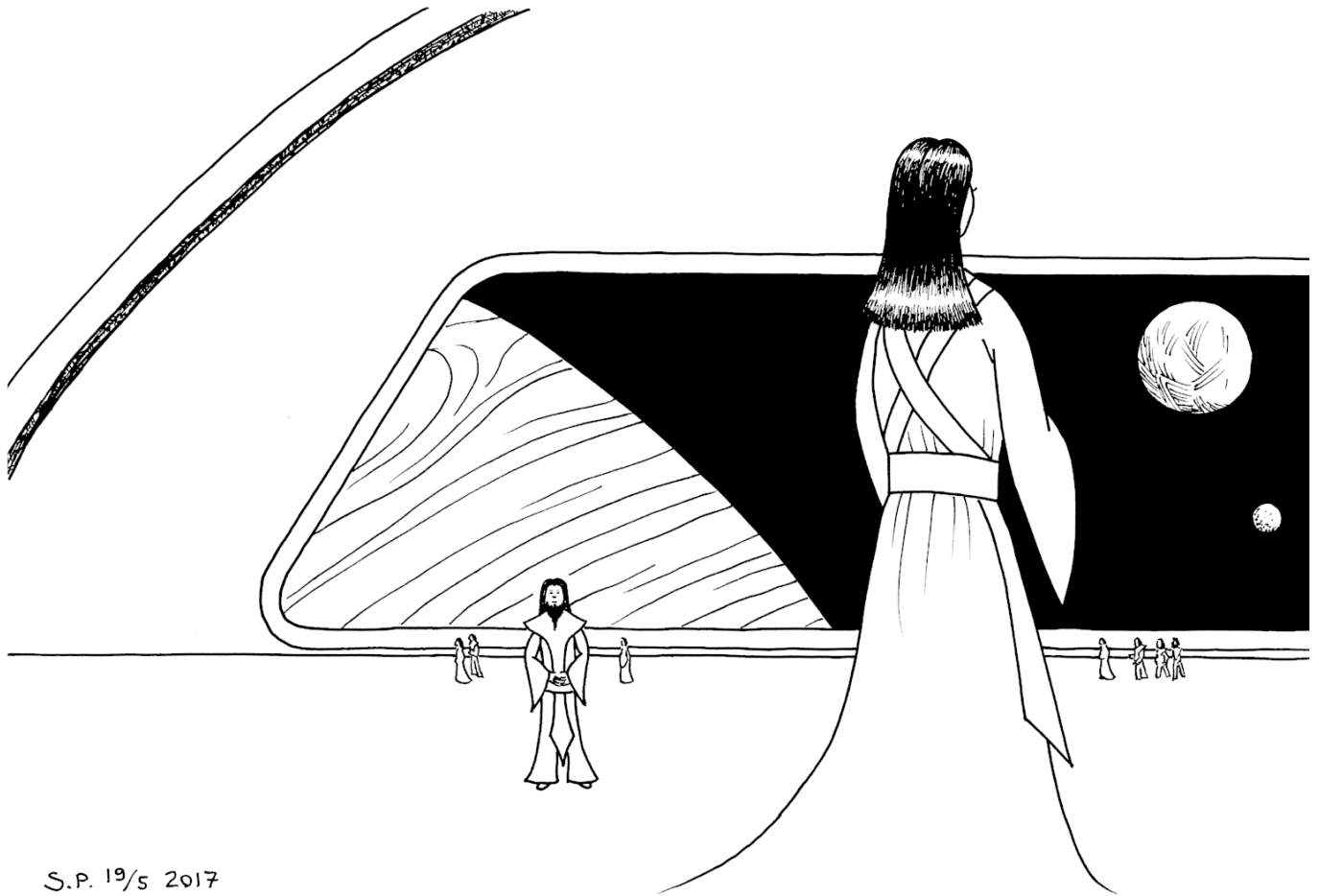

Foto: Kim Lundemo

Till den här novelltidskriften har Patrik bidragit med novellen [Alfa och Omega](#), samt en [essä om rymdresor](#).

Irene

Mattias Kuldkepp

S.P. 19/5 2017

Illustration: Sandra Petojevic

Jag öppnar ögonen. Asteroidbältet glittrar och gnistrar likt slipade diamanter i ett hav av svärta. NeoSuecia roterar ljudlöst runt sin axel medan förlupna solstrålar blänker från granitoderna vid norra polen. Ljuset i rymdskyttelns cockpit är dämpat och i mörkret observerar jag de mjukt, rytmiskt pulserande röda mönstren som vandrar över instrumentpanelen. Allt är i sin ordning. Allt är som det ska. Fartyget följer sin förprogrammerade landnings-trajektoria utan minsta avvikelse. Bakom mig strålar solen likt ett skivformat, gyllene inferno och med jämna mellanrum glänser det från större byggnadskomplex på asteroiden framför mig. Jag vrider huvudet och sveper med blicken åt sidorna. Mitt huvudburna visualiseringssystem glider följsamt med och målar upp vyn utanför skeppet. Tusentals och åter tusentals små glittrande prickar. Här hittar jag som i min egen cockpit. Precis som i C-Blockets korridorer där jag växte upp – NeoSuecias till synes oändliga labyrint. Samma korridorer som vi vandrade den dagen du och jag träffades, Irene.

Jag andas ut, blundar och slappnar av, känner hjärtats puls och ångesten som vilar i mina ådror. Mitt eviga resesällskap. Det finns ingenting att göra åt saken. Den är där för att stanna. Jag andas in och öppnar ögonen. Återvänder till verkligheten, till cockpiten. Röda streck målas upp på datorskärmen framför mig, visualiseringar av korsande trajektorier. Infarter och utfarter. Vi följer taktfast den blinkande rutten A612, den normala inflygningsrutten för skepp anlöpande från Ganymedes. Det knastrar till i hörlurarna och jag drar ned volymen med en strypande handrörelse framför styrsystemets rörelsesensor. Det är ingenting viktigt. Rymdkommandocentralen kontakter rutinmässigt alla inkommande farkoster. Koordinater,

inklinationsvinklar och hastighetsangivelser rabblas i bakgrunden. Cat, min andrepilot, tar hand om formaliteterna. Någon fördel ska man ha av att vara kapten. Själv lutar jag mig tillbaka, tar en klunk SodaPopFrenzy, fäller blicken mot instrumentpanelen och släpper mig ljudligt. Det sistnämnda var oavsiktligt. SodaPopFrenzy gör mig alltid knäpp i magen, men ändå fortsätter jag att dricka det. Jag kastar en blick mot Cat som sitter två meter bredvid mig. Hon verkar inte ha hört. Bra. Cat vrider huvudet mot mig och ler med tandrader vita som alabaster. Hennes mörka, koppärrade hy döljs nästan helt av den spegelblanka pilothjälmen, mikrofonporten och visualiseringssystemet framför ögonen.

”Äntligen”, säger hon och släcker ned kommunikationslänken med ett fingerkommando framför rörelsesensorn.

”Färdig med byråkratin?”

”Rymdkommandot är ena jävla skrivbordspiloter.”

Det är snart femtio dagar sedan vi lämnade Jupiters månar bakom oss. Förstrött för jag handen över min orakade haka och sveper med blicken över horisonten. Ett kort ögonblick tycker jag mig skymta jätteasteroiden 4 Vesta, eller NeoChina som den kallas i folkmun. Cat suckar och skakar på huvudet.

”Förmodligen rekryterar alla kommandocentraler från en och samma dysfunktionella genpool. Eller också är de alla födda med en pinne i röven”, säger hon.

”Skit i rymdkommandot. Slappna av i stället.”

Cat korsar benen och lutar sig tillbaka i sätet. Vi sitter en stund under tystnad och betraktar den roterande asteroiden som närmar sig. Autopilotsystemet jobbar och gradvis linjerar vi upp oss, synkroniserar rörelserna, matchar koordinatsystemen och de differentiella hastighetsvektorererna. Det går som ett urverk och allt utan att någon av oss behöver ens så mycket som att nudda instrumentpanelen. Cat knakar ut fingerlederna.

”Du skulle varit med på tiden innan skeppen fick autopilot”, säger jag. ”Det var inget för veklingar det.”

Jag skäms omedelbart över min tafatta lögn. Jag har aldrig satt foten i ett skepp utan autopilot och skulle aldrig komma på tanken. Cat säger ingenting. Hon ifrågasätter aldrig mina lögner, men det hindrar inte den frätande ångern, snarare tvärtom. Jag måste sluta hitta på saker. Jag ler trevande, dricker upp det sista som finns kvar i SodaPopFrenzyburken och knycklar ihop alupappersskalet. Det bubblar från magen och jag kväser en rap samtidigt som jag sveper med blicken över NeoSuecias hamnområde. Lockande röda neonskyltar med reklam för hotell, banker, strippklubbar, barer och turistattraktioner i NeoSuecia kantar asteroiden under inflygningens sista del. StarBucks är den enda MegaCorpen som investerat i NeoSuecia och jag noterar ett par stora blinkande skyltar med reklam för StarBucks SuperDeo och StarBucks FineFoods. StarBucks är visserligen bra, men ibland när jag är här saknar jag möjligheten att få tag på en vanlig CocaBeer eller en McFood.

Vi närmar oss terminalbyggnaden. Den svarta rektangulära glipan i hangaren som markerar landningszonen gapar mot oss likt ett stort, svart slukhål. Den är omöjlig att missa med autopiloten påslagen, men ändå ryser jag vid tanken på vad som skulle hända om en vinge snuddade vid hålets ytterkant. Rörelsmängdsändringen skulle vara minimal, men tillräcklig för att göra krashen ofrånkomlig. Och döden. Hjärtat bultar snabbare. Händerna klibbar. Skulle jag träffa dig då, Irene? Skulle dina ögon fortfarande glittra?

Jag sliter bort blicken från det hypnotiska hålet och letar istället efter SodaPopFrenzyburken innan jag minns att jag redan druckit upp den. Jag svär och sluter ögonen. Oundvikligt, tänker jag. Det var oundvikligt, Irene. Det fanns ingenting jag kunde göra. Jag kramar sätets armstöd med svettiga fingrar samtidigt som det återigen bubblar till i magen och jag släpper mig ljudligt. Pinsamt. Jag biter mig i läppen, men Cat rör inte en min. Förmodligen har hon redan kopplat upp sig mot NeoSuecias underhållningssystem. Blicken sugts mot det svarta hålet. Det är nära nu. Mörkret omsluter oss och fem sekunder senare fortplantar sig en dov, vibrerande suck genom skeppets lättmetallram och motorerna stängs av. Vi har landat.

* * *

Jag var 48 år när det andra Mars-Telluskriget bröt ut. NeverDies vitt och brett använda livsförlängande preparat gjorde att det knappt ansågs som mer än en ungdom, men det spelade ingen roll. Ingen undslapp kriget, och jag hade tur som överlevde. Allt liv på Jorden utplånades. Samma sak på Mars, och kvar efter kriget fanns det bara futtiga två miljarder människor i solsystemet, mindre än fyra procent av den ursprungliga populationen. Vid den tredje intergalaktiska efterkrigskonferensen enades historikerna om att utgången av kriget varit oundviklig. Mars flotta var, precis som i det första kriget, fullständigt underlägsen Jordens och det borde ha kunnat förutspås att Mars skulle vända sig till förbjudna icke konventionella vapen i krigets slutskede. När den tidpunkten kom hade 99,5% av de ytbundna strukturerna på Mars utplånats och kontakten med de underjordiska nätverken hade brutit samman. Skadorna bedömdes som stora till katastrofala. En polarstation med tillhörande experimentella vapensilos var allt som fanns kvar, och det berodde förmodligen på en miss vid en tidigare orbital polärbombning. De främsta generalerna i stjärnflottan fokuserade krigsinsatsen mot de kvarvarande underjordiska nätverken och de ännu ej utslagna satellitburna försvarssystemen. Polarstationen bedömdes inte utgöra ett hot. De hade ack så fel.

Efter det andra Mars-Telluskriget delades konfederationen upp i den inre och den yttre handelszonen. Den inre handelszonen hade gruvorna på månen och växthusgallerierna på Venus som nav, med forskarstationerna på Merkurius samt de geostationära satellit- och rymdfärdsstationerna runt Jorden nära förbundna. De yttre kolonierna bildade den andra handelszonen med Jupiters och Saturnus månbasar som nav. Fabrikskomplexen på asteroiderna och de skadade satellitstationerna kring Mars valde att stå utanför.

* * *

Överallt ser jag dig. Ditt ansikte. Ditt leende. Dina ögon. Din blick. Jag vill glömma, och ändå inte. I slutändan spelar det ingen roll. Du kommer aldrig låta mig glömma. Jag bär dig inom mig vart jag än går. I synnerhet här på NeoSuecia, där vi träffades första gången.

Jag tittar ut från fönstret på mitt StarBucksForYou PremiumGoldStar hotellrum i sektor C på NeoSuecia. Det är inget äkta fönster naturligtvis, men det visar upp en autentisk bild av gatan nedanför, grå och utan folk. Då och då pilar någon enstaka hovtaxi förbi, men i övrigt är det tomt. De flesta använder de allmänna kommunikationsfaciliteterna när de behöver ta sig någonstans. Det går att åka på mindre än en halvtimme med PubTrans från Sektor C till Sektor A som ligger mittemot varandra på asteroiden. Men Sektor A är naturligtvis avskuren för folk med min inkomst. Bara de med fyra eller fem stjärnor får komma in.

Min blick glider bort från fönstret och runt i rummet. Det är inget dåligt rum för att bara vara PremiumGoldStar. Fem kvadratmeter plus toalett och en dusch i korridoren att dela på. Sängen luktar unket och de blekturkosa tapeterna har revor, men sängkläderna är rena och ser hjälpligt vita ut. En åttiotums tv-skärm är monterad på väggen mittemot sängen. Den är till för dem som, likt mig, saknar möjlighet att jacka upp sig direkt mot underhållningssystemet via huvudplugg eller visualiseringshjälm. Jag har fått in en nyhetskanal. En man med gyllene axelklaffar och mustasch talar till en folksamling och gestikulerar yvigt med sina händer. En smal textremsa visas upp i nederkanten av tv-skärmen och informerar om att mannen är Ios president. Han ser ilsken ut och ansiktet har en rödligt ton. Jag tittar bort mot fönstret och den folktomma gatan utanför igen. I bakgrunden förklarar mannen att provokationerna från den inre handelszonen är outhärdliga, att de yttre kolonierna har ett stort tålmod och en stark fredsönskan, men att tålmodet också har sina gränser. Krig är oundvikligt.

Oundvikligt. Jag har hört det förr, tänker jag och byter kanal. Där visas en spelfilm i 2D från slutet av tjugoandra århundradet. Ghostbusters VIII, en klassiker som jag minns från min barndom. Jag drömmer mig bort för ett par timmar. Drömmer mig bort från mig själv, från verkligheten, men verkligheten återvänder alltid, och utanför är det fortfarande tomt på gatan.

* * *

Jag ligger naken på rygg i sängen och hör klicket från dörren som går igen när min beställda Honda ASIMO Mark XIIB lämnar rummet. Ingen använder dock den benämningen, i folkmun kallas hon rätt och slätt för FuckBot. Jag kliar förstrött på ett eksem vid högra handloven. Hon var mjuk i rörelserna, men utan intensitet och utan känslor, precis som lagen påbjuder för robotar. Inte som jag tänker att det skulle varit med dig, Irene. Aldrig som med dig.

Trots den fysiska tillfredställelsen är jag stirrig. Jag känner mig ihålig och smutsig. Jag plockar upp en handduk, lämnar hotellrummet och går bort till slutet på korridoren för att duscha. En stängd dörr och ljudet från vatten som strilande slår mot golvet möter mig. Upptaget. Jag ställer mig utanför och väntar. Inifrån duschen hörs det dämpade ljudet från någon som skrattar. Eller är det två? Efter en kvart ger jag upp och går tillbaka till rummet. Det luktar fortfarande unket från sängen och lakanen är skrynkliga. Om man bor i PremiumGoldStar kan man inte räkna med städning. Ur mikrobaren plockar jag fram en burk SodaPopFrenzy som pyser behagligt när jag öppnar den, och jag tar en välbehövd klunk och lägger mig ned på rygg i sängen med armarna utsträckta. Jag sjunker ned en bit i madrassen och lyssnar på mitt hjärtas dunkande. Det slår alltid lite snabbare vid dagens första munfull. Jag rapar och tittar upp i taket. Någon har ritat en glad kritstrecksgubbe ovanför sängen. Ett barnsligt ansikte med för stor mun och utan öron, men den ler mot mig och utan att kunna förklara varför ler jag tillbaka. Måste allt vara ofrånkomligt, Irene? Varför skulle inte jag kunna få en andra chans?

* * *

Irene. Jag drömmer om Irene. Hon sträcker ut handen mot mig, och i ögonen lyser skräcken. Hon glider bort i rymden, i kylan, i tomheten. Jag ser besättningen omkring mig, men ingen rör en muskel, alla iakttar. Oundvikligt. Hjärtat är tungt som sten. Jag kan inte andas. Klaustrofobiskt. Jag måste därifrån.

Jag vaknar kallsvettig, som alltid när jag drömmer om Irene. Hon är bara ett namn för mig. Jag kommer aldrig veta vem hon var, men i mina tankar jagar hon mig, trots att kriget sedan länge är över. Jag kastar av mig lakanen och river i lådan vid sängbordet efter en stump ZeroTobacco, men paketet är tomt. Jag kliver upp och går fram till det artificiella fönstret. Det är mörkt ute, men när jag tittar på klockan ser jag

att C-blocket egentligen pekar mot solen. Fönstret är inställt på falsk verklighetsrepresentation. Den mänskliga, biologiska tjugofyrtimmarsklockan behöver periodiskt luras om man bor på NeoSuecia och ska hantera dess rotationsfrekvens på 7.21 timmar. Jag söker med fingrarna och finner den smala utbuktande knappen i undre kanten av det artificiella fönstret. Det surrar till svagt när jag trycker in knappen och fönsterrutan skimrar till. Bilden över gatan utanför falnar och förbyts mot en matt spegelyta. Efter en sekund är bilden stabil och jag betraktar mitt eget bleka ansikte och satta kropp. Frånvarande för jag handen genom det glesa håret. Kammar det bakåt med fingrarna. Det känns flottigt vid beröring och jag torkar av mig på kalsongerna. Jag vrider mig. Betraktar mig själv i profil, drar in magen, står så ett par sekunder innan jag släpper ut andetaget och suckar. Allt är i förfall, tänker jag. Jag letar med handen och finner min halvdruckna burk med SodaPopFrenzy, tar en klunk, slappnar av, lägger mig i sängen igen. Somnar.

* * *

Jag väcks igen, denna gång av ett surrande pip. Det är fortfarande mitt i natten. Jag sätter mig sömndrucket upp i sängen och gnuggar ögonen. Vad är det som låter? Slutligen känner jag igen ljudet från autofonen, vevar med handen framför tv-skärmen på väggen och det blixtrar till när väggen kommer till liv. Ett stramt ansikte träder fram på skärmen och möter min blick.

”Du låg väl inte och sov?”

Det är Doug. Han arbetar på utrikesdepartementet, och jag har inte sett honom sedan ett par år tillbaka när jag hade torka på uppdrag och blev strandsatt på NeoSuecia under ett par månader.

”Jag är vaken nu”, säger jag och drar handen genom håret.

”Härligt. Det är rätta takter.”

Han kliar sig förstrött över näsryggen.

”Vad jag kan se har du ingen ny last ännu”, säger han.

Jag gäspar och nickar.

”Stämmer bra. Jag dockade i förra veckan med en last is av klass B, tolvhundra litiumkassetter och tjugo ton kol.”

”Blev det några pengar?”

Jag skakar på huvudet.

”Priset på renad is har gått ned igen.”

”Jag vet. Det är illa. Yttre handelszonens ekonomi går på knäna. Vad är priset för ett ton renad is just nu?” säger han dröjande.

”Två och en halv neodollar per kilo för klass A och, en och åttio för klass B. Jag blir aldrig rik på det här yrket”, slipper det ur mig, och Doug höjer lystet blicken.

”Du. Vad sägs om att pröva lyckan med en annan last än is?”

”Hurså?”

”Jag behöver någon som kör en tur för utrikesdepartementets räkning.”

”Vad då för en tur?”

”Ingenting farligt. En snabb resa till Ceres. En enda passagerare. Hårda cash. Förskottsbetalning.”

”Inget för mig. Jag behöver något mer rejält”, säger jag.

”Du får tvåhundrausen neodollar.”

”Tvåhundrausen?” säger jag och visslar till.

Tvåhundrausen är mer än ett års skeppshyra. Ceres fram och tillbaka går på mindre än tre veckor. Det är ett bra bud. För bra.

”Vad är haken?” frågar jag

”Ingen hake.”

”Det måste finnas en hake. Vem är passageraren? Det låter som någon ni behöver bli av med.”

”Det är inte din sak. Vill du, eller vill du inte ha jobbet?”

Jag nickar långsamt. Ibland är det ändå bäst att inte veta allt.

”När åker vi?” frågar jag.

”Ni lämnar NeoSuecia om fyra timmar. Alla papper är redan i ordning.”

Jag kopplar bort samtalet. Väggen återtar sin blekturkosa nyans, men bilden av den leende Doug dröjer kvar på näthinnan. Jag kliar mig under den sträva hakan och funderar över varför det alltid måste vara så bråttom. Sedan sätter jag mig tillrätta i sängen och ringer upp Cat. En halvtimme senare checkar jag ut.

* * *

Morgonrodnad över NeoSuecia. Ingen äkta morgonrodnad naturligtvis, för det krävs en atmosfär, men den femhundra kvadratmeter stora bildskärmen i rymdterminalens vänthall återskapar siluetten av stadslinjen med full skärpa och den rödrosa nyansen överlagras smakfullt och utan fel. Cat ser sömndrucken ut när hon dyker upp. Hon har andra kläder på sig än när vi skiljdes åt, och jag pillar förstrött på en matfläck på byxbenet. Det bubblar till från magen och jag kväser en rap med näven framför munnen och stirrar surt på min SodaPop som jag håller i handen.

”Du ser ut som skit”, konstaterar Cat.

”Du med”, replikerar jag, ger henne kardan, och vi går för att göra fraktaren startklar. Det är två och en halv timme till avfärd.

* * *

Vi sitter i cockpiten och väntar. Skeppet står på startplattan och Cat har skött om byråkratin. Det var enkelt för en gångs skull. Doug talade sanning, alla papper är i ordning, bara passageraren saknas. Jag för ner visualiseringsvisiret framför ögonen och ordnar med ett par svepande handrörelser så att den visar trajektorian och det väntande asteroidbältet utanför. Glittrande, väntande, likt en miljon gnistrande diamanter. Vilande. De fanns där långt innan mänskligheten föddes och de kommer finnas kvar långt efter att vi försvinner. Limbo. Det är därför jag älskar asteroidbältet. Det är därför jag flyger. I ungdomen prövade jag en gång en havssimulator. Jag fick ligga i en halvtimme och vaggas fram och tillbaka i en vattentank, medan ansiktsmasken försörjde mig med luft. Hela synfältet upptogs av böljande korallrev,

sjögräs, anemoner och fiskar som lugnt följde med i havets rullande rörelse. Jag hade kunnat stanna där för evigt, Irene. Limbo. Jag vaknar upp av att Cat knackar mig på visiret.

”Hon är här”, säger hon.

Jag tar av mig hjälmen och reser mig. I entrén till cockpiten står en kvinna med kolsvart hår och ögon blå som kristall. Takhöjden i luftslussen är bara en och sextio och huvudet är svagt framåtböjt, men hon fångar min blick och jag ser något som jag sett förut. Jag ser dig, Irene. Du kom också till mig i vitt.

* * *

Jag vet inte vad som dödar en människa lämnad åt sitt öde i rymden, och jag hoppas att jag aldrig får veta. Irene klev ombord i NeoSuecia, en flykting från kriget på väg till ett bättre liv, och hon betalade med hårda krediter för sin plats. Hon undanhöll aldrig uppväxten på Mars, men jag önskar att hon hade gjort det. Hon arbetade bra. Hon åt lite. Hon var tystlåten. Dagen som nyheten om Tellus förintelse nådde skeppet var jag på rymdpromenad. Det var en enkel skitsak, två styrsegel som snärjt sig och Irene gjorde mig sällskap. När de andra, en efter en, satte på sig rymddräkter och kom ut förstod jag att något var fel. Tysta ställde de sig i en halvcirkel runt Irene och strax därefter hörde jag själv nyheten över intercomen. Förbjudna vapen från en silo på Mars. Nästan hela besättningen hade släkt eller vänner på Jorden och Irene var ensam med rötter på Mars. Jag protesterade inte när de kapade linan och lät henne segla bort i tomheten. Frukta förvred hennes vackra drag, men hon måste ha förstått. Visst förstod du, Irene? Det fanns inget jag kunde göra.

* * *

”Mitt namn är Dmurka”, säger vår passagerare och rätar en aning på ryggen samtidigt som hon kliver in i förarkabinen. ”När åker vi?”

”Du är en ambassadör”, säger jag och höjer på ögonbrynen.

”Jag arbetar för Ios utrikesministerium, om det är vad du menar.”

Jag nickar och tittar hastigt mot Cat. Hennes läppar pressas samman till en tunn linje, men hon säger ingenting. Cat avskyr Io, men hon är professionell. Om man vill vara framgångsrik måste man slakta sina heliga kor.

”Du har varit här och förhandlat”, säger jag och vänder tillbaka blicken till vår passagerare.

Hennes ögon är kalla som is och jag väjer undan, men hjärtat slår ett extra slag. Ett starkt, varmt slag, inte som de jag får när jag tar dagens första klunk SodaPop.

”När åker vi?” repeterar hon.

”Närhelst du vill”, säger jag och skruvar på mig. ”Vi är färdiga att resa.”

Hon ser sig omkring i cockpiten, möter Cats blick en sekund.

”Vi lämnar NeoSuecia genast”, säger hon, vänder på klacken och försvinner bort till skeppets kök som inkluderar ett mindre passagerarutrymme.

”Vilken bitch”, säger Cat, för handen över sin snaggade skalle och trycker ned pilothjälmen med en fnysning.

När Cat inte längre kan se mitt ansikte nickar jag och ler, sedan sätter jag mig tillrätta i kaptenssätet och kopplar på visualiseringssystemet. Vi är på väg.

* * *

Första dagarna av varje interasteroidfärd accelererar man. Det är en plågsam påfrestning för kroppen. Sista dagarna bromsar man. Det är ett lika stort helvete. Tiden däremellan är det man lever för. Då glider man fram genom tomheten. Vissa finner lugnet uttråkande och blir rastlösa, men inte jag, inte Cat. Vi har alltid fungerat bra tillsammans. Jag antar att det är därför hon fortfarande är min andrepilot.

”Vi närmar oss Ceres”, säger jag och lägger undan min urdruckna SodaPopburk.

Dmurka ser knappt upp från sin LenovoPremiumNoTouch datorskärm.

”Jag sade att vi snart är framme. Vi dockar om två timmar.”

”Jag hörde dig första gången”, säger hon och vinkar avvisande med handen.

Cat, som sitter bakåtlutad med knäna i kors, tar en tugga från ett syntetäpple och mimar ”bitch”.

Jag rycker på axlarna, går fram till dryckskåpet och funderar över vad jag ska ta innan jag får syn på min mage och slänger igen dörren med en fnysning. Cat garvar och biter ljudligt i äpplet.

”Du måste vända. Vi kan inte åka till Ceres”, säger ambassadören och ser upp från sin premiumdator.

Cat slutar äta och rätar upp ryggen.

”Vad menar du med att vi ’inte kan åka’?”

”Info från CompuCloudData. Månflottan ligger vid Ceres”, säger hon och gör en gest mot datorskärmen.

”De arresterar mig omedelbart.”

Jag ryggar tillbaka. Månflottan? Dem vill man inte bråka med. Hjärtat bultar snabbare.

”Betalingen gällde för Ceres”, säger jag.

”Hörde du inte vad jag sa?” säger Dmurka och reser sig upp. Den vita ambassadörsskruden smiter åt runt kroppen.

”Jag är ledsen, men det är inte mitt problem.”

”Du får betalt. Dubbelt så mycket som du fick för att ta mig till Ceres, plus en bonus på tjugotusen neodollar.”

Cat reser sig och glider nära inpå mig.

”Månflottan är säkrare pengar”, viskar hon. ”Vi borde sälja henne.”

”Lägg dig inte i det här, Cat”, säger jag och viftar bort henne.

Cat stirrar surt mot mig men säger ingenting.

”Jag är ledsen, Dmurka, men jag tar inga risker.”

”Inga risker?” Kinderna färgas och hon andas häftigt. ”Är du helt från vettet? Solsystemet är en hårsman från fullskaligt krig. Var tänker du gömma dig från att ta risker?”

Det blir knäpptyst. Varken Cat eller Dmurka yppar ett ljud och jag kan höra mitt hjärtas slag i öronen. De tittar bägge mot mig och jag ryter till.

”Jag är kapten här. Det är jag som bestämmer!”

Dmurka ser ner på händerna och på datorn som fortfarande är påslagen, sedan tittar hon upp, ögonen blixtrande av ilska och hon sträcker in handen i skruden. Innan jag hinner reagera drar hon fram en silverfärgad handlaser.

”Lägg om kursen! Lägg om kursen nu genast. Vi åker till Io!”

Övriga överraskningen paralyserar mig och gör det svårt att andas, men efter ett par hjärtslag släpper förlamningen och jag för upp händerna i luften.

”Ta det lugnt. Ingen behöver göra sig illa. Vi gör som du vill”, säger jag och skäms så grovt över min feighet att jag måste vika undan ansiktet. Vägrar möta Cats anklagande skepnad. Hon ska skita i det här. Självföraktet fräter men pulsen dämpas och vreden tynar bort. Ambassadören pilar med blicken fram och tillbaka mellan mig och Cat.

”Du behöver inte den där”, säger jag och nickar med huvudet mot handlasern. ”Du har mitt ord på att vi åker till Io. Inget mer bråk bara.”

Hon tvekar en stund, sedan sänker hon handlasern. Hon ser bedjande och rädd ut på samma gång. Precis som du gjorde, Irene, tänker jag. Och hon är på flykt. Också precis som du. Jag nickar avvaktande och lämnar salongen för att lägga om kursen.

* * *

Dmurka sover. Cat står i sovalkovens öppning. Käkarna är sammanbitna och jag känner igen den spända kroppshållningen.

”Kom så nitar vi henne”, viskar hon och duckar in i alkoven.

Jag fångar in hennes arm och hon hejdar sig.

”Jag vill inte”, säger jag.

Cat rynkar pannan och skakar bort handen. Rösten vibrerar av frustration.

”För i helvete. Hon viftade en laser i nyllet på dig.”

”Man lever inte längre för att man hämnas.”

”Skitsnack. Dessutom är hon värd sköna stålar.”

”Visst, men knappast mer än hon lovar för resan till Io.”

Ett ögonblick undrar jag om Cat är på väg att klippa till mig av ilska.

”Pucko”, svär hon och duckar ut ur sovalkoven.

Jag dröjer mig kvar och vilar blicken mot Dmurkas ansiktets rena och mjuka former. Hon är ung. Så lik dig, Irene. Nästan som om ni vore systrar. Jag undrar hur länge hon kommer att leva.

* * *

Vi följer den normala handelsrutten mellan Ceres och Io. Två veckor och tre dagar efter att vi lägger om kursen utbryter krig mellan den inre och den yttre handelszonen. Bland de arton befolkade asteroider som allierar sig med den inre handelszonen finns NeoSucia. Jag läser försvarsdepartementets meddelande om och om igen. Alla skepp hemmahörande i NeoSuecia beordras återvända för omedelbar krigstjänst. Jag greppar med skakig hand efter en SodaPopburk och låter den kalla drycken stilla mina nerver. Oundvikligt. I ögonvrån ser jag Cat betrakta mina rörelser.

”Vad ska vi göra?” säger hon.

”Ingenting”, svarar jag och trycker ned hjälmen över huvudet. Limbo. En plats att fly. Innan jag försvinner bort hör jag Cat svära, resa sig och lämna rummet, men Cat kommer tillbaka fem minuter senare och rycker av mig hjälmen. I handen håller hon den silverfärgade handlasern.

”Jävla fegis”, svär hon och knuffar till mig. ”Nu åker vi tillbaka.”

”Tillbaka?”

”Fattar du inte att det är krig? Ambassadören är en fiende och dessutom värd multum. Hon kan ha hur många minneskapslar som helst inpluggade i skallen.”

I ögonvrån ser jag Dmurka. Hon dröjer utanför rummet, likt en orolig hägring. Stilla. Handlasern paralyserar mig, låser tankebanorna. Jag darrar på rösten.

”De dödar henne.”

”Krig är krig.”

Jag vill inte, tänker jag, men åsynen av lasern låser tungan.

”Bra. Då var det bestämt”, säger Cat och tar ett steg tillbaka.

Orden stockar sig i halsen. Det är svårt att andas. Allt händer igen. Världen snurrar för mitt sinne.

”Jag trodde vi var vänner”, får jag ur mig.

Cat ler hånfullt.

”Du? En avdankad tjockis som ljuger och fiser när du tror att ingen hör. Jag behöver inte dig. Hajar du?”

Jag hajar. Jag hajar bara alltför väl och försöker hålla tårarna borta. Jag fäller bort blicken. Dmurkas skrämde ögon bränner i mitt inre. Jag har sett dem förut, tänker jag. Jag ser dem varje natt. Det är dina ögon, Irene. Du lever i henne, och nu dör du på nytt.

Cat vänder sig om, höjer handlasern och siktar. Dmurka rör sig inte ur fläcken. Världsalltet är oändligt, ändå finns det ingenstans att fly. Hon blundar. Mina ögon tåras.

”Nej”, skriker jag.

Ångesten pumpar genom ådrorna, och jag rör mig framåt. Cat vänder sig om, överraskad av mitt plötsliga utbrott. Hon hinner inte flytta sig ur vägen innan jag klipper till. Cat faller till golvet med en duns. SodaPopburken jag slog henne med är tillknycklad, klibbig dryck finns överallt och ett illrött märke lyser vid Cats vänstra tinning. Hon ser grötig ut i blicken och vevar med armen efter handlasern, men jag sparkar flåsande undan den.

”Nej”, säger jag, lugnare nu. ”Inte en gång till, Cat. Jag orkar inte en gång till.”

Resten av resan till Io fortlöper utan avbrott. Dmurkas bländvita ambassadörsskrud följer mjukt med i rörelserna när hon lämnar skeppet och kliver ned på landningsplattan i Ios huvudterminal. Jag följer henne lika ljudlöst som en skugga, ett par steg bakom. Hon får fast terminalmark under fötterna och vänder sig om, håret fladdrar liksom hennes vita dress. Jag tar hennes utsträckta hand i min, tar den i ett stadigt grepp.

”Tack”, säger hon.

Jag nickar.

”Vad gör du nu?” frågar hon.

En och en halv månad har vi rest tillsammans. En och en halv månad, och först nu undrar hon vilken framtid det finns för mig. Jag kliar mig förläget om hakan och ser ned i golvet.

”Alltid hittar jag något. Kriget kan inte hålla på för evigt.”

”Tänk inte på kriget”, säger hon. ”Det var oundvikligt och det är snart över.”

Jag nickar.

”Jag önskar att NeoRepublikerna hade anslutit sig till vår sida. Det är den rätta, vet du?” säger hon.

”Självklart”, svarar jag, för vad skulle jag annars säga? Att jag vill att hon stannar kvar? Det skulle jag aldrig våga.

Hon håller min blick ytterligare ett par sekunder, som i väntan på något mer, men inget mera kommer och hon släpper mig och vänder sig om. Hon går mot det avskilda diplomatområdet och det mjuka ljudet från skor mot metallgolvet i hallen ebbar bort.

”Jag älskar dig”, säger jag, men ingen finns där som kan höra mig, och jag återvänder till skeppet.

Jag är ensam nu. Cat drog så fort skeppet tog mark. I köket hittar jag förrådet med Starbucks SodaPop, fyra flak med burkar staplade ovanpå varandra. De första två flaken är tomma, det tredje är halvfullt. Jag dumpar alltihop i återvinningen. Allt börjar om. Jag börjar om.

Jag sätter mig ned i kaptenssätet och knäpper på pilothjälmens visualiseringssystem. Det surrar mjukt när det går igång och jag sänker ned hjälmen över huvudet, lutar mig tillbaka och slappnar av. Irene är borta. Jag vet det nu. Hon har förlåtit mig. Pulsen går ned. Jag blundar. Glittrande gnistrande klippblock välkomnar och för mig bort.

Danis Jul

Eva Holmquist

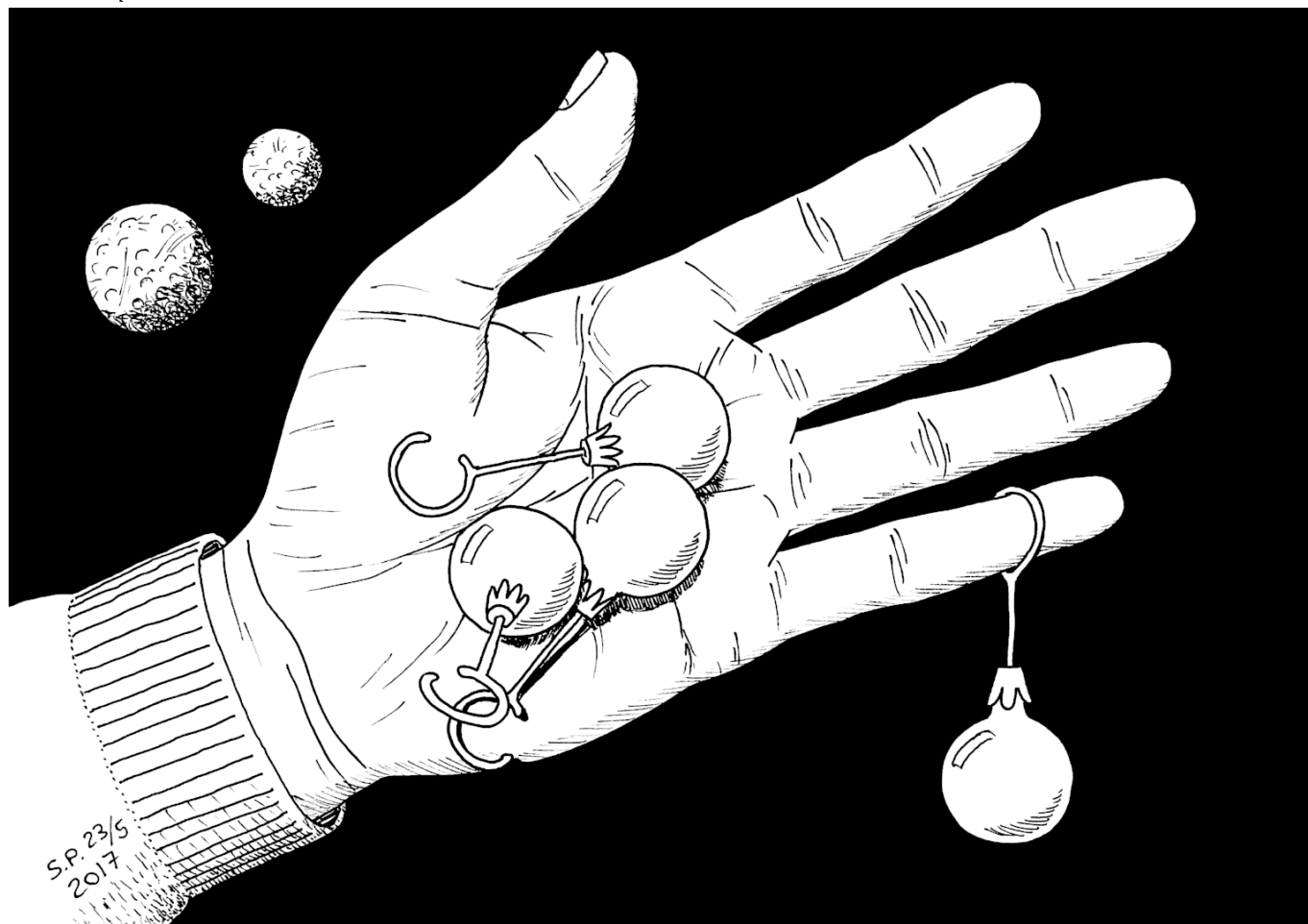

Illustration: Sandra Petojevic

Jag borde vara glad. Det här var min dröm. I mördande konkurrens hade jag lyckats bli en av tjugo nyutexaminerade programmerare som skulle få arbeta med all programvara ombord på rymdskeppet Tumanako. Utbildningen hade varit tuff, men jag hade lyckats och nu stod jag här med övriga nyanställda och väntade på kaptenen. Varför var jag inte glad?

Flätan stramade ovan. I vanliga fall hade jag det utsläppt, men det var inte godtagbart enligt instruktionerna. Kvinnor skulle ha håret uppsatt om de hade långt hår. Kanske gällde det männen också förresten.

Adanna rörde oroligt på sig bredvid mig. Hon vred sig fram och tillbaka som om hon ville se allt i samlingsalen. Det fanns inte mycket att se. Den främre väggen var täckt av en stor skärm som visade stjärnhimlen utanför. Framför den stod tjugo nyanställda samlade. Samlingsalen såg nästan tom ut med så få människor. Det var bara fem stycken från vår skola. Jag, Adanna, Moss, Gang och Scott. De blå väggarna och plastgolvet liknade himlen en klar sommardag och det kändes som om vi svävade övergivna utan något fast att gripa tag i.

Moss böjde sig närmare och andedräkten kom som en varm pust mot min kind.

Han viskade i mitt öra:

”Fick du inte ledigt, Dani?”

Jag skakade på huvudet.

”Julfirande var inte tillräckligt skäl”, sa jag tyst och svalde.

Det borde inte göra något. Det var klart att jag inte kunde fira jul med familjen varje år längre, men ändå. Det var första gången jag inte firade jul hemma i Sverige. Nu när vi bodde så utspridda var det sällan vi lyckades träffas, men vid jul samlades alltid alla i familjen.

”Vad spelar det för roll?” frågade Adanna. ”Julen kommer varje år.”

Moss fnös.

”Bara för att du inte firar jul”, sa han. ”Du hade tyckt annorlunda om du missat igbo-dagen.”

Adanna såg fundersam ut, men sedan log hon.

”Det är väl ändå fantastiskt att vi lyckades, Dani”, sa hon. ”Tänk att få arbeta ombord på det största rymdskeppet i jordens flotta. De flesta av våra klasskamrater har fått jobb i någon av de större städerna på jorden. Vi får resa genom rymden och besöka främmande rymdstationer som de flesta aldrig får se.”

Jag försökte le, men det blev snarare en grimas. Dörren gled upp och in klev kaptenen. Hon var klädd i en marinblå uniform med fem stjärnor på vänstra bröstet. Håret var uppsatt i en knut och hon saknade den uniformsmössa som jag förväntat mig. När hon steg upp på scenen framför oss log hon.

”Jag är kapten Neela Joshi”, sa hon och lät blicken glida längs med gruppen. ”Välkomna och grattis. Ni har blivit utvalda av tusen sökanden.”

Mina kamrater sträckte på sig och Moss såg stolt ut. Hans mörka ögon glittrade som de alltid gjorde när något var spännande. Adanna hade också sträckt på sig. De smala flätorna hängde stilla för en gångs skull. Jag borde känna mig stolt. Den här stunden hade jag drömt om under sex års hårt arbete.

”Jag ska inte ljuga för er”, fortsatte kaptenen. ”Det är ett hårt arbete, men ni kommer också växa genom de utmaningar ni möter. I dag kommer ni lära er uppbyggnaden av skeppet. Ni kommer att få en egen hytt och där finns också era uniformer uppsydda.”

Det var så mycket information att det var svårt att ta in allt. Mina tankar envisades med att ägna sig åt annat. Alla andra verkade helt fokuserade på kaptenens ord. De stod med blicken fäst mot hennes ansikte som om de drack från visdomens källa. Det var en lättnad när vi äntligen kunde lämna samlingsalen för rundturen på skeppet.

* * *

Det snurrade i huvudet av alla intryck. Efter informationen på morgonen hade vi slussats runt på alla olika avdelningar på skeppet. På varje ställe hade den besättningsman som var ansvarig för skiftet visat och förklarat. Nu stod vi samlade i en kopia av bryggan och programvaruchefen Lennart Becker berättade om utrustningen.

”Skeppet är ute på uppdrag under lång tid”, förklarade han, ”och det är nödvändigt att vi kan vidareutveckla programvaran under tiden. Det skulle vara ohållbart om vi skulle vara tvungna att landa på Jorden för varje mindre uppdatering.”

Jag lyssnade bara med ett halvt öra. Mycket av det han berättade visste vi redan. Det var mer intressant att studera rummet vi befann oss i. Där fanns instrument längs alla väggar, en skärm som visade rymden

utanför och styrinstrument där piloten satt. All utrustning var till ytan identisk med den verkliga bryggan som vi inte fått besöka.

”Vi har tillgång till simulatorer för att testa våra ändringar”, fortsatte Becker. ”Allt från mindre programvarusimulatorer till den här helt simulerade bryggan. Ja, det finns en simulator för maskinrummet också.”

Dörren gled upp och kapten Joshi klev in.

”Ni kommer att få höra betydligt mer om hur vi arbetar de närmaste dagarna”, sa Becker. ”I morgon klockan åtta ska ni inställa er i samlingssalen för en mer ingående introduktion i programvaruavdelningens arbete.”

Han gav oss en nick och lämnade rummet.

”Dagen är strax slut”, sa kaptenen. ”Era hytter finns i korridor 32G. Namnet står utanför. Den här första veckan arbetar ni två pass med lunch emellan. Från klockan åtta till fyra på eftermiddagen. Därefter kommer ni att få ert schema.”

Moss stod och stirrade på styrinstrumenten och verkade inte lyssna. Kaptenen rynkade ögonbrynen och såg irriterad ut, men hon sa inget om det.

”Vi är ute på långa uppdrag”, fortsatte hon, ”och vi vet hur viktigt det är att kunna hålla kontakt med familjen. Därför har vi den modernaste kommunikationsutrustningen. Tumanako är än så länge det enda skepp med utrustningen. Eftersom den utnyttjar större delen av bandbredden påverkar den tyvärr användningen av annan kommunikation när den används. Därför är användningen för besättningen begränsad, vilket gör att vi har ett strikt schema och nyanställda hamnar längst ner på listan.”

Kommunikationsutrustning? Jag sträckte på mig. Kanske kunde jag prata med familjen i alla fall.

”Gå till era hytter”, sa kaptenen. ”Er packning har fraktats dit.”

Hon gav oss en nick och Moss var först ute ur rummet. Han verkade ha bråttom och väntade inte på mig. Rummet tömdes snabbt. Det var nog fler än jag som var trötta. Snart var bara jag och kaptenen kvar.

”Ursäkta mig”, sa jag.

Hon såg förvånad ut, men stannade kvar. Jag fuktade läpparna.

”Det firas jul i dag i Sverige”, började jag och la händerna på ryggen. ”I min familj är det en viktig högtid där vi samlas och umgås. Det var därför jag bad om ledighet i god tid innan.”

”De första dagarna ombord är viktiga”, sa kaptenen.

Jag fuktade läpparna igen. Munnen var torr.

”Det förstår jag. Det är också viktigt att kunna hålla kontakten med familjen med de långa uppdrag som vi har. Helger är viktiga. De är tillfällen då relationerna med familjen växer starkare, men också då vi kan landa i vem vi är. Den stabiliteten är viktig för att vi ska kunna fungera bra i arbetet.”

”Även om jag skulle ge dig ledigt”, sa kaptenen, ”skulle julafton vara över när du kom hem till Sverige och vi skulle ha hunnit åka.”

Jag sträckte fram handen för att stoppa hennes invändningar.

”Ja”, sa jag, ”men kan jag få använda kommunikationsutrustningen och ringa hem?”

Innan jag slutat prata, skakade kaptenen redan på huvudet.

”Jag är ledsen”, sa hon, ”men jag kan inte göra ett undantag från turordningslistan.”

Det var fruktlöst, men jag ville inte ge mig.

”Vi har alla tillfällen som är extra viktiga för oss”, sa jag. ”Födelsedagar, helgdagar eller sjukdomar. Det går inte alltid att planera för det. Som du sa är det viktigt att hålla kontakt med familjen. Det borde finnas möjlighet för extra tillfällen när det finns ett starkt behov.”

Hon skakade på huvudet och med det fick jag lämna rummet.

* * *

Det var kväll när jag klättrade upp till min hytt. Den var liten, bara en och tjugo hög, med en koj på vänstersidan och ett smalt utrymme där jag kunde krypa in. Det var tillräckligt högt för att jag skulle kunna sitta på kojen, men inte tillräckligt för att det skulle gå att stå bredvid. I väggen fanns förvaringslådor och även en skrivbordsplatta som kunde dras ut. Jag lossade flätan och skakade ut håret. Därefter satte jag handleden mot väggen för att föra över min personliga information. Ett svagt pip signalerade att överföringen slutförts.

Jag drog fram mina bilder så att de växlade med en minuts mellanrum. Mamma stod bredvid Erik och blåste slängkyssar mot mig. Erik drog handen genom håret och vinkade sedan till mig. Det högg till i bröstet. Jag saknade mamma så mycket att det gjorde ont. Nästa bild var på pappa med Fatima och hennes barn. Tvillingarna sprang runt dem i en cirkel medan pappa stod stilla med armen om Fatima som log och vinkade. Pappa hade fortfarande inte fattat att bilderna fångade rörelserna så han stod alltid blickstill som om han var rädd att bilden skulle bli suddig. Min syster Cami hade alla sina barn runt sig. Viktor stod bredvid med hans dotter Molly på axlarna. På marken framför dem satt Hari, Camis ex. Det var ingen som var still på den bilden. Jag torkade bort tårarna från kinden och log. Den sista bilden var på Pablo, Bastien och deras son Felix. Pablo lyfte upp Felix i luften mot mig. Deras son var bara ett halvår och jag hade inte träffat honom ännu. Han hade Pablos ögon. Jag satte pekfinger mot barnets viftande näve, men allt jag kände var kylan från väggen. Jag suckade.

Min väska var inskjuten längst in i hytten. Överst låg en minimal adventsljusstake. Jag skrattade till. Mamma måste ha postat den till någon på skolan som smugglat ner den utan att jag sett det. Det grönfärgade träet var lent mot fingrarna. Jag tände och de sju ljusen lyste. Vid väggen i kojen fanns en smal hylla. Där passade den perfekt. En liten bit jul.

Adanna förstod inte varför jag så gärna ville hem till jul. För henne hade julen ingen betydelse alls. För min del var det annorlunda. Julen hade alltid varit vår viktigaste högtid. Då samlades hela familjen från jordens alla hörn. Det var en helg med samvaro, god julmat och fantastiska berättelser om tidigare jular. Erik berättade alltid om sin barndoms jular då slakten samlades och två stora bord var fulla med mat med allt från bruna bönor till julskinka. Det där med julskinkan hade jag aldrig förstått. Hur hade de kunnat tycka att en bit kött var nödvändigt för att fira jul? Hos oss var julbordet fullt med andra maträtter, men känslan var densamma.

Det gick snabbt att få upp resten av packningen. Sist stoppade jag in uniformerna. Det ljusgröna tyget var mjukt mot fingrarna. I samma stund knackade det på hyttedörren och jag sköt dörren åt sidan. Adanna

klättrade in i hytten, men Moss stannade på trappstegen utanför. Han fick syn på ljusstaken och log. Nu visste jag vem som hjälpt mamma med överraskningen.

”Vilken söt unge”, sa Adanna och pekade på Felix som just dykt upp igen.

”Min brorson.”

”Min farbror och hans man adopterade”, sa Moss. ”För femtio år sedan kunde inte två män få barn tillsammans.”

”Tur att vissa saker utvecklas”, sa jag och petade Felix på näsan.

”Testade de den där nya livmodern där du kan se barnet under hela graviditeten?” frågade Adanna ivrigt.

Jag nickade.

”Häftigt!”

”Vi tänkte samlas i utkiken och fira det nya jobbet”, sa Moss. Han såg ut som om han knappt kunde vänta.

Jag hejdade grimasen, böjde ner huvudet så att håret dolde ansiktet och drog ut en av förvaringslådorna. Det var den med uniformerna.

”Har inte packat upp än”, sa jag. Jag var inte på humör för att fira. Det skulle bara göra det ännu mer uppenbart att jag inte var hemma med familjen och inte skulle få träffa dem igen på flera månader. ”Gå ni utan mig.”

En slöja av besvikelse drog över Moss ansikte.

”Kom nu”, sa han och sträckte sig efter min hand. ”Det känns bättre om du inte är ensam.”

Hans hand var varm och en smula torr. Efter en kort tvekan följde jag efter. Jag ville inte göra mina vänner besvikna.

När vi kommit ner i korridoren nedanför med hytterna som sträckte sig upp längs båda sidorna, kände jag mig på bättre humör. Korridoren hade en svag böjning som följde skeppets form. Innan vi hunnit iväg kom en besättningsman fram till oss.

”Dani Jara?”

”Ja”, svarade jag förvånat.

”Kaptenen vill prata med dig.”

”Jag kommer senare”, sa jag till Moss och följde besättningsmannen.

Vad kunde kaptenen vilja? Bara inget hade hänt hemma. Det blev svårt att andas, men jag ökade farten ändå.

* * *

Hissen öppnade upp mot ytterligare en korridor. Den här var rak med stängda dörrar jämnt utplacerade. Svagt hördes musik. Jag ansträngde öronen för att lyckas höra musiken bättre. Det var julmusik. Firade de jul häruppe?

I änden av korridoren stod kaptenen med händerna på ryggen. Musiken hade blivit starkare och det var verkligen julmusik som hördes. Min mage var som en hårt knuten näve. Man blev inte kallad till kaptenen hur som helst. Vad kunde ha hänt?

Kaptenen kastade en snabb blick mot mig.

”Det är ingen fara”, sa hon. ”Du behöver inte vara orolig.”

Jag stannade upp. Axlarna sjönk ner. Sakta sjönk oron undan.

”Hej Dani”, sa kaptenen.

Besättningsmannen lämnade oss.

”Anledningen till att jag ville prata med dig var vårt samtal tidigare. Vi brukar vara frikostiga med ledigheter om man är ute i tillräckligt lång tid i förväg, men det hade inte varit bra om du missat de första dagarna ombord.”

Jag förstod det, men det gjorde det inte roligare. Julmusiken var distraherande. Den fick mina ögon att svida medan jag stod stilla och lyssnade. Jag härmade kaptenens sätt att stå med vikten på främre delen av foten och med händerna på ryggen.

”Som jag nämnde tidigare är användningen av kommunikationsutrustningen begränsad. Jag kan inte göra ett undantag från turordningslistan.”

Det visste jag. Hon hade varit tydlig. Jag förstod inte varför hon kallat hit mig igen.

”Men efter att ha funderat en stund”, fortsatte hon, ”insåg jag att du hade en poäng. Det är inte alltid kommunikationen med familjen kan planeras långt i förväg. Ibland uppkommer behovet plötsligt. Beckers team har också lyckats minska bandbredden som kommunikationsutrustningen kräver, vilket ger oss möjlighet att använda utrustningen oftare. Vi har därför beslutat att utöka antalet kommunikationstillfällen för besättningens privata samtal. Hälften av tillfällena kommer att vara möjliga att ansöka om på kort varsel. Meddelandet om ändringen kommer ske i morgon, men vi har beslutat att du ska få det första tillfället.”

Jag flämtade till. Var det verkligen sant?

Utan att säga något mer öppnade kaptenen dörren bakom sig. Den ledde in till ett mindre rum med skåp längs väggarna och instrument bredvid en dörr. En besättningsman stod inne i det lilla utrymmet och skruvade på rattar vid instrumentpanelen. Hans morotsfärgade hår stod åt alla håll och fräknarna var som smutsfläckar i hans bleka ansikte.

”Där är du”, sa han och log.

Kaptenen gav honom en nick och stängde dörren efter sig.

”Först ska du ta på dig dräkten”, sa han och öppnade ett av skåpen som var tillräckligt stort för att byta om i.

Dräkten var gjort i ett smidigt material som kändes som hud. Den var tunn och rymdes precis under mina kläder.

”Bra”, sa han när jag kom ut iförd dräkten.

Han öppnade dörren. Julmusiken strömmade ut. Det var härifrån den kom. Paralyserad stod jag kvar, men när han otåligt viftade att jag skulle gå in gjorde jag det och dörren stängdes bakom mig.

Det första jag såg var den enorma julgranen som stod mitt i rummet klädd med röda glaskulor och guldfärgat glitter. Högst upp satt spiran som suttit i julgranen så länge som jag kunde minnas.

”Dani”, hörde jag mamma ropa och hennes armar var hårt knutna om mig.

Jag kände hur kinderna blev blöta, men jag brydde mig inte. De var här. Allihop. Inte i verkligheten, men jag kunde se dem och krama dem. Alla var klädda i liknande dräkter som jag bar. I nästa stund lyfte Pablo upp Felix mot mig. Barnet klappade mig på kinden och pussade mig med öppen mun. Det kändes inget, eftersom dräkten inte täckte ansiktet. Jag skrattade högt.

”Hur är det? Är det som du tänkte dig?” frågade mamma.

”Jag vet inte vad jag tänkte mig”, sa jag och kramade Cami. ”Det är fantastisk utrustning i vilket fall.”

Jag kramade mamma igen.

”Tack för adventsljusstaken.”

Mamma skrattade till.

”Moss var väldigt ivrig att hjälpa till”, sa hon.

Jag kände hur jag blev varm.

”Han är en god vän”, sa jag.

Det var perfekt.

”När virtuell verklighet var nytt”, sa Erik, ”så trodde de att det skulle användas mest för spel.”

Pappa gav mig en bamsekram.

”De borde ha förstått”, sa han, ”att det var som kommunikationsverktyg det är mest användbart. Men det är konstigt att se dig som hologram.”

Tiden gick alldeles för fort. Snart var timmen slut och jag var tvungen att säga adjö, men när jag lämnade rummet spelade julmusiken i huvudet och allt kändes mycket bättre.

* * *

Utkiken låg högst upp i skeppet. Det var ett mindre rum som enligt vad kaptenen sagt oftast användes för fest. När vi besökt det tidigare på dagen hade ljuset varit släckt, stjärnhimlen hade lyst från alla håll och runt runda bord hade mjuka marinblå fåtöljer stått.

När jag närmade mig hörde jag skratt på långt håll. Moss stod lutad mot väggen utanför. Han sken upp när han fick se mig.

”Jag fick använda kommunikationsanläggningen”, sa jag. ”Hela familjen var där.”

Han tog min hand.

”Känns det bättre?”

Jag nickade. Det gjorde det.

”Kom”, sa han och drog med mig in.

Jag stannade på tröskeln. Skärmarna längs väggarna gav intryck av att jag kom in i en kupol och såg ut på stjärnhimlen utanför. De hade dragit ihop borden så att de stod som två långbord. På det närmaste stod mat i mängder. Det var all julmat som vi brukade ha hemma. Där låg jullaxen med citron skuren i klyftor. Janssons frestelse stod på kanten. Det fanns sill i mängder. Knäckebröd låg i en brödkorg. Empanadas var samlade på ett runt fat. Det fanns till och med mammas linssallad som hon alltid gjorde till jul. Dofterna vällde över mig. Det luktade jul.

”God Jul, Dani”, ropade Adanna.

”God Jul”, ropade den ena efter den andra.

Jag skrattade högt. Det bubblade som julmust i kroppen.

”God Jul”, sa jag.

Moss kramade min hand.

”Kockarna hjälpte oss att laga allt”, sa han.

”Men hur visste du vad vi brukar ha till jul?”

”Din mamma. När jag hjälpte henne med hennes överraskning så fick hon hjälpa mig med min.”

* * *

En timme senare stoppade jag i mig det sista av laxen. Jag var proppmätt.

”Varför har ni så mycket mat?” undrade Adanna och tittade misstänksamt på sillbiten på sin gaffel.

”Traditioner”, sa jag, ”gör att det känns som jul.”

Jag suckade belåtet och sköt undan tallriken.

”Tack”, sa jag. ”Tack för att ni firar jul med mig.”

”Du får fira igbo-dagen med mig”, sa Adanna och stoppade in sillbiten.

Hon snörpte på munnen som om den var alltför sur, men tuggade och svalde.

”Vi får fira allas helgdagar”, sa jag. ”Moss, vad firar ni i din familj?”

”Gemenskaphetsdagen”, svarade Moss. ”Den dagen upphörde alla länder att existera och vi blev jordbor. Vi började se oss som ett folk även om vi har olika seder.”

”Den borde vi alla fira”, sa Adanna, ”men det har vi aldrig gjort.”

Moss sköt undan tallriken och lutade sig tillbaka.

”I vår region”, sa han, ”där våldet varit vardag i så många år, är det en betydelsefull dag.”

Jag hade ett svagt minne från skolan om de långa konflikterna som var i den delen av världen, men jag kom inte ihåg orsaken.

”Det blev väl inte fred med en gång?” frågade jag

”Nej.” Moss log. ”Det gick inte med en gång, men det var den dagen då det vände. Efter det blev det bara bättre. Gemenskaphetsdagen är första februari.”

”Då firar vi den”, sa jag och log mot honom.

”Glöm inte nyår”, sa Adanna.

”Firar du nyår?”

”Nej, men det är säkert någon på skeppet som gör.”

Jag lyfte mitt glas.

”Skål”, sa jag. ”Skål för jordens alla helgdagar och våra gemensamma traditioner.”

Glas efter glas höjdes runt mig. Nu kände jag att julen även fanns i rymden.

Permission på Norta

Eva Holmquist

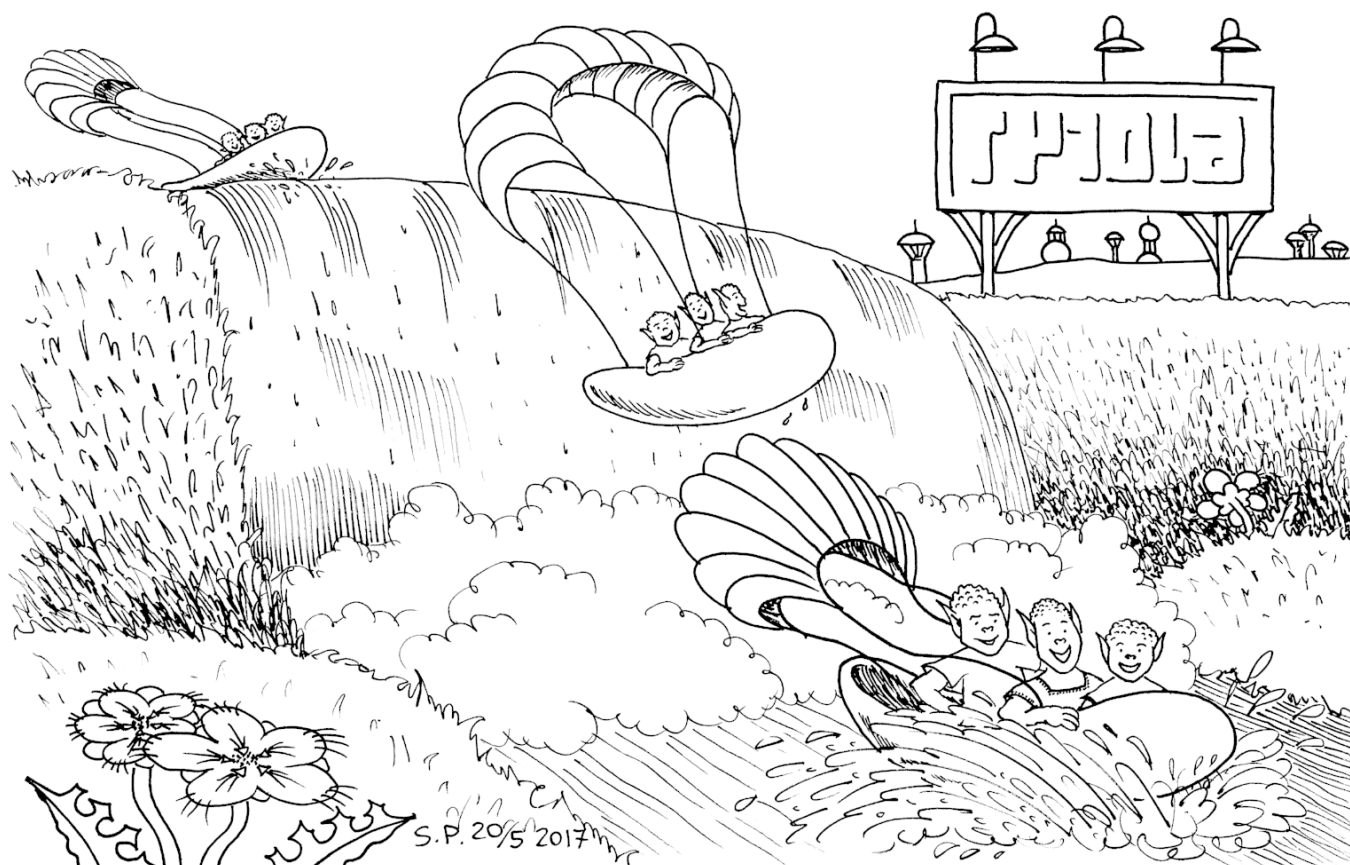

Illustration: Sandra Petojevic

Kapten Neela Joshi var otålig. Hon hade helst velat ge sig av direkt för att undsätta utposten, men de behövde kartor för att hinna i tid. Rymdskeppet Tumanako hade varit på väg till utposten på andra sidan protostjärnhopen när de uppfångat meddelandet. Signalen hade bara varat en kort stund innan den försvann igen. Tillräckligt lång tid för att hinna uppfatta att kupolen skadats och luft läckte ut, men alltför kort tid för att veta omfattningen av olyckan. Hon hade försökt räkna ut hur lång tid de hade på sig för att hinna dit, men det var omöjligt när de inte visste storleken på läckan. Officiellt skulle det inte finnas någon utpost i den här delen av rymden. Nortanerna betraktade protostjärnhopen som en del av sitt territorium och det skulle allvarligt skada relationen om de upptäckte utposten och dess syfte. Förhandlingen om karta över området var ännu viktigare nu.

Rymdskeppet cirkulerade på den plats som de blivit tilldelade över planeten Norta. Rymdhamnen var en av de mest frekventerade och de hade några timmars fönster innan de var tvungna att åka igen. De besättningsmän som hade ledigt passerade genom dockan till skytteln som skulle ta dem ner till planeten. De hade inte lov att använda sina egna utan det var rymdhamnens som användes. Neela kunde se hur skytteln lämnade skeppet från stabsrummets utkik. Ingen av besättningsmännen hade fått information om det verkliga skälet till besöket. Ingen fick ana att kartorna behövdes för mer än att förkorta deras resa.

Det var först när besättningsmännen lämnat skeppet som det var dags för kaptenen att åka ner till planeten och påbörja förhandlingarna. Hon försökte verka oberörd inför ambassadör Berko som satt lugnt

tillbakalutad i fåtöljen. Själv hade hon inte ro att sitta ner. De måste hinna dit. Utan kartor var de tvungna att åka runt protostjärnhopen och det tog minst en månad. Så lång tid hade inte människorna vid utposten.

”Det är snart dags att åka ner till planeten”, sa ambassadören och tittade på henne. ”Varför är kartorna viktiga för oss?”

”De täcker en del av rymden som ingen människa har kartlagt”, sa Neela och rättade till uniformen. ”Passerar vi genom området istället för att köra runt sparar vi tid.”

Det var den officiella förklaringen som hon måste hålla fast vid. Ambassadör Berko var inte medveten om räddningsuppdraget, eftersom utposten var hemligstämplad. Det enda han visste var att de var på väg bortanför hopen.

”Kan vi inte använda sensorerna och kartlägga själva?” undrade Berko och satte den marinblå uniformsmössan till rätta på sitt mörka hår.

”Det är ett område med många protostjärnor”, sa Neela medan hon undrade om det här var Berkos sätt att lugna hennes nerver. Troligen inbillade han sig att hon var nervös. Trots hennes tid som kapten, hade ambassadören inte förtroende för hennes förhandlingsförmåga. Någon gång var hon tvungen att hantera det, men inte just nu när liv stod på spel. ”Där finns mycket stoft och strålning. Vi behöver hitta till rymdhamnarna som är väl dolda och undvika solstormar. Även om skeppet är skyddat mot strålningen så stör den våra sensorer.”

Berko log och hon insåg att hon gissat rätt. Alla frågor hade varit ett sätt att få henne att lugna sig.

”Vi ska träffa de styrande nortanerna i rymdhamnen”, sa han. ”Det finns fler kulturer på planeten, men dem kommer vi inte att träffa. Nortin är det officiella språket och översättaren är programmerad för att översätta mellan engelska och nortin.”

Neela nickade. Hon putsade stjärnorna på uniformen så att de blänkte. Förhoppningsvis skulle det imponera på deras motpart.

”Hurdana är nortanerna?” frågade hon för att snabba upp föreläsningen.

”De är utforskare”, sa Berko. ”De åker genom rymden i mindre rymdskepp med små besättningar. Ibland med bara en person ombord. Under tiden kartlägger de områdena och samlar information. Du kan se dem som handelsmän i information.”

”Och nortanerna vi ska träffa har kartorna som vi behöver?” sa Neela och tryckte ner uniformsmössan.

Berko nickade.

”All information som samlas in är gemensam för alla från Nortin”, sa han, ”men de delar inte med sig till andra utan att få något tillbaka.”

Han kastade en blick mot panelen.

”Det är dags”, sa han. ”Vi får inte bli sena. Kom ihåg att de trots sitt yttre kan vara känsliga. Om de blir förolämpade är förhandlingarna över.”

Neela fuktade läpparna. Allt hängde på att hon lyckades med den här förhandlingen. Hon önskade att de sluppit sekretessen. Den försenade allt och de hade inte lång tid på sig. För många år sedan hade hon varit med i besättningen som nått fram till en koloni där bosättningskupolerna spruckit. Sprickorna hade varit

så stora att ingen hunnit fram till sina rymddräkter. Synen av familjer som kvävts i sina hem skulle hon aldrig bli av med. Hon skakade på axlarna för att bli av med spänningen.

* * *

Dani rättade till översättaren i örat och högtalaren som var placerad på hennes käkben. Det var första gången hon använt en. Det var märkligt att höra de andras samtal eka med konstiga knäppningar som hon antog var nortanernas språk.

”Det är så spännande”, sa Adanna och viftade med huvudet så att de smala flätorna snärtade till Dani.

Nu när de var lediga behövde de inte ha håret i den reglementsenliga håruppsättningen. Dani hade låtit håret hänga fritt. Det var skönt att slippa spänningen i hårbotten. Det fick henne att känna sig fri.

Skytteln de satt i liknade en buss med säten på vardera sidan om mittgången. Det enda som saknades var fönster. Nu kunde de inte se något av planeten från ovan. Skytteln var fylld med lediga besättningsmän som glatt pratade om allt de skulle hitta på i rymdhamnen. De som hade besökt många planeter var mer inne på att besöka någon bar, men själv ville hon köpa en souvenir till mamma.

”Du inser att hon inte kommer att få den förrän du själv kommer hem”, sa Moss och lutade sig fram mellan dem.

”Ja, men det är mycket roligare att komma hem med en present som är unik. Något som hon aldrig skulle kunna hitta på jorden. Har inte du tänkt köpa något till din familj?”

”Kanske”, sa han. ”Jag har inte bestämt mig ännu.”

”Det ska jag”, sa Adanna. ”Första gången på en annan planet. Klart att vi måste ha souvenirer.”

I samma stund stannade skytteln och dörrarna öppnades.

”Nästa avgång är om tio tidsenheter”, sa en knäppande röst i högtalaren.

Översättaren fungerade.

”Vad är tio tidsenheter?” undrade Dani.

”Det är ungefär en halvtimme”, sa en av de äldre besättningsmännen. ”Skyttlarna går från planeten en gång i timmen. Missa dem inte, för vi får ju inte landa med våra egna. Memorera vilken plats skytteln till Tumanako går från. Det är inte så kul att komma upp till fel rymdskepp.”

Han skrattade och blinkade mot henne.

De kom ut på en plattform som var lite större än skytteln, men inte mycket. På tornet där plattformen var fastsatt, var andra placerade längs hela höjden. När hon såg sig om var hela fältet fyllt med liknande torn. På vissa fanns skyttlar. På andra såg hon små rymdskepp. Övriga var tomma. Längre bort kunde hon se rymdhamnen som var byggd i terrasser. Alla byggnader såg ut att vara betonggrå från det här avståndet, men färgglada tyger var utspända för att skydda mot solen som såg ut som en uppsvälld apelsin. Det var tydligt att det inte var jordens sol för färgen var mycket rödare och den var också större på himlen. Det påminde henne om att Norta befann sig mycket närmare sin sol. Hon blinkade i det starka solskenet och ångrade att hon inte tagit med solglasögonen. Medan hon stått och stirrat hade de flesta försvunnit och det var bara hon, Moss och Adanna kvar. Skyttelplatsen var markerad med ett svart skrivtecken på tornet. I alla fall antog hon att det var skyttelplatsen. Moss lyfte upp armen och fotograferade tecknet.

”Annars kommer vi aldrig ihåg det”, sa han.

Med en sista blick mot plattformen klev de in i hissen. Det sög till i magen när den tog fart. Först åkte den neråt, men efter en stund kändes det som om de färdades horisontellt. Med ett ryck stannade hissen och de kunde kliva ut. De befann sig på en smal gränd mellan höga byggnader. Färgglada skärmar skyddade mot solen och överallt fanns små hål-i-väggen affärer.

”Perfekt”, sa Adanna. ”Här måste vi kunna hitta presenter.”

Dani log tillbaka. Gränden var full av alla möjliga varelser. Tentakler slingrade i luften. Fjädrar, tappade av de fågelliknande reptiler som flög över deras huvuden, dalade mot marken. Neonfärger blandades med dovare jordfärger. Dofterna var så starka att Dani velat hålla för näsan om det inte riskerat att förolämpa någon. Det märktes att det var en av de mest frekventerade rymdhamnarna. De andra besättningsmännen hade redan försvunnit i trängseln. En lång gråfärgad varelse klädd i skimrande material stötte till Dani och blängde irriterat på henne. Det kändes som att bli träffad av en sten. Marken skakade vid varje steg när varelsen gick vidare.

”Här kan vi inte stå”, sa Moss och började slingra sig mellan varelserna i gränden.

Snart var de djupt försjunkna i att titta på folklivet och studera varorna i de små affärerna.

* * *

Neela steg in i konferensrummet med Berko ett halvt steg bakom. Rummet var halvcirkelformat med fönster längs hela ytterkanten av krökningen. Långt bort kunde hon se skyttelpelarna och nedanför syntes de smala affärsgränderna med sina färgglada skärmar som täckte varelserna nedanför. Ögonen tårades av det starka solskenet, men hon ville inte torka dem i närheten av nortanerna.

De var två stycken och en av dem hade rest sig när de kom in i rummet. Den andra satt kvar vid bordet med ryggen mot utsikten. Berko tog ett steg fram.

”Tack för att ni tar emot oss”, sa han. ”Jag är ambassadör Berko Idowu och presenterar kapten Neela Joshi.”

Det var ett konstigt sätt att uttrycka sig, men formen var viktig. De måste följa de ceremonier som nortanerna förväntade sig. Nortanen bugade mot Neela. Han var mycket kortare än vad Neela förväntat sig och räckte henne bara till axeln. Huden var knottrig och hade en grågrön färg. Det fanns inget hår på kroppen.

”Jag är handlare Vollo”, sa han, ”och presenterar huvudhandlare Kalta.”

Huvudhandlare Kalta satt kvar vid bordet och rörde inte en min. Neela var inte säker på hur hon visste att nortanen var en kvinna. Längd och kroppsform var identiska med mannen, men hon var ändå säker på att bedömningen var korrekt eftersom käkbenen var en aning mindre framträdande. Berko bugade sig mot huvudhandlare Kalta. Under tystnad slog de sig ner vid bordet. Utplacerat på bordet stod skålar med slingrande larver och tillbringare med limegrön vätska. Vollo placerade en skål vid varje plats och hällde upp vätskan i glaströr som liknade mätglas, fast utan markeringar. De slingrande larverna fick Neelas mage att vända sig, men hon stoppade ändå in en larv i munnen och tog en klunk av den limegröna vätskan för att skölja ner. Det smakade beskt med en syrlig ton. Neela gned handflatorna mot benen. Det hade börjat dunka i tinningen.

En lång rad av hälsningsfraser följde, men Neela fokuserade på huvudhandlare Kalta och lyssnade inte. Nortanen satt orörlig utan att blinka. Efter en stund insåg Neela att hon saknade ögonlock och att det var det som gav känslan av att bli utstirrad. Neela fick hindra sig själv från att vicka på foten eller visa sin otålighet på annat sätt. De kunde inte stanna i rymdhamnen särskilt länge. Borde det inte vara angeläget för nortanerna att skynda på förhandlingarna?

Till sist var hälsningsfraserna äntligen avklarade och det var dags att börja samtalet på allvar.

”Ni önskar att få ta del av kartorna över området protostjärnhopen Momalo”, sa handlare Vollo.

”Det stämmer”, sa Neela. ”Vad vill ni ha för dem?”

Hon mer kände än såg hur Berko ryckte till bredvid henne. Troligen alldeles för direkt fråga för nortanerna, men Neela ville få samtalet avklarat. I den här takten skulle de annars få åka därifrån med oförrättat ärende och vad skulle då hända med utposten?

”Vad har ni att erbjuda?” sa huvudhandlare Kalta.

* * *

Dani satte ner skålen med en bild på rymdhamnen och namnet Nortan ingraverat med en smäll.

”Mamma skulle lika gärna kunna köpa det här skräpet hemma”, sa hon och svepte med handen mot alla affärer.

Adanna satte ner glaskulan hon tittat på.

”Det skulle inte stå Nortan på dem”, sa hon och skrattade till, ”men annars ser de likadana ut som dem vi såg i rymdhamnen på jorden innan vi åkte.”

”Det är en populär rymdhamn”, sa Moss. ”Det är nog därför det är så turistigt.”

”Ja”, sa Adanna med en suck. ”Det är alldeles för likt hemma. Här finns inga upplevelser som är unika för Nortan.”

Dani svarade inte. Hon hade fått syn på en skärm längre in i affären som visade nortaner som åkte nerför ett vattenfall i vad som liknade en stor plastpulka med en fallskärm som vecklades ut när de passerat krönet och fick dem att sakta dala ner till floden nedanför vattenfallet.

”Vad är det?” frågade hon och pekade.

Affärsinnehavaren vände sig om.

”Flyga vattenfall”, sa hon. ”Det är populärt bland ungdomarna.”

Dani kände hur hon blev varm om kinderna.

”Det ser häftigt ut”, sa hon. Det var en evighet sedan hon fått testa något nytt och hon älskade såväl forsränning som bergsklättring. ”Kan vi testa det?”

Nortanen skakade på huvudet.

”Det finns inga vattenfall vid rymdhamnen”, sa hon. ”Ni måste åka ut till Rytola. Pendeln går dit om ni är intresserade.”

”Ja”, tjodade Adanna så att kvinnan i affärsbåset stirrade på henne. ”Det gör vi.”

”Jag såg pendeln åt det här hållet”, sa Dani och trängde sig mellan två varelser som stod djupt försjunkna i ett samtal.

”Dani, vänta”, sa Moss och försökte få tag på hennes arm. ”Hinner vi? Glöm inte att vi måste fånga skytteln i tid.”

”Oroa dig inte”, sa Adanna. ”Det hinner vi. Vi kan hitta bättre presenter där också.”

Det var trångt i gränderna. De fick slingra sig mellan alla som tittade på varorna i affärerna eller stod och pratade. De passerade stånd som sålde larver med en lång kö av nortaner, men som undveks av övriga.

Dani visste var pendeln låg, men det var längre än vad hon trott. Det tog en lång stund innan hon såg transporten som låg i utkanten av rymdhamnen. De behövde passera en grind i en hög betongmur. Innanför såg hon bara nortaner. Transporten var silverfärgad och liknade en enorm daggmask. Dörrarna öppnades när någon närmade sig och slöts sedan ljudlöst. Det var en lång kö vid ett bås intill transporten med en uttråkad nortan i luckan. Hade det varit människor i kön och under mark hade det lika gärna kunnat vara i tunnelbanan hemma. Alla skyltar hade liknande tecken som skyttelplatsen.

”Vänta”, sa Moss. ”Vi kan inte läsa deras skyltar. Hur ska vi kunna ta oss tillbaka?”

Dani ryckte på axlarna.

”Vi får fråga”, sa hon.

Det var fantastiskt med översättningsmaskinen. Hon var övertygad om att det inte skulle vara något problem. De skulle testa att flyga vattenfall och utanför rymdhamnen skulle hon få tag på något unikt. Hon ville att mamma skulle få något minne från hennes resa. Det måste vara något som skulle visa att Dani inte glömt hemmet trots alla nya intryck. Det tog inte lång stund att betala för dem alla tre och stiga på transporten. Snart var de på väg till en annan del av Nortan.

* * *

Neela började bli otålig. Tiden gick och de hade inte lyckats åstadkomma någonting. Vad de än erbjöd skakade huvudhandlare Kalta på huvudet. Successivt hade de erbjudit allt mer avancerad teknik, men ingenting dög. Föreslagna handelsavtal möttes av skakningar på huvudet, en gest nortanerna ständigt verkade bruka. Enligt Berko hade den samma betydelse hos dem som på jorden.

Under tiden sjönk den rödskimrande solen sakta mot horisonten. Den färgade allt i konferensrummet rosa. Konturen av Kaltas huvud lyste. Tiden för den påtvingade avfarten närmade sig. Det kröp över hela kroppen som i luftduschen ombord på rymdskeppet. För varje tidsenhet försvann lite mer syre från utposten. Snart skulle det vara för sent att rädda dem.

”Vad är det ni vill ha?” frågade Neela till slut.

Berko gjorde en grimas bredvid henne. Han rörde oroligt på sig, men Neela ignorerade honom. De hade inte tid för det här.

”Ni begär information från oss”, sa Kalta. ”Är det för mycket begärt att vi får lika värdefull information?”

Neela rynkade ögonbrynen.

”Information?” sa hon. ”Vad menar ni? Vill ni ha kartorna över vår del av vintergatan? Men det har ni knappast någon nytta av. Dit åker ni ändå inte med era små skepp.”

Berko stelnade bredvid henne. Kaltas ögon vidgade sig. Vollo vred huvudet mot henne och reste på sig innan han vände blicken mot Berko.

”Jag är handlare Vollo”, sa han, ”och önskar er en trevlig resa.”

Berko reste sig hastigt och sa:

”Jag är ambassadör Berko Idowu och tackar för samtalet.”

Kalta sträckte ut handen framför sig med alla sex fingrar spretande. Vollo vände sig mot henne och väntade.

”Om vi får information om jordens rymdhamnar, kolonier och utposter”, sa Kalta lugnt, ”kan ni få alla kartorna ni vill ha. Och då menar jag alla.”

Kalta stirrade på henne. Avsaknaden av blinkningar fick det att krypa i Neela. Den inofficiella utposten var inte längre hemlig. Kalta visste vad som stod på spel. Men det var omöjligt att gå med på huvudhandlarens krav. Placeringen av utposterna var hemligstämplade.

”Den informationen är mer värd än kartorna”, sa Neela. ”Men jag kan erbjuda information om var våra rymdhamnar är placerade.”

Kalta skakade på huvudet.

”Det räcker inte”, sa hon. ”Placeringen av alla rymdhamnar, kolonier och utposter mot kartorna. Annars får ni klara er utan dem.”

Neela kastade en blick ut mot himlen. Solen hade nästan gått ner. De skulle inte komma längre. Kalta visste helt klart hur deras situation såg ut och skulle inte vika sig en tum. Oavsett utpostens livshotande situation och möjliga upptäckt kunde hon inte ge bort hemligstämplad information. Dessutom hade de inte tillgång till alla utposters placering. Informationen om var de var belägna gavs bara om det krävdes för uppdraget. Utan att säga något mer reste hon sig. Hon stod still tills även Berko reste sig, gav avskedshälsningen och lämnade rummet. Så fort dörren slöt sig efter dem vände han sig upprört om.

”Vad var det?” sa han och knöt båda nävarna. ”Du förolämpade dem och när de sedan ändå är villiga att fortsätta förhandlingen, vägrar du gå med på deras krav. Det var information de var ute efter! Om du haft mer tålamod hade vi kunnat komma överens, men nu är det för sent.”

”De vägrade att ta emot något vi erbjöd”, sa hon, ”och jag sa inget förolämpande.”

Berko kastade en blick mot henne innan han svängde om hörnet.

”Du antydde att de inte klarade att resa till jorden”, sa han, ”men var tyst nu. Vi får prata mer på skeppet. Skadan är redan skedd.”

Neela bet sig i läppen. En misslyckad förhandling med en utomjordisk civilisation som hon enligt Berko hade förstört. Hon kunde inte avslöja för ambassadören om de inofficiella utposterna, vilket innebar att han skulle rapportera incidenten. De hade förlorat värdefull tid som utposten inte hade och ändå hade de inga kartor. Det hade varit bättre om de skippat stoppet på Norta och påbörjat resan.

Hon kämpade för att inte avslöja sina känslor, men kunde inte stoppa händernas darrning. Det sved i halsen. Scenerna med barn som kvävts i sina sängar med gosedjuren hårt knutna i famnen spelades upp i huvudet. Gång på gång såg hon kupolen krossas och den värdefulla luften sippra ut. Människor dog

återigen av syrebristen. Benen kändes tunga och ansiktet stelt. Det tryckte över bröstet och var svårt att andas som om hon själv drabbats av syrebristen. Det var för sent. Allt var för sent. Människor skulle dö för att hon hade misslyckats. Neela svalde. Berko gick bredvid henne med hårda steg och verkade inte märka hennes förtvivlan. De sa inte ett ord till varandra under vandringen till skytteln.

* * *

Dani höll upp glaskulan mot ljuset. Inuti rörde sig nortaner genom landskapet på Norta. Kulan visade alla möjliga vardagssysslor. Eller i alla fall trodde hon det. Nortaner flög vattenfall precis som de själva testat. Vattnet skvätte och alla skrattade. Därefter vandrade de genom bergen med fantastiska vyer över planeten. En hel grupp var samlade runt en portabel eld där de grillade frukt. Scen efter scen avlöste varandra i glaskulan. Den var unik. Mamma skulle bli fantastiskt glad.

Moss log mot henne.

”Belåten?”

Dani drog ett djupt andetag och stoppade ner glaskulan.

”Den är perfekt”, sa hon.

Flyga vattenfall hade också varit en fantastisk upplevelse. Den skulle hon inte velat vara utan. Det hade varit en bra idé att lämna rymdhamnen. Adanna vred upp armen så hon kunde se tiden.

”Vi är sena”, sa hon. ”Det är inte lång tid kvar innan skytteln går.”

Moss såg orolig ut.

”Kom”, sa han.

De skyndade mot pendeln. Den låg i utkanten här också. Området innanför grindarna var tomt. Sanden färgades rödaktig av den nedåtgående solen. Det fanns flera banor här till skillnad mot rymdhamnen. Dani mindes inte vilken de kommit på.

”Vilken går till rymdhamnen?” frågade hon.

Moss gjorde en grimas.

”Vet inte”, sa han. ”Tecknen säger mig ingenting.”

”Vi frågar”, sa Adanna och klev fram till luckan.

Även här satt en uttråkad nortan. Hon gjorde inte en min när Adanna ställde frågan om vilken bana som gick mot rymdhamnen. Det var först när Adanna tystnat som hon svarade med en obegriplig följd av läten. Översättningsmaskinen fungerade inte.

”Varför fungerar den inte?” sa Adanna som hade tappat sitt ständiga leende.

”Den fungerar enbart mellan engelska och norti”, sa Moss. ”Det måste vara ett annat språk som hon talar.”

”Vilka idioter vi är”, sa Dani. ”Klart att de inte bara pratar ett språk på en hel planet.”

”Men norti är det officiella språket”, sa Adanna.

”I rymdhamnen”, sa Moss, ”men kanske inte över hela planeten.”

Han kastade en blick på klockan.

”Skytteln går snart”, sa han.

”Vi kan säkert ta en senare”, sa Dani medan hon tog djupa andetag för att lugna sig.

Det skulle inte hjälpa att få panik.

”Om inte rymdskeppet hunnit åka”, sa Moss.

Ett pip och en ny obegriplig följd av läten ekade över området. Det måste vara pendeln som snart ska gå. Moss tog några steg bort mot en av banorna. Adanna tog samtidigt ett steg mot en annan. De stannade och stirrade mot varandra. Ett nytt pip och samma meddelande hördes.

”Den går snart”, sa Adanna. ”Vad ska vi göra?”

”Jag vet inte”, sa Moss. ”Ska vi chansa? Vi måste till rymdhamnen.”

Det klickade till i Danis huvud.

”Du köpte ett glasfat med en bild på rymdhamnen!” skrek hon och ryckte Moss i armen.

Moss ryckte till och drog upp det. Han visade nortanen i luckan och hon pekade mot den närmaste banan. Med en suck av lättnad betalade de och gick ombord.

I samma stund som de klev ombord började pendeln röra sig. Med jämna mellanrum sneglade Dani på klockan. Hon försökte minnas hur lång tid resan tog, men hade ingen aning.

”Hur vet vi att vi kommit rätt?” frågade hon.

Stoppen såg väldigt lika ut. Hon var inte säker att hon skulle se skillnad på dem. Utan att svara projicerade Moss upp en bild på ett tecken på en pelare. I samma stund gled ett annat tecken upp på en skärm vid dörren och pendeln stannade. Tecknet måste vara hållplatsnamnet. Hon försökte slappna av, men det var lönlöst.

”Skytteln har gått”, sa Adanna lågt.

Hon drog i en tråd som lossat från byxorna.

”Det finns fler”, sa Dani med spelad optimism.

Hon hade en stor klump i magen. Det var hennes fel om de missade skytteln. Om inte hon velat flyga vattenfall hade de varit på plats i tid. Vad skulle de göra om de missade rymdskeppet? Hon ville inte tänka på det.

Efter flera stopp dök äntligen tecknet för rymdhamnen upp och de rusade upp innan pendeln stannat. Dani ramlade nästan vid stoppet. När dörren gled upp sprang de ut. Folkhopen i gränderna verkade ha försvunnit och bara enstaka varelser vandrade i sakta mak. Affärerna hade dragit ner stålpersienner. Allt var stängt för kvällen. Moss ledde vägen med hologrammet av skyttelplattformens tecken darrande framför honom. Han steg in i hissen och snart var de på väg igen.

När de steg ut på skyttelplattformen var den tom. En nortan var just på väg därifrån.

”När går nästa skyttel till Tumanako?” frågade Adanna.

Nortanen vände blicken mot dem. De stirrande ögonen gjorde Dani obehaglig till mods.

”Den sista skytteln har gått”, sa han. ”Tumanako åker strax.”

Med de orden klev han in i hissen och försvann.

* * *

Kapten Neela var på dåligt humör. Först de strandade förhandlingarna och nu saknades tre besättningsmän. Nog för att de var nya rekryter, men de visste mycket väl att de skulle vara tillbaka i tid. De hade inte bara missat den skyttel som de skulle ha tagit, men också de efterföljande. Tumanako fick inte landa med sina egna och hon hade ingen aning om var de tre saknade besättningsmännen befann sig. Hon hade personligen förhört samtliga besättningsmän som besökt planeten, men ingen visste vart de tre ungdomarna tagit vägen. Ambassadör Berko stod bredvid henne med händerna knutna på ryggen.

”Vi kan inte vänta längre”, sa han.

”Vi kan inte överge tre besättningsmän”, sa Neela fast hon visste att de måste om utposten skulle ha någon chans.

”Som situationen är”, sa Berko, ”har vi inget val. Det står rymdskepp i kö för att ta vår plats. Dessutom är vi beroende av att få lov att angöra vid Nortan. Med tanke på förhandlingarna ska vi vara glada att vi inte redan är bannlysta. Stannar vi längre blir vi det garanterat.”

Neela svarade inte. De var beroende av rymdhamnen på Nortan. Det skulle vara en katastrof om rymdskeppen från jorden inte längre fick använda den. Berko hade rätt. De hade inget val. Med en suck gav hon ordern om avfärd. Ungdomarna var tvungna att klara sig tills Tumanako kunde återvända.

* * *

Dani kände sig förlamad. De hade missat rymdskeppet. Vad skulle de göra nu? Hon måste komma på en lösning, men huvudet var tomt. Hon såg sig om och noterade att på skyttelplatsen nedanför stod ett litet rymdskepp. Det liknade de små skepp som hon sett på jorden innan de avreste. De var stabila, men rymde bara en liten besättning. Utanför rymdskeppet var en hel hög med lådor i olika storlekar staplade. En nortan klädd i en lilafärgad overall kämpade med att lasta in dem. Adanna hade också studerat scenen.

”Kom”, sa hon. ”Han kanske kan flyga oss till Tumanako.”

När de kom ut på den nedre skyttelplattan gick hon fram till nortanen och bugade sig.

”Var hälsad”, sa hon som om hon läst alldeles för många science fiction-böcker om lämpligast sätt att hälsa utomjordingar. ”Jag är Adanna och det här är Dani och Moss.”

Nortanen rätade på sig. Han var kortare än Dani och muskulös. Den lila overallen stramade över kroppen.

”Jag är kapten Litano”, sa han.

”Det är mycket last att lasta själv”, sa Adanna och log. ”Vi skulle åkt med Tumanako, men har blivit strandade. Skulle du kunna flyga upp oss till Tumanako mot att vi hjälper dig med lastningen?”

Kapten Litano lyfte blicken mot himlen.

”Tumanako har åkt”, sa han, ”men jag kan behöva hjälpen för att hinna åka i tid.” Han funderade ett tag. ”Jag kan flyga er till Tumanako. Kör de med interplanetära motorer hinner vi ikapp.”

”Tack”, sa Moss hastigt.

När de hjälptes åt gick det snabbt att få in lasten i lastutrymmet och snart var de redo att resa. Bryggan var trång, men det fanns sittplatser för dem alla fyra. Dani satte sig bredvid kaptenen medan de övriga slog sig ner bakom. Instrumenten såg bekanta ut. Dani hade förväntat sig att skillnaden mot ett rymdskepp från jorden skulle vara större. Litano ställde in instrumenten och startade sedan motorn. Kraften tryckte henne mot ryggstödet när de lyfte. Rymdhamnen blev mindre och mindre. Solen sjönk just ner bakom horisonten och ljuset tändes i byggnaderna nedanför dem. Dånnet från motorerna var öronbedövande. Luften utanför ändrade färg allteftersom de steg genom atmosfären. När de passerade yttersta lagret drog Litano ner motorerna och det gick att samtala igen.

”Trevligt med sällskap”, sa han. ”Ofta är jag helt själv på mina resor.”

Flera ljusprickar syntes på skärmen framför Dani. En av dem rörde sig. Dani pekade på den.

”Är det Tumanako?” frågade hon.

Litano nickade.

”Jag ska dra igång mina interplanetära motorer”, sa han. ”De är uppgraderade och vi kommer ikapp på nolltid. Min kommunikationsanläggning når nämligen inte så långt.”

Han tryckte in en knapp på panelen och ett vinande hördes som genast sjönk i styrka för att till slut försvinna helt. Litano böjde sig framåt och tryckte febrilt på knapparna.

”Nej, nej”, sa han. ”Inte nu.”

Moss knäppte loss bältena och lutade sig framåt.

”Vad hände?” frågade han.

”Motorn stannade”, sa Litano. ”Något är fel.”

Dani stirrade på ljusglimten som var Tumanako. Den rörde sig stadigt bortåt. Snart skulle skeppet vara för långt bort för att de skulle hinna.

* * *

Tumanako gick i lugn fart genom solsystemet. De hade lämnat Nortan bakom sig, men de hade fortfarande ett tag kvar innan de lämnade den interplanetära zonen. Neela stirrade ut mot rymden från bryggan. Besättningsmännen arbetade under tystnad.

Hon måste snart bestämma sig för vilken kurs de skulle ta. Om bara inte förhandlingarna misslyckats. Då hade de haft kartorna nu. Färden runt skulle ta alltför lång tid för att de skulle kunna rädda någon. Dessutom misstänkte hon att nortanerna också uppfångat nödsignalen och planerade att hinna dit innan Tumanako. Skulle hon chansa och försöka navigera genom området med de risker det skulle medföra eller skulle de påbörja färden runt? Risken var stor att de inte skulle nå fram till utposten i tid oavsett vad hon valde. Dessutom hade de fortfarande inte hört något från Nortan angående de saknade besättningsmännen. Innan de lämnade omloppsbanan hade de informerat nortanerna om situationen, men de hade inte fått någon reaktion från dem.

Hon var inte heller säker på att hon tagit rätt beslut när hon gav order om avfärd. Borde de stanna i solsystemet och återvända till rymdhamnen vid nästa lucka i bokningarna? Var det rätt att lita på att ungdomarna kunde hantera situationen. Men hon kunde inte riskera utposten för tre oförståndiga

ungdomar. Snart skulle de vara ute ur solsystemet och hon måste bestämma sig för vilken kurs de skulle ta för att nå utposten. Varför skulle det vara så svårt? Det var inte så här hon tänkt sig att besöket på Norta skulle förlöpa. Hon önskade att hon inte försökt få tag på kartorna. Då hade de redan varit på väg med alla ombord.

* * *

Kapten Litano reste sig upp.

”Skulle aldrig köpt ett Tellusskepp”, sa han och slog näven i stolen. ”De är värdelösa.”

”Är skeppet från jorden?” undrade Dani. ”Det förklarar varför det ser så bekant ut.”

”Vad är det för fel?” undrade Moss.

Litano stod vid en av panelerna och drog fram vad som såg ut som loggar från huvuddatorn.

”Ingen aning”, sa han. ”Alla felmeddelanden är rappakalja.”

Dani gick bak till honom och kikade över axeln. Hon hade rätt. Det var loggar.

”Det är inte rappakalja”, sa hon. ”Det är engelska. Huvuddatorn får inte rätt signaler från motorn.”

Litano slog till panelen.

”Den är uppgraderad nyss”, sa han.

”Är det en motor från Tellus?” undrade Moss.

”Ja, men inte uppgraderingen. Det är ett gränssnitt som ska snabba upp motorn och få den att reagera kvickare.”

”Då passar uppgraderingen säkert inte ihop med skeppet.”

Under tiden hade Dani trängt sig fram till loggen.

”Det stämmer”, sa hon. ”Gränssnittet är annorlunda och därför förstår inte huvuddatorn signalerna från motorn. Har du kvar den gamla motorn?”

Litano stirrade på henne som om han inte visste vad han skulle tro.

”Ja”, sa han, ”det är bara ett tillägg som ska snabba upp motorn. Den ursprungliga motorn är kvar.”

Moss reste sig också och kom bort.

”Då måste vi koppla bort tillägget”, sa han och gick bort till motorpanelen.

”Jag vet inte hur”, sa Litano. ”Handlaren jag köpte den av installerade den åt mig.”

Moss skruvade loss panelen mot motorn medan Dani stängde ner motorn från huvuddatorn. Dani ville inte stänga av huvuddatorn helt för då skulle de förlora klimatanläggningen och all annan nödvändig utrustning. Lyckligtvis var de tillräckligt långt bort från planeten för att inte sugas in av gravitationen.

”Det fixar vi”, sa Adanna och kröp in i maskinrummet när hon fått klartecken.

Skeppet var mycket mindre än Tumanako, men hade samma grundläggande uppsättning. Dessutom hade de fått träna på att reparera den här typen av rymdskepp i skolan. Den enda osäkerheten var det främmande tillägget. Dani visste inte om de skulle kunna tyda det.

”Hur ser det ut?” frågade hon.

”Tillägget är inkopplat mellan motorns system och huvuddatorn”, sa Adanna. ”Det är inget problem att plocka bort det och återställa ledningarna till motorn. Efter det måste vi starta motorn igen.”

Moss hjälpte Adanna med arbetet.

Det tog en stund att få bort tillägget. Litano rörde sig oroligt runt dem, men sa inget. Till slut kröp Adanna ut och Moss återställde energin till motorn.

”Vad ni kan”, sa Litano. ”Tur att jag hade er ombord.”

”Det är för tidigt att andas ut”, sa Dani och initierade startsekvensen.

Samma vinande som försvann nästan lika fort.

”Inte igen”, sa Dani och rätade på ryggen.

”Men varför får vi inte kontakt nu?” sa Moss och drog handen genom det mörka håret. Skäggstubben skuggade kinden.

Dani funderade. Adanna ställde luckan mot väggen. Ingen idé att skruva fast den innan de fått igång motorn.

”Jag tror att vi måste starta om hela huvuddatorn för att den ska få kontakt med motorn igen”, sa hon till slut.

”Verkar idiotiskt”, sa Adanna. ”Man måste kunna starta om en motor utan att stänga ner de livsuppehållande systemen.”

Litano sa ingenting, men såg orolig ut.

”I vanliga fall ja”, sa Dani, ”men nu är motortillägget helt främmande. Vi kan antagligen starta lyftmotorerna igen, men inte de interplanetära motorerna.”

Litano hade gått fram till skärmen igen.

”Tumanako närmar sig solsystemets gräns”, sa han. ”Lyftmotorerna kan ta oss dit om de väntar på oss. Kommer vi tillräckligt nära kan vi signalera till dem.”

”Då har du lång väg tillbaka”, sa Dani. ”Räcker ditt bränsle för det? Om vi stänger ner huvuddatorn och startar upp den igen borde motorn gå igång.”

”Vad är risken?” undrade Moss.

”Att vi inte får igång huvuddatorn igen.”

”Luften räcker några timmar”, sa Litano, ”och vi är tillräckligt nära Norta för att jag ska kunna anropa trafikkontrollen. De hjälper oss om det behövs.”

”Fungerar kommunikationsutrustningen om huvuddatorn inte är igång?”

Litano nickade.

”Det är ett separat system.”

”Det är ditt skepp”, sa Dani. ”Vad vill du göra?”

Litano fäste blicken på henne.

”Jag litar på dig”, sa han. ”Försök med att starta om huvuddatorn.”

Dani nickade och påbörjade nedstängningen. Nödbelysningen tändes och gav ett grönaktigt skimmer åt allt. De såg illamående ut hela bunten. Danis fingrar darrade när huvuddatorn var helt nedstängt. Nu gällde det. Hon drog ett djupt andetag och sedan satte hon igång uppstartsfrekvensen. Pyset från luftreningen drog genast igång. Sedan startade system efter system. Hon stirrade på loggen. Allt såg ut att komma igång korrekt. Där kom signalen från motorn. Allt var igång.

”Skruva fast luckan”, sa hon till Adanna.

När den var på plats startade hon motorn. Det låga brummandet drog igång. Försiktigt ökade hon farten.

”Suveränt”, sa Litano och munnen sprack upp i vad Dani tolkade som ett leende.

Han satte sig i förarstolen igen. Nu var de på väg. Tumanako hade inte lämnat solsystemet ännu. Kanske väntade de på dem. Adanna hade satt sig vid terminalen med loggen och mixtrade med något. De passerade planet efter planet och snart var de tillräckligt nära för att kommunicera.

”Jag är kapten Litano”, sa Litano efter att Tumanako svarat. ”Ombord finns tre av era besättningsmän.”

En strid ström av instruktioner för hur de skulle sammanstråla kom genast.

”Tror ni är efterlängtrade”, sa Litano medan han manövrerade sitt rymdskepp till dockningen.

Adanna reste sig från terminalen när luftslussarna var hopkopplade.

”Kapten Litano”, sa hon, men översättningen kom inte som väntat och Litano såg bara förbryllad ut. Adanna gjorde en grimas.

Moss fick förklara istället.

”Adanna installerade sin översättningsmaskin”, sa han. ”Loggarna översätts till norti. På så sätt kan du förstå vad de säger.”

Litano tog ett par steg fram och stirrade på terminalen. Sedan bugade han mot dem alla tre.

”Tack vänner”, sa han. ”Ni är vänner till oss alla på Norta. Om ni säger att ni presenteras av mig kommer ni få hjälp av vem ni än möter från mitt folk.”

”Det är vi som ska tacka”, sa Dani och log. ”Utan dig hade vi varit fast på planeten och våra vänner ombord på Tumanako hade varit oroliga.”

”Utan mitt skepp överlever jag inte”, sa Litano. ”Det finns ingen häromkring som kan hjälpa mig med Tellus-teknologi. Din översättare gör att jag kan laga skeppet själv.”

Han plockade upp en liten glaskula från fickan och placerade den mot sin handled. Därefter räckte han den till Dani.

”Det är till er allihop”, sa han.

De bugade sig mot honom. Han drog ut en platta från en av förvaringslådorna och gav den till Adanna.

”Ni behöver den för att läsa minneskulan”, sa han.

De tackade igen och gick sedan in i luftslussen. Troligen skulle de få en avhyvling från kaptenen för att de missat skytteln, men det var det värt. Det var deras första möte med en man från en främmande planet och redan en vän. Världen kändes större. Möjligheterna oändliga.

* * *

Neelas humör hade inte blivit bättre sedan de lämnade planeten. När de blivit anropade av ett litet rymdskepp med en nortansk kapten hade hon knappt trott sina öron. På något sätt hade ungdomarna lyckats övertyga kaptenen om att ge dem lift. Det visade på en anmärkningsvärd initiativförmåga, men hon var ändå irriterad. Deras tilltag hade kostat tid och tid var just nu en bristvara. Hon hade gett order om att ungdomarna skulle föras till stabsrummet så att de kunde avrapportera enskilt. Hon hade också bett ambassadör Berko att delta. Kanske kunde de lära sig något om nortanernas kultur utifrån ungdomarnas erfarenheter.

När hon klev in var ungdomarna redan på plats och ambassadören satt i fåtöljen.

”Ni hade strikta order om att vara i tid”, sa Neela. ”Ert tilltag har kostat oss värdefull tid och onödig oro. Förklara er.”

Dani Jara tog ett steg fram med händerna på ryggen enligt reglementet. Hennes lösa hår var däremot inte reglementsenligt och hennes overall var smutsig.

”Det är mitt fel”, sa hon. ”Varken Moss eller Adanna har någon skuld till det hela.”

Den unge mannen öppnade munnen som för att protestera, men en blick från Dani tystade honom.

”Vad hände?”

Det var en historia om ungdomligt oförstånd. Neela suckade inombords över att de varit så idiotiska att de lämnat rymdhamnen. De hade kunnat hamna i vilken del av Nortan som helst utan någon möjlighet att göra sig förstådda. Det var rena turen att de hade lyckats ta sig tillbaka.

”Men hur övertalade ni kaptenen att ta med er?” undrade Berko som hade rest sig upp. ”Nortanerna är inte kända för att vara hjälpsamma utan att få något tillbaka.”

”Kapten Litano var mycket vänlig”, sa Dani.

Den andra flickan slängde med huvudet så att flätorna flög genom luften.

”Vi erbjöd oss att hjälpa honom att lasta”, sa hon.

”Tanken var att vi skulle få kontakt med er ganska snart”, sa den unge mannen. ”Om inte rymdskeppet gått sönder hade vi varit tillbaka mycket tidigare.”

Neela kände hur hon blev intresserad. Berättelsen var tydligen inte enbart ungdomligt oförstånd följt av oväntad hjälpsamhet. Hon gjorde ett tecken åt Berko som var på väg att avbryta ungdomarna igen.

”Fortsätt”, sa hon.

Dani förklarade hur rymdskeppets motor gått sönder, eftersom uppgraderingen inte fungerade ihop med den ursprungliga motorn. Det var ett skepp från jorden och därför hade de kunnat hjälpa kaptenen. Till slut hade de fått igång motorn.

Berko stod på tårna medan ungdomarna berättade. Han såg ut som om han var på väg att explodera.

”Jag har inte min översättningsmaskin längre”, sa Adanna Ihejirika försiktigt.

Det såg ut som om hon väntade sig ytterligare skäll för det. Neela suckade högt.

”Hur lyckades du bli av med den?”

”Jag gav bort den”, sa Adanna. ”Rymdskeppet är från jorden och alla felmeddelanden var på engelska. Det gör det svårt för kapten Litano när något går fel. Nu var vi med och kunde hjälpa till, men det kan hända fler gånger. Helst om han vill fortsätta uppgradera med annan teknologi.”

”Vad hjälper din översättningsmaskin?” frågade Berko intresserat.

”Jag installerade den i skeppet så att den översätter alla meddelanden till norti.”

Neela kände sig matt. Det här gick längre än vanlig initiativförmåga, men hon kunde knappast skälla på flickan för att hon ville hjälpa kaptenen som räddat dem från att bli strandade på planeten.

Berko hade blivit alldeles stilla. Neela öppnade munnen, men innan hon hann säga något frågade Berko:

”Vad sa kaptenen när ni hjälpt honom? Ordagrant.”

Dani log.

”Jag vet inte om jag minns vad han sa ordagrant”, sa hon.

”Det gör jag”, sa Moss Levi. ”Tack vänner. Ni är vänner till oss alla på Norta. Om ni säger att ni presenteras av mig kommer ni få hjälp av vem ni än möter från mitt folk.”

Berko vände sig ivrigt om.

”Förstår du vad det betyder?” sa han till Neela.

Neela skakade på huvudet. Hon förstod inte deras knepiga regler.

”Det är en enorm ära”, sa han, ”att bli presenterad av en nortan. Nu har vi en chans att återta förhandlingen.”

Det fanns inte tid för det, men det kunde hon inte avslöja för ambassadören. Vågen av förtvivlan sköljde över henne igen, men hon kämpade för att inte visa något utåt. Det var inte ungdomarnas fel att hon misslyckats.

”Vi fick en present också”, sa Moss. ”Visa dem.”

Adanna drog upp en platta ur fickan och placerade den på bordet. Dani la en glaskula i den lilla urgröpnigen. Hologrammet tändes med en gång, men det var svårt att se vad det föreställde. Neela tog ett steg fram och förstörde upp det. Med snabba fingerrörelser kunde hon zooma in ett visst område och minska ett annat. Snabbare och snabbare gick det. Stjärnhop där, solsystem där. Kartorna var omfattande. Där fanns också protostjärnhopen Momalo. Hon förstörde upp området där utposten låg. Det skulle gå lätt att ta ut en väg genom hopen. Hjärtat slog så hårt att hon var övertygad om att det syntes. Nu hade de en chans. Som tur var hade de ett gränssnitt som kunde läsa av hologrammet i stabsrummet. Hon kopplade in den och laddade in informationen. Med några snabba kommandon gav hon order till bryggan om att de skulle påbörja plottningen av kursen mot utposten. En svag rörelse var allt som avslöjade den ändrade kursen. Med en knäpp mot glaskulan stängde hon hologrammet och drog ett djupt andetag.

”Han gav er sina stjärnkartor över det närmaste området”, sa hon. ”Förstår ni vilken gåva det är?”

Ungdomarna utbytte blickar. De såg smått chockade ut. Berko hade satt sig. Han såg lika häpen ut som hon själv kände sig.

”Det är en otrolig bedrift”, sa han. ”Ni har visat en unik förmåga att samarbeta med andra kulturer. Jag ska prata med er handledare och organisera ytterligare utbildning i studiet av främmande kulturer.”

Med det gav han dem en nickning och lämnade rummet.

”Även om det slutade bra”, sa Neela till ungdomarna, ”ändrar det inte det faktum att ni var oförståndiga och att det kunnat gå riktigt illa. Därför kommer ni inte att få oövervakad landpermission under den närmaste månaden. Jag förväntar mig att ni visar bättre omdöme i framtiden.”

Med det lät hon dem gå. De skulle få berätta mer om sina erfarenheter framöver, men inte just nu. Hon satte sig, lutade huvudet mot ryggstödet och slöt ögonen. Det hade varit en lång dag och hon var trött. Bara en kort stunds vila innan hon återvände till bryggan. De var på väg mot utposten. Förhoppningsvis skulle de komma i tid.

Sixty thousand and one

Gustaf Hagel

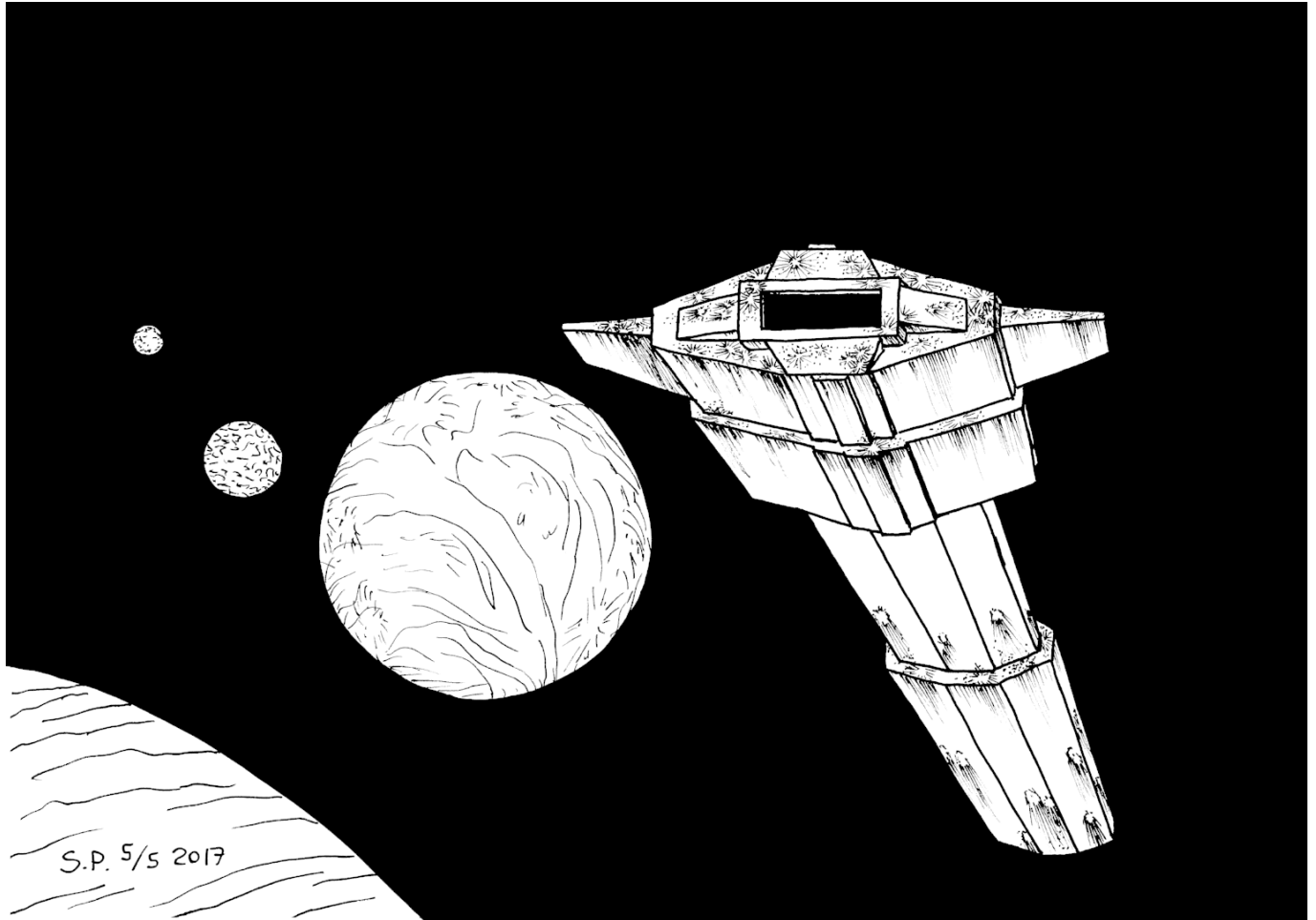

Illustration: Sandra Petojevic

Fine. Everything was fine. Lev had stepped out of the cryo tube as if he had taken a nap rather than 20 years of cryo sleep. A cozy murk had welcomed him; the blue and black tint of the screens, the gunmetal grey of the consoles and the white inlays in the desk. Not to mention his chair, black as pitch. Lights were turned down to save energy, his tube was shut down and the computer blinked a little, beckoning him back to sleep. But he had just woken up. He'd be awake for another year before he could go back to the dreamless cold. And Helena would wake up soon too and give the place a little bit more life.

Lev rose and went over to the window opposite the wall of cryo tubes where the rest of the crew were fast asleep. The void. Black. The stars were just dots of fading light against a backdrop of nothing. Helena and he had already spent two terms awake on the voyage, meaning forty years had passed back home since they left. Mind-boggling. He clasped his hands behind his back and rocked back and forth on the balls of his feet. Back home, he'd be retired by now. No, he'd be dead. Swept clean by the Fire like everyone else. The thought didn't hurt anymore. It had, once, but not now. Years alone with everyone you loved, just the one in his case, lets you process these things.

And outside that window the second thing he loved, after Helena: space. Even now, it fascinated him. Lev could stand for hours on end, watching stars fade and new ones appear. His little drawing pad on the desk had accurate charts of each day's view and, occasionally, he would compare it to the models in the computer to see whether their simulations had been correct and, if so, how far they had travelled that day.

Why hadn't he put that away before he went into cryo last time? The pad was almost full. He would need to get a new one from their bedroom. All the couples were given quarters of their own to keep decorated even during hibernation. Not space efficient, but nice.

From the window, he turned towards the door. It slid away silently. The corridor behind was sparingly lit by fluorescent stripes running along the walls and the floor. He hardly needed them. He knew the inspection route by heart.

"Hello, old gal," he said as he passed by the great power junction in the wall. He gave it an affectionate pat on the side and continued until he was at the door leading into Cargo Bay 1. Even if Helena wasn't awake yet, inspections had to be done. A surge of sterile light oppressed him as he stepped through the door. Living quarters? No, they were cargo. Live cargo, and crucial to the survival of humankind, but still cargo.

Like a vaulted beehive, the bottoms of the cryo tubes lined the cargo bay. Each one held sixty thousand tubes and the bottom of all of them stared down on him. If the light was oppressing, the scrutinizing eyes of the tubes were downright dissecting. He glanced at the computer to see the familiar "All Clear" and moved on. After scanning the hive, looking for signs of ... well, of anything being amiss, he turned to leave and walked towards the door.

The *clink* hit him like a bullet in the chest.

Lev held his breath.

"Hello?" he whispered without turning around. There was nothing within a handful of light years that was supposed to sound like that. Like a needle dropped. Or a loose screw hitting the floor. Or ... someone stepping on one of the titanium fluid lines. Lev shuddered. Slowly, breath held, he turned around. Nothing. Just white. The cold, featureless white of the hive. He took a tentative step into the bay to examine. Then another. And another. Each step reverberated through the vault as if he was walking through a cave. He stopped. As the last step rang out, silence took its place. Not the comforting, warm silence that had been there a few minutes ago. A hard, white silence that pressed on his every nerve. That made his fingers twitch. He forced his fingers to be still and held his breath. Not a sound. Nothing. He looked around. No movements either.

"Must've been my imagination," he muttered and went back out into the corridor, lights fading behind him.

* * *

That night, he locked the door to their quarters. He had never even considered if there was a lock before, even when two pairs of the crew were awake at the same time, quarters were off limits and everyone respected that. The star chart in his hand left him no rest. Every time he tried to stand by that window to draw his charts, something ticked in the back of his head, made his hand shudder and his pen slip. What if he wasn't alone? He sighed and wished that Helena would wake up soon.

* * *

The next morning, Lev went through the routine as he had done almost a thousand mornings before. He got up, put some clothes on and had breakfast. Then he unlocked the door. He poked his head out into the corridor as if he anticipated a fire. The fluorescent stripes did their job showing which way was up

and down and left and right but apart from that there was nothing to see. He went out and walked with drawn shoulders to the office with his computer and the crew's cryo.

"A sweep," he said to the computer, tapping his chin. "That's what I'll do today. A complete life sign sweep."

He sat down at the desk and tapped a few commands on the keyboard.

"There."

If there was someone, or something, out there, this would detect it. Immediately a red dot appeared where he was, covering the office in a pulsating red. Then he walked over to Helena's tube. Everything was normal. The timer was at zero. She would wake up any second now. Or within a few days at least.

* * *

The screen was empty, except the red dot representing him. He gave the computer a reassuring pat and went out for the inspection round. He passed the power junction, trailed his fingers along it as he passed and then went straight past Cargo Bay 1. He went through the motions of inspection, just as he was supposed to, but a fluttering feeling in his stomach sent shivers down his spine whenever his mind started wandering and as he went back from the tenth and last bay, he was grinding his teeth.

"Can't let a stray noise stop me from inspections," he said to himself. "I need to proceed as usual." He stopped outside Bay 1 and put a hand at the console by the door. Light flooded through the window in the door. Lev pressed his lips together. The bay was supposed to be dark unless someone was in there. He could enter the code on the console right now and the whole bay would detach and vanish in deep space. None of them would ever know.

But he would.

And eventually, the remaining half a million would. All because he thought he had heard something. Lev snorted, smiled and went in. The lights left him feeling exposed, dispersing the comforting black of the corridor. There was nothing in here that would make a sound. So he just needed to run the diagnostics and then get some food.

The monitor gave its familiar beeps and while it ran its scans, he looked around the hive. The hexagonal shapes of the tube bottoms would pulsate with a warm, yellow glow if he turned the lights down. He had seen it when they were in testing, back on Earth. And the honeycomb structure of the great vault was mesmerising, a thing of dreams. At least without that light.

The floor was brutalistically empty; there was nothing except the computer terminal and the tubing weaving in and out of the walls like stitches along the edge of a wound. Lev did his best to inspect the tubes but a complete ocular inspection of every tube was just done once a year, during the handover when there were two pairs of crew awake. Why had they not done that now? Somehow, Chris and Alex had gone back to their tubes before Helena had woken up and left Lev alone. The computer showed *ALL CLEAR*. Lev threw a last glance up along the near wall and stopped dead.

A tube, four rows up, was cracked. He frowned and squinted to see it better but it was as elusive as a hair on the lens of a pair of glasses. With a few hurried steps, he was back at the computer.

ALL CLEAR.

The machine should detect such faults long before they were visible to the human eye.

ALL CLEAR.

He tapped away at the screen and, with a whirr, handles emerged in the wall. Lev ran over to the wall and started to climb. The tube was about four meters up. And there it was, right across the whole bottom plate, a spidery crack from edge to edge. He brushed his fingers over it, feeling the sharp edges rasping every ridge of his fingertips. If tensions in the plate had caused it to crack, this must have been what made that noise yesterday, when it finally snapped. Lev stood there for a while, one arm hooked through a ladder rung, dragging one hand over the cracked plate, an eyebrow arched. It was all well and good that he had found the source of the noise but this posited a problem for him. One he had been trained to tackle, sure, but still a problem. The bottom plate held a multitude of wiring and tubing and a crack like this, even just a millimetre or two across, would cause leaks. Leaks that, over the course of four hundred years, would lead to loss of fluid pressure and, if worst came to worst, lives. He had two options, and he ground his teeth as he climbed down. The first one was simple: fix the faulty bottom plate. Not easy, but simple. Lev had to check the available inventory to see if there were replacement plates available. There should be. None had been replaced so far.

As he hit the floor, he started for the computer again. The blueish interface looked back at him with rounded edges and columns of impenetrable data. That crack should have been detected, otherwise something was off with the diagnostics. He ran another scan and started a few of the more thorough tests simultaneously. *ALL CLEAR.* Lev frowned and opened up the live feeds from every sensor in the bay. The page containing the offending section looked all right. Fluid pressure was just a hair lower than yesterday. How did the computer miss this sort of thing? Lev looked up towards the crack again. The fluid was a distinct red colour so as to be easily discernible against the white of the cargo bays, thus making leaks easier to spot. But there were no red spots, stains or streaks on the wall. Not there, not anywhere. It was all just cold, sharp white. Lev went back to the ladder and climbed up. He swept the plate with his fingertips, feeling for moisture. Near the left edge of the plate, he found it. Lukewarm and a little sticky as if someone had just wiped the plate clean. Or licked it. Lev shuddered. This was all wrong. The fluid held around two hundred degrees Kelvin in the tubes, far below body temperature.

This time when he climbed down, he considered the second option available to him with a worried wrinkle on his forehead. To evacuate the tube. It was by far the easiest option but heaven knew it was far from simple. To send the tube, inhabitant and all, into space to drift for all eternity in the void. Lev shook his head. No. He could not blow it into space. He shut his eyes and exhaled raggedly. Change the plate then. Despite the tepid liquid, he would fix that thing. Lev manually turned the lights off and went out. Just as the door closed, there was another *clink*.

Lev froze, shivers making him clench his teeth. The door slid shut behind him. That was not a plate cracking. That was a step.

He turned around, worked the console by the door frantically, locking the door firmly. Nothing would ever come out of this bay without his notice. Especially not something capable of cracking bottom plates of cryo tubes.

"Stay there," he said to the door. Then he hurried away to his quarters and locked that door too.

* * *

Lev slept fitfully. Dream after horrible, despairing dream played itself before his sleeping eyes. When he woke up, sweat drenched his shirt and sheets despite it being in the low 280s in the room. The hair on his arms stood up as he got out of bed and he rubbed his hands together to get some heat back into them. He had lowered the temperature some time during the night to make him sleep better but it had not worked. Now, his stomach growled after yesterday's skipped meals and he pulled a black sweater over the normal suit. Right now, he just wanted a hug. Helena was still not awake.

He went back to the office a little while later, a sandwich in one hand, a cup of coffee in the other. As he sat down and activated the screen, the computer gave a satisfied beep. Lev choked on the sandwich. The monitor showed two red dots. One where he was sitting and the other ... the other by the computer in Cargo Bay 1. Lev stared at the screen. It had to be a mistake. A ghost image of him from yesterday. Lev brought up the program status but everything was live. He shut his eyes.

"This isn't real," he said to himself. "It's a glitch."

With a tap he restarted the scan of Cargo Bay 1 and opened his eyes again. Lev held his breath. Two separate scans glitching, that was not possible. It *had* to be a glitch. He started going through the logs.

Lev was nothing if not thorough. Three hours later, he twitchingly went to fetch another cup of coffee. The logs were clean. Everything the last week was perfectly normal, the time stamps were spot on. *I should check the other bays as well*, he thought, sipping the coffee with a loud slurp. Just a peek, make sure there was nothing amiss in them. He stalked out the door and down the hall, back to the office. The coffee smelled divine but tasted a little pale. It had been a while but he could still taste the real thing on his tongue every time he put the cup to his lips. And it kept his head off other ... things.

He rounded the desk and sat down, placing the cup on his right. The logs from the other cargo bays seemed clean. Regular inspections, automated scans and system status checks were all where they were supposed to be. Lev frowned. Was he just going crazy? Perhaps he should wake someone and get some company. Someone to inspect *him*.

He got up again and walked over to the window. The stars looked different than last time. It was only two days ago. But two days in a row, he had not completed his star charts. The stars had moved, new ones had appeared, faint ones disappeared. And he had missed it. He took a sip of coffee. Because of a noise he imagined. Because of a crack that was his job to fix, that he was trained to fix.

"Because you're going crazy," said a voice behind him.

The cup smashed to the floor. Lev's teeth clenched, his hands convulsed and his head spun like the vertigo before a drop. He turned, almost slipped on the wet floor. There was no one.

He sat down, back against the wall, head in his hands.

"What is going on?" he whispered. The room seemed to shrink around him, turn brighter, bleaker. He pressed his eyelids together so hard white spots appeared in the darkness before his eyes. *My bed*, he thought. He had to get to bed, lock the door. He rose and opened his eyes again. The computer beeped. Inspection rounds. It was time.

"Hell no," he whispered to the monitor. "Not going out there today."

The computer beeped again. The sweeps were finished. Had he even started the sweeps? Wasn't that yesterday? With a ragged breath, he brought up the resulting blueprint on the monitor.

There it was. The ghost dot, the red undulating spot that wasn't him. It sat still in Cargo Bay 1, pulsating with fearful regularity. Like a bruise on the blueprint. Or just like if one of the cargo had woken up. Just what the sweeps were for. The pulsing entranced him and he sat staring at it for a while.

"I need to check this out," he said to the computer. He let his shoulders fall and set his mouth in a determined line. He wasn't crazy. One of the tubes had failed and he needed to fix that. Right now.

* * *

Lev rose and transferred the screen onto a handheld that he kept in a drawer. With slow steps, he walked the length of the corridor towards Cargo Bay 1. The power junction came and went on his left. Lev was engrossed with the screen in his hand. He hardly even registered that the fluorescent strips had blacked out completely just past the bulkhead after Cargo Bay 1. The corridor was like a window into the void. But Lev didn't care right then. Just a tap on the computer would turn on the lights in the hold and he would see what that red dot was. If he didn't see anything, he would extract the tube and see what was wrong. Nothing more than that. Just what he trained for. The very reason he and the crew were there. He closed his eyes and drew a deep breath. The lights blinded him for a second before his eyes adjusted. The cold, sharp finger of a shiver went down his spine. There was a figure standing by the computer. Lev felt as if his feet had been welded to the floor. The figure was hunched over the keypad and was absorbed by whatever was on that screen. Transfixed, Lev clenched his fists and sweat beaded on his forehead.

"This is not real," he whispered. "This is not real. I'm dreaming. Sleeping, seeing things and I will forget this by the time I wake up."

The figure by the computer could not reach him. The cargo bay door was still locked from the outside, the flashing light next to it told Lev so. But still, Lev could not move. He could just stare blankly through the glass, into the featureless white oppressive light. The figure raised its head, shot a look up towards the broken bottom plate and then glanced over towards the window.

It was him.

Lev could have sworn on his life that it was his own body standing in there, looking out at him. Then the figure turned back down to look at the computer screen. Lev turned on his heel and retreated double time to his quarters, locking the door. With eyes wide, he ran frantically about the room, hanging sheets over vents and duct grates so that no one could watch him through them.

"I am going crazy," he said. "That is the only explanation." A little voice in his head told him that he should start the waking process for the next pair of the crew first thing in the morning. But he could never leave this room. Not as long as someone was wearing his face out there. Even locked in the cargo bay, he could feel his own eyes burning holes in his head. He would never leave this room.

* * *

A twisting pain in his stomach awoke him. He had swallowed a knife and someone reached into him and twisted it. As he forced an eye open, he realised that he was sitting on the floor, knees drawn up to his chin, every joint aching. In his lap was a confetti of drawing paper; dots, text fragments, broken lines. The room smelled of stale sweat and metal. Every attempt at movement made the knife turn again and Lev groaned. Had he slept all night here on the floor? How would he know? He hardly remembered anything after he turned on the lights in Bay 1. Why were there sheets hanging all over the walls? One more

attempt at moving brought him to his feet, an arm folded over his belly and shoulders drawn. There had been something in that light, something that ... Lev stumbled and sat down heavily on the bed as remembrance came back.

"No," he whispered to the empty room. "It's not real."

He rose, flailed around, all aches forgotten in a heartbeat.

"IT'S NOT REAL!"

A hand drawn star chart lay on the table next to the floor-to-ceiling window. He looked at it. Then out the window. Then he tore the chart in as many pieces as he could and stood as still as a pillar of salt as the pieces fell like snow to the floor. The stabbing pain in his abdomen overwhelmed him again and he doubled over, clenching his teeth. *It's his fault*, he thought. *My fault. His. He must go. I must go.*

Lev turned around and limped towards the door. With a growl, he straightened and tapped to unlock it. The corridor was unusually vibrant; warm darkness pierced by red and blue luminescent strips. It spoke to him, whispered soothing nonsense in his ears, made the pain go away. Cargo Bay 1 should still be locked. He had hard locked it yesterday, so that only his code on the outside terminal could unlock it.

"It'll be all right," said the darkness.

"Yes," Lev responded. "As soon as he is gone."

His steps echoing in the corridor whispered in agreement. As soon as he was gone. A hundred steps away. The press of one button away. It had to be done. The whole ship was doomed if he was allowed to stay. He turned the corner right outside the office.

Fifty steps.

A tapping, knuckles on glass, reverberated down the hallway. Lev bit down on his teeth and pressed his lips together. He could not let that thing free. *Him*. A twist in his gut sent him reeling and he had to grab the jutting power junction to keep himself upright. The darkness here was bleak. Not warm and vivid like outside his quarters. The light strips running along the walls and the floor here were green and yellow instead of red and blue, and twenty steps ahead, the hallway was flooded with cold, white light. Lev looked up and sneered. Soon that light would be gone. Forever gone. And the darkness here would become comforting again and he could sit here and talk to it and it would answer and not force him to believe things that were not real. He stumbled onwards, twenty steps left. Ten.

The face in the window was haggard but it was his. The eyes were bloodshot and the mouth moved, forcing out sounds that Lev could not interpret. He looked himself square in the face.

"You ... " He swallowed. "You do not belong here." The eyes followed him like those of a madman, registering every move he made. The cheeks on that face inside the glass were streaked, red, puffed. He had tried to get out. Tried to get to Lev. Tried to kill him. That's why his stomach hurt. But all that would end now. He would be free from the oppression in a moment. *The ship* would be free. Lev tapped the password on the terminal, then put his thumb down for authorisation. Evacuate. The button glowed with an empty, blue glow. Lev pressed it. Sixty thousand souls vanished in a deafening hiss. Sixty thousand and one. Lev fell to his knees as darkness once again swallowed him.

* * *

Eva shook her head slightly as she stepped out of the now open cryo tube. Why weren't Helena and Lev there to help them out? Craig sat on the floor between the tubes and the desk, cross-legged, head in hands. She stumbled over to him and ruffled his blonde hair.

"Hey, look who's awake!" he said. "Thought I'd have to wait a week for you like last time."

The room spun around her as she waddled over to the chair and sat down.

"I could've used another week," Eva said and pressed her knuckles against her forehead. Another twenty years gone by uneventfully.

"Did you dream anything worthwhile?" she asked Craig as she worked her way through the feeds and the logs.

"Not a damn thing," he said, sounding as he had a mouthful of porridge on its way out. He cleared his throat. "Had a pleasant waking up, though. Felt like a completely normal Monday morning when you dragged me out of bed."

Eva snorted and felt her head wobbling like Jell-O.

"You should've got your beauty sleep by now, honey," she said. "It's been twenty years since I kissed you good night."

"Yeah." Craig got on his feet and shot Eva a smile. "'Tis twenty years till then." He did quite a good Juliet actually. Eva was proud, at least she had cultivated him a little bit.

When she turned back to the computer, she frowned.

"Bays two through ten are fine," Eva said slowly. Craig put a hand on her shoulder and looked over the other. "But one seems to ... Well, it's not there."

"What do you mean 'it's not there'?"

"Look." Eva pointed at the live feeds. "Either every sensor in there is broken or it's gone."

Craig nodded and pursed his lips. "And still no sign of Helena or Lev?"

"Not one."

"Alright, inspection time," he said and heaved himself up. "Damn shame they aren't back yet but we might as well start our routine right now."

"Good idea." Eva rose. "We'll probably bump into them somewhere down the hall."

Craig nodded with a smile. She took his hand. It felt warm and cozy, like a warm fire after an afternoon of skiing.

"I wonder if our new home will have snow," she said as she opened the door.

"Would've been nice. Can't remember a damn thing about that place right now, but we'll see in a couple of years, I guess."

Eva laughed.

"Yeah, a couple."

The two of them got out of the office and turned right down towards the crew quarters.

* * *

The corridor was strewn with white patches of paper and would have been pitch black if it wasn't for the emergency strips running down the length of it. Why weren't the lights on?

"Hang on," Craig said and punched a code into a terminal on the wall. "It's been put in energy saving. By Lev. Days ago, it seems." He fed her information as it popped up on the screen. Moments later, the corridor was flooded in light almost as bright as a sunny winter day in Aspen. The great power junction stood some way down it and when they went past it, Eva stopped.

"Is that ..." she trailed off. They saw Lev, gaunt and greying, sitting with his legs drawn up to his chest, chin resting on his knees. Humming, whispering noises emanated from where he sat. He was singing. Or chanting.

They ran down to him and Eva knelt, feeling around his limbs with her hands to see if he was hurt. Craig stopped and gaped at the star sprinkled oblivion outside the window where once Cargo Bay 1 had been.

"Are you hurt?" Eva asked Lev. "What's wrong?"

His cracked lips moved rhythmically, but said nothing intelligible. She reached up to his face. His eyes were closed, cheeks sunken, his stubble coarse to her touch.

Suddenly he opened his eyes.

"There is nothing wrong," he said. The eyes pierced Eva, bloodshot and frantic. "Not anymore. I took care of it."

"What happened?"

"He came." Lev shook his head. "I came and I would have killed us all if I didn't evacuate me." He pointed to the window. "I was in there."

Eva fished out an energy gel from her pocket and gave it to Lev.

"Here," she said and patted him on the hand. Then she rose and went over to Craig who was looking over the computer by the door.

"Helena will wake up soon," Lev said. "She'll set it right. Set me right. She's just a little slow in waking from cryo."

Craig arched an eyebrow at Eva.

"They've done their whole year by now," he whispered. "What's he talking about?"

"I don't know. Is there anything strange with the logs?"

"Yeah," he said. "They're empty since four days back."

"Except for that."

Craig blinked and Eva heard his breath catch. "I'll be damned," he said, slowly. He turned to Lev.

"Lev," he said. "Where is Helena?"

"In her tube." Lev looked at Craig with those wild eyes. "She was always slow to wake up from cryo."

Craig shook his head. Eva had never seen him so collected, he always wore his heart on his sleeve otherwise.

"Eva," Craig said. "Helena was repairing a broken tube in Bay 1 when ..."

Eva's eyes went wide and she felt her breath stopping short.

"He evacuated her."

* * *

Alfa och Omega

Patrik Centerwall

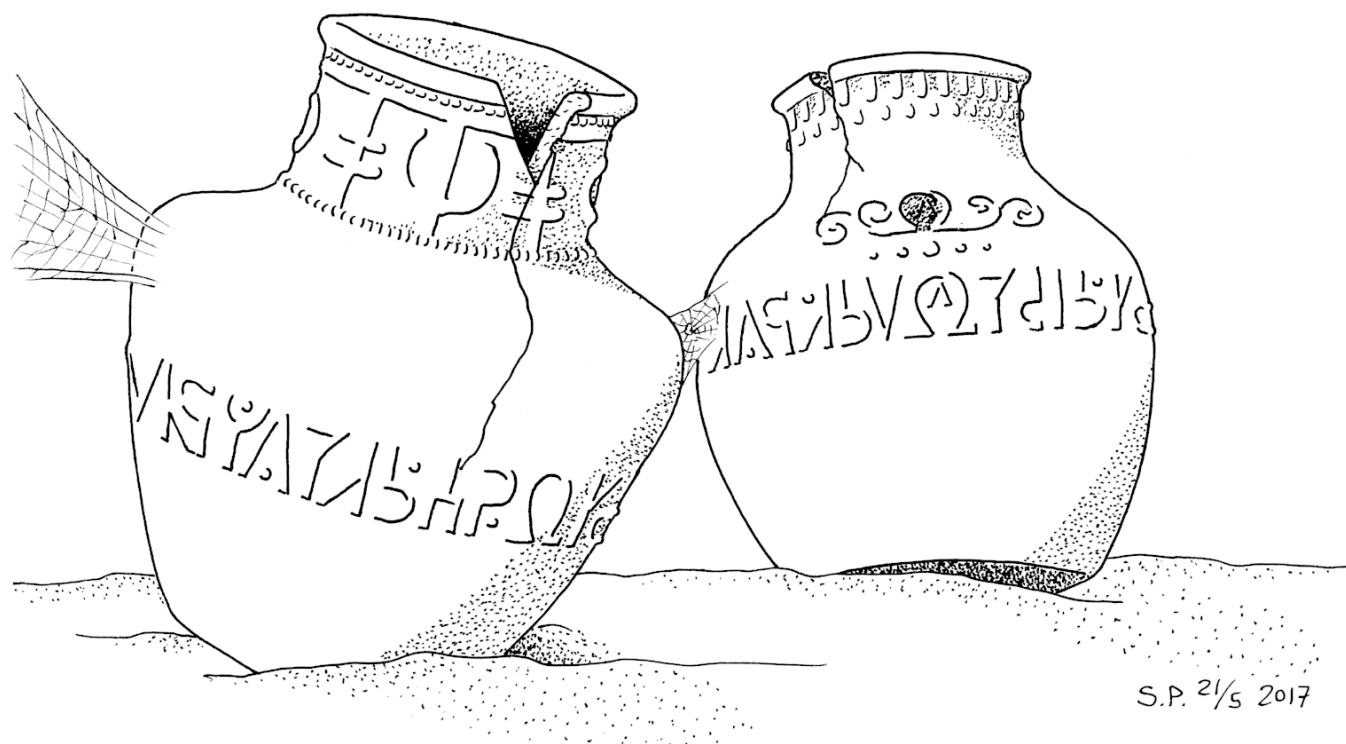

Illustration: Sandra Petojevic

Det var tredje gången Katrin var på rymdstationen, och precis som de två första gångerna tog det ett litet tag innan hon hade kunnat förlika sig vid det faktum att hon var inne i en jättestor roterande tub av metall som hängde i rymden utanför Jupiter.

Helen hade flera gånger berättat för henne att det var helt säkert, kanske till och med säkrare än många platser på jorden, men det var egentligen inte det som var grejen. Katrin var inte orolig för sin säkerhet. Hon var orolig för sitt förstånd. På jorden var Jupiter en klar lysande prick på natthimlen. På jorden kunde hon inte se rotationen. Och även om hon hade sett sin hemplanet från rymden flera gånger så var det helt enkelt mer naturligt att veta att hon snart skulle stå, gå och springa på den.

När hon gick i de kala korridorerna, när hon var i sitt arbetsrum eller i någon av samlingssalarna så kunde hon aldrig släppa tanken på att hon var i en rymdstation. Och när hon tittade ut genom ett fönster så var den hela tiden där. Den gigantiska planeten. Kungen av solsystemet, döpt efter gudarnas kung. Och aldrig någonsin tidigare hade hon förstått vad det verkligen innebar att skåda en gudakung som när hon tittade på Jupiter.

Men när hon och de övriga passagerarna på rymdfärjan som hade tagit dem den långa sträckan hemifrån gick ut ur luftslussen till mottagningsrummet så var hon i alla fall glad för att de var i ett rum som var så stort att det nästan gick att bortse från att man kunde notera att allt roterade, och för att det i alla fall inte

fanns några fönster. De möttes som vanligt av två underofficerare vilka kontrollerade deras identitetshandlingar och visade på kartan över stationen hur de skulle hitta till sina rum.

När hon gick till det lilla rum som skulle vara hennes arbetsrum den närmaste tiden, insåg hon att hon faktiskt brukade bli lugnare till sinnes av Helens förklaringar. Kanske för att det var skönt med någon som var så rationell och inte tyckte att det var det minsta konstigt att befinna sig på en rymdstation. Kanske just för att det var Helen.

Nu var inte Helen här och kunde lugna henne, och nu hade hon inte tid att på egen hand komma tillfreds med sin situation. Hon var tvungen att vara beredd att börja jobba omedelbart. Maskhållet kunde öppnas när som helst. Ibland kunde hon reflektera över att hon inte tyckte att maskhållet var det minsta konstigt. Det var en port som mer eller mindre ledde till en annan värld – eller i alla fall en så avlägsen del av Vintergatan att det kändes som en annan värld – men det var inte något som hon tyckte var så himla märkligt. Kanske var det för att det var hennes jobb att studera artefakter som expeditionerna hade med sig när de kom tillbaka från sina resor. Det blev så mycket mer konkret då. Fast Helen hade förstås en annan teori.

”Det är bara för att du inte begriper hur fantastiskt ett maskhål är”, hade hon sagt en kväll när de båda var lediga. De hade legat i hennes säng som visserligen var för liten för två personer, men i alla fall större än Katrins. Vilket naturligtvis berodde på att Katrin alltid sov i en av gästhytterna – och vid minst två tillfällen hade sovit i samma rum som hon arbetade i.

”Nej”, hade hon svarat. ”Det är inte därför. Det är för att jag kan greppa det jag får se som kommer från andra sidan galaxen. Det kan jag inte med stationen.”

”Det är hur lätt som helst att greppa stationen”, hade Helen svarat och tagit tag i ett rör som av en obegriplig anledning löpte strax ovanför sängen.

”Dummer”, sade Katrin och daskade till henne på armen. ”Jag menade inte greppa som tag i, jag menar förstå. Begripa.”

”Jag vet. Men jag fattar ärligt talat ändå inte. Den här rymdstationen är ju gjord av människor. Det är inte artefakterna du undersöker.”

”Nej, men de är fortfarande begripliga. Eller, alla är det inte, men de är inga teknologiska underverk. Det är enkla saker. Gjorda av en enkel kultur. En kultur som delvis påminner om äldre kulturer på jorden. Jag studerade till exempel en vas, eller jag tror att det var en vas. Kanske en kruka. Kanske en urna. Men det spelar ingen roll. Den var tillverkad av lera. Bränd lera. Samma material som har använts hemma sedan urminnes tider. Jag kan inte förstå inskriptionerna på den, men det spelar ingen roll. Den visar att de som har gjort den har något gemensamt med oss människor. Kanske inte mycket, men i alla fall något så grundläggande som hur man gör vaser och krukor av lera. Och vi ser att de har använt dem på samma sätt som vi gjorde på jorden en gång i tiden. Tänk att vi har hittat en kruka som för flera tusen år sedan användes för att förvara frön i på en helt annan planet.”

”Du är så nördig”, hade Helen sagt med ett stort leende.

”Ska du säga, har du hört dig själv när du börjar gå igång på maskhål och relativitetsteorin?”

”Du är bara avundsjuk för att du inte fattar vad jag menar.”

”Skillnaden mellan dig och mig är att det jag pratar om i alla fall går att förstå”, sade Katrin.

”Egentligen förstår jag bara en sak.”

”Vaddå?”

”Att jag är glad att du är här”, hade Helen sagt och Katrin hade inte kunnat göra något annat än att hålla med.

Katrin log åt minnet. Hon hade kommit fram till sitt arbetsrum och hoppades att hon skulle få tid att se Helen. Det var inte alls så säkert. Det berodde naturligtvis på när maskhållet öppnade sig, och på hur många föremål och artefakter som expeditionen hade med sig. Hon visste att Helen skulle jobba i minst fem timmar till, och hoppades på att hon inte var för trött när hon var klar.

Rummet som Katrin fått var litet. Nästan mindre än vad hon var van vid. Det bestod av ett arbetsbord med tillhörande verktyg, en skyddad monter för föremålen hon skulle undersöka och en datorterminal för att klassificera och bokföra fynden.

Det hela såg ut att vara i sin ordning, men hon märkte direkt en mycket irriterande detalj. Här fanns ingen säng. Inte ens ett utrymme för en säng. Hon kände till rutinerna tillräckligt väl vid det här laget. Både sov- och arbetsrum tilldelades när man anlände. Fick man bara ett rum så var det meningen att man skulle sova och arbeta i samma rum. Så det här kunde inte stämma. Hon gick fram till terminalen och ringde upp tjänstgörande på personalenheten. På skärmen såg hon en ung man, han kunde inte vara mer än tjugotvå år, som svarade.

”Vad rör det sig om?”

”Det handlar om mitt rum.”

”Är det något fel på det?”

”Rummet i sig är bra, i alla fall om man inte har för höga estetiska krav. Här ska jag säkert kunna arbeta. Men det är ett problem – jag får inte plats att sova här.”

”Ni ska väl säkert sova i ett annat rum.”

”Jag har inte blivit tilldelad något annat rum.”

”Vänta ... jag får se efter.” Hon såg hur han började slå i en databas som låg utanför skärmen. ”Nä, det ser ut att stämma. Ni har bara fått ett rum.”

”Men jag kan inte sova här.”

”Jag är ledsen, men jag kan inte göra något. Alla andra utrymmen är fulla. Vi har fått anledning att anta att det kommer vara en stor leverans som kommer nu.”

”Må så vara, men om jag inte får sova så kan jag inte göra mitt jobb ordentligt.”

”Jag tror dig, men det är inget jag kan göra.”

”Finns det någon annan jag kan prata med?”

”Jag vet inte. Jag ska ta upp det med mitt befäl, så får han höra av sig senare.”

”Tack”, sade Katrin och stängde ner kommunikationen. Det var just typiskt. Men hon hade ingen tid att sura över det, för eftersom datorn hade registrerat att hon var på plats så började den plocka upp allt material hon var tvungen att gå igenom.

Det var studier och rapporter över den sektor som expeditionen hade besökt, olika teorier om den civilisation som hade levt där och analyser av de olika fynden. Även om hon hade varit med och tagit fram mycket av underlaget var det en hel del som var nytt för henne, och när hon till sist började fördjupa sig i materialet kunde hon släppa både tanken på att plåt cylindern svävade runt en gigantisk planet och att hon inte hade någonstans att sova till natten.

Hon var så inne i sitt arbete att hon hoppade till när det var någon som ringde på hennes dörr. Kunde det redan vara dags? Nej, då hade ingen brytt sig om att springa och hämta henne. Då hade de kontaktat henne via nätverket. Hon tittade på klockan. Det kunde bara vara en person. Med ett stort leende på läpparna vände hon sig om och öppnade dörren. Det var naturligtvis Helen. De hade inte setts på ett helt år, men det kändes ändå som om det bara var en eftermiddag sedan de sist tog avsked av varandra.

”Schysst rum du har fått”, sade Helen.

”Det duger. Att jobba i.”

”Det är därför du är här.”

”Men det är ett litet problem.”

”Nämligen?”

”Det saknas något. En säng”, sade Katrin.

”Tror inte en säng ens skulle få plats här.”

”Det tror inte jag heller.”

”Men du ska inte sova här”, sade Helen med ett stort leende på läpparna.

”Jag har inte fått tilldelat något rum att sova i.”

”Jag vet.”

Kristin gav henne en lång blick. Antingen var det läge att bli riktigt arg eller riktigt glad. Det kunde gå åt vilket håll som helst. Men Helen hade aldrig varit bra på att hålla masken.

”Jag har blivit befordrad. Och fått en större hytt. Så det är klart att du sover hos mig.”

”Är det sant? Är det ens tillåtet? Jag menar, det är väl bara för registrerade par?”

”Egentligen. Men det är ingen som bryr sig. Faktum är att personalbefälet tyckte det var en bra idé med tanke på hur lite utrymme det finns just nu. Så om du inte har något bättre för dig så tycker jag att du kan ta din väska med dig så går vi bort till mig. Utsikten är fantastiskt ska du veta.”

”Låt mig gissa, mot Jupiter.”

”Såklart.”

”Jag visste att det var för bra för att vara sant.”

* * *

Det tog tre hela dagar innan expeditionen återvände och maskhållet öppnades, så Helen och Kristin hade mycket tid att umgås, vilket de tog till vara på så gott de kunde eftersom de visste att i alla fall Kristin skulle ha fullt upp när hennes arbete satte igång på allvar.

Helen hade i egenskap av sin befordran fått med sig lite livsmedel – till och med en flaska vin – med skeppet från jorden, så de kunde fira med en ordentlig festmåltid. Kristin fick se vad som hade hänt i rymdstationens arboretum och gick med på att låta Helen peka ut lite olika saker på Jupiters gigantiska yta som de nu visste mer om. Hon önskade att de kunde ses oftare, att de faktiskt inte behövde tillbringa majoriteten av sin tid så oerhört långt ifrån varandra. Och uppenbarligen hade Helen tänkt på samma sak.

”Jag har funderat på att söka en tjänst på jorden”, sade Helen när de satt i massen och åt lunch. De hade kommit dit ganska sent så det var inte särskilt mycket folk kvar.

”Varför det?” sade Kristin.

”Dummer. Varför, tror du? För dig. För oss. Jag vill inte ... jag vill att vi ska vara tillsammans helt enkelt.”

”Det vill jag med. Men jag trodde att du älskade ditt jobb här. Att det var vad du alltid har drömt om.”

”Det är det också. Men jag blir inte yngre. Det blir ingen av oss. Och jag vill inte att jag en dag ska få reda på att du har tröttnat och träffat någon annan.”

”Varför skulle jag göra det?.

”Hur länge har vi varit tillsammans? Sju år. Det var åtta år sedan vi först sågs på en konferens på Mars. Och när vi träffades igen hemma hos Eddie Hanlon förstod vi båda. Och hur ofta har vi setts sedan dess? En gång om året ungefär. Ett par veckor per gång. Ja, jag älskar mitt jobb. Men nu är det nog dags att göra något nytt med livet.”

”Jag vill inte vara den som sliter dig från din dröm.”

”Jag tror att jag själv kan avgöra vad som är min dröm.”

Kristin lade ner sina bestick och mötte Helens blick. Var det verkligen hon som hindrade Helen? Eller var det så att det var Kristin som kom med ursäkter eftersom en del av henne tyckte att det här var ett så bra arrangemang? Hon hade både tvåsamhet och ensamhet på samma gång. Men var hon verkligen rättvis när hon tänkte så?

”Du får ursäkta”, sade hon. ”Det kom lite hastigt. Och förresten, varför skulle jag inte kunna flytta hit?”

”Du skulle inte få en heltidstjänst. Och dessutom vet vi båda två att hur fascinerande du än tycker det är att studera främmande artefakter så trivs du inte på stationen. Du skulle bli galen om du var här en längre tid än ett par månader.”

Kristin nickade.

”Vi kan väl fundera på det båda två.”

”Jag vet inte om jag behöver fundera så mycket mer”, sade Helen.

Kristin visste att hon i alla fall behövde tid att fundera, och kanske också prata med Helen om sin rädsla för att bo och leva tillsammans med någon, men hann inte med det eftersom maskhållet öppnades i samma ögonblick.

Det var en märklig syn när det stora rymdskeppet mer eller mindre uppenbarade sig ur tomma intet och bromsade in utanför rymdstationen. UN Malala var det största fartyg som hade byggts i mänsklighetens historia, och inget annat fartyg hade någonsin färdats så långt.

Sedan människan väl hade börjat erövra solsystemet var den enda begränsningen att utforska galaxen, och det var en fantastiskt upptäckt när ett forskarteam hade förstått att det fanns ett maskhål vid Jupiter. En portal som avsevärt minskade avståndet till en fjärran punkt i galaxen.

Kristin hade precis börjat på gymnasiet när det första obemannade rymdskeppet åkte genom maskhålet och hon hade bestämt sig där och då att hon på något sätt skulle arbeta med utforskandet av det okända.

Tjugosju år senare och med en forskarutbildning i arkeologi i bagaget stod hon nu på det som Helen retsamt brukade kalla för fast mark och väntade på att de första skyttlarna med fynd skulle komma in. Kommunikationen med skeppen när de var inne i maskhålet var väldigt begränsad, men de hade fått en kort rapport om att ett större fynd hade gjorts.

Stora lårar staplades försiktigt in i lastutrymmet och Helen och de övriga forskarna, mest arkeologer som hon själv, men även lingvister, sociologer och historiker var som barn som tittade på julklapparna under julgranen. De ville slita upp allt direkt, men de visste att de måste vänta. Först skulle allting desinficeras ordentligt, och de kunde inte ens få en presentation förrän expeditionens medlemmar hade pratat med psykologerna.

Den preliminära rapporten hade anlänt och de skulle sätta sig och läsa den, men det var en del i ritualen att faktiskt se artefakterna lastas av. Att se när det första steget mellan en uråldrig fjärran civilisation och deras egen möttes. Kristin fann att rapporten var mycket intressant läsning. Expeditionen hade hittat vad som verkade vara en stor kultplats, kanske ett tempel eller snarare en del av ett tempelområde. Det fanns tecken på att det antagligen låg begravningsplatser i närheten, och bara det var en anledning att åka tillbaka till samma område på samma planet.

Det var inte så många bilder i materialet, men de som fanns var vackra och fantasieggande. Hon kunde se lite av den främmande himlen, ruinerna av det gamla templet, de obegripliga väggmålningarna bortom tid och rum och inskriptionerna som inte gick att förstå. Eller gjorde de? Hon tyckte att hon såg något hon kände igen, men avfärdade det och läste vidare. Just nu hade hon inte tid att studera detaljer.

Hon hade precis hunnit med att läsa igenom den digra rapporten när hon kallades ner till samlingsrummet. Det här var kanske – om man undantar bryggan och rymdporten – det mest fascinerande och påkostade rummet på hela rymdstationen. Det var som ett litet planetarium. Alla forskarna satt i det runda rummet medan expeditionens ledare guidade dem genom tredimensionella bilder, berättade om vad de hade sett och visade upp dokumentationen av området där de hade hittat fynden.

Planeten såg så främmande ut med sina tre månar och den stora ringen som gick att se från planetens yta, men för Kristin så kändes det inte alls lika svindlande som när hon såg på Jupiter. Kanske för att hon visste att de här bilderna var tagna från en planet och inte från ett rymdskepp. Kanske för att det var så otroligt långt borta att hennes medvetande ändå inte riktigt kunde begripa vad det var de såg på.

Templet var enormt. Stora delar av taket hade rasat in, och några av de gigantiska pelarna låg välta, men ändå var det mycket som var intakt. Eftersom de flesta föremål som hade hittats inte var oproportionerligt stora så hade man dragit slutsatsen att de som bodde på planeten inte var mycket större än människor, men det förklarade inte varför templet hade en sådan enorm rymd.

”Jag och Dr Mustafa har en teori”, berättade expeditionens historiker, dr Chang. Kristin hade läst några verk av Dr Mustafa och visste att hon hade doktorerat i såväl teologi som lingvistik. ”Vi tror att gudomarna som dyrkades egentligen var andra rymdvarelser som hade besökt planeten i fråga och att de

var dessa som var så storväxta. Vi vet att teorin är svår, för att inte säga omöjlig att verifiera, men den är i alla fall tänkbar. Dr Svensson, som inte var lika övertygad, sade skämtsamt att han i alla fall hoppades på att dessa rymdvarelser inte var de som var avbildade på den stora väggmålningen på templets kortsida.”

Bilderna var verkligen groteska, men ändå mycket fascinerande. Det var varelser som var som sprungna ur en febrig mardröm, som hämtade ur de värsta historierna om helvetets fador.

”Dr Mustafa lade fram teorin att om templet verkligen är tillägnat dyrkan av några andra rymdvarelser så är dessa monster, för vi har inget bättre ord för dem; hämtade från deras mytologi. Kanske hade de berättat om dem för att varna planetens invånare. Kanske för att hålla dem i schack: ’Dyrka oss, annars kommer de här typerna och tar er’ ”, förklarade Dr Chang och fick i alla fall i den här frågan medhåll av Dr Svensson som i egenskap av expeditionens ledare höll i stora delar av presentationen.

När bilderna svepte förbi tyckte Kristin att hon åter såg samma symbol som hon hade sett tidigare, men det hela gick så snabbt att hon inte var säker på om inte hennes ögon hade lurat henne. När hon samma kväll kom hem sent sov Helen redan, och det var hon glad för. Hon var så överväldigad av vad hon hade tagit del av och hon var inte upplagd att diskutera något så världsligt som om de skulle bo tillsammans på jorden eller ej.

* * *

Det var en ren slump som gjorde att hon fick de artefakter hon fick. Egentligen skulle hon haft ett annat paket att gå igenom, men det hade varit något problem när det skulle desinficeras, så hon fick ta nästa istället vilket enligt uppgift skulle vara ungefär likvärdigt.

Det var det säkert, men det var inte lika säkert att hon i så fall hade gjort sitt fynd. Det var inristat på en liten kruka hon undersökte, och nu rådde det inget som helst tvivel. Hon tog genast upp rapporten och letade upp den första bilden hon hade sett. Det var samma inskription. Hon hade haft rätt från början. Sedan tittade hon igenom bilderna från presentationen igen och även där hittade hon det. Det var samma symbol på alla tre ställena.

Genast ringde hon upp Dr Svensson.

”Ja vad rör dig sig om, dr ...”

”Dr Smith”, sade Kristin som förstod att han naturligtvis inte kunde minnas hennes namn. ”Jag behöver träffa er omedelbart.”

”Jaha, varför det om jag får fråga?”

”Jag visar när jag är i ert rum. Och be Dr Mustafa att komma också. Vi syns snart.”

Kristin lade på innan Dr Svensson hann protestera. Hon packade ner krukans försiktigt och gav sig av till Svenssons arbetsrum. Dr Mustafa hade redan kommit och till skillnad från Svensson som såg rätt irriterad ut var hon roat nyfiken. Kanske var det bara för att någon hade vågat domdera Svensson, eller kanske undrade hon vad det var som var så viktigt.

”Jag måste påpeka att vi har rutiner för hur vi brukar visa upp fynd, hur speciella de än är”, sade Dr Svensson.

”Fast jag har inget speciellt fynd. Jag har ett extraordinärt.”

”Det avgör vi”, sade Svensson. Kristin brydde sig inte om den sure gamle skandinavens utan ställde ner lådan med krukans på hans arbetsbord. Sakta plockade hon upp den och vinkade till sig Dr Mustafa.

”Doktor, vad ser ni där?”, sade hon och pekade i mitten av inskriptionerna som löpte runt fornyndet. Mustafa tog upp ett litet förstoringsglas och tittade. Hon var tyst ett tag och räckte över förstoringsglaslet till Dr Svensson som även han studerade krukans.

”Märkligt”, sade Mustafa. ”Men antagligen bara en slump.”

”Eller inte”, sade Kristin och gick fram till Svenssons datorskärm. Hon plockade fram de två bilderna som hon hade sett och drog upp dem så att de låg bredvid varandra på skärmen. Nu var det ingen tvekan längre. Det var samma symbol som fanns på krukans. Ett öppet O, eller kanske snarare ett upp och nervänt U och i det ett A. Visserligen saknade det strecken i mitten, men det var omöjligt att inte känna igen symbolen.

”Alfa och omega”, sade Dr Mustafa.

”Det är verkligen likt”, sade Dr Svensson som lät betydligt mindre irriterad nu. ”Men jag är inte säker på om det är särskilt extraordinärt.”

Kristin log och nickade åt Dr Mustafa.

”Religion har så liten roll i våra liv nuförtiden. Särskilt i ert nordliga land. Det kan man tycka vad man vill om, men det är onekligen så att skrifterna är en källa att ösa ur för att förstå mänskligheten. Även de flesta troende ser mycket av det som står att läsa i Bibeln, Koranen och andra skrifter som myter, men även myter har en grund. Något de springer ur. Vi vet inte vad, men det betyder inte att vi inte är intresserade.”

”Och vad har det med ett par gamla grekiska bokstäver att göra?”

”I uppenbarelseboken står det: 'Jag är alfa och omega säger Herren Gud, han som är, och som var och skall komma, den Allsmäktige.' Ni förstår, ritade så här är alfa och omega inte två bokstäver. Det är en tidig kristen symbol som enligt många är symbolen för Gud – alltings början – och Jesus, alltings fullbordan.”

”Så det ni säger är ...”

”Att Dr Smith har hittat en tidig kristen symbol, utan tvekan en religiös symbol från Jorden, på fynd från andra sidan galaxen.”

Dr Svensson satte sig ner och tog av sig sina glasögon.

”Ni har rätt”, sade han. ”Det är extraordinärt.”

* * *

Kristin fick visa sitt fynd för resten av teamet. Hon hade egentligen tyckt att Dr Mustafa skulle göra det, men hon hade insisterat på att Kristin skulle få äran.

Det hade naturligtvis väckt en hel del frågor, och snart var alla igång och letade efter samma symbol på bilder och fynd som hade tagits med. På ytterligare två ställen hittades den, men inte på fler. Inte heller några andra tecken som så omedelbart liknade symboler från Jorden, men det här var tillräckligt för att väcka intresset på hemplaneten.

Beslutet om att expeditionen skulle åka tillbaka och stanna i minst två år för att göra en ordentlig utgrävning fattades på bara en vecka vilket var nytt rekord. I vanliga fall tog det de byråkratiska kvarnarna månader att mala innan det gick att besluta om en rymdexpedition. Men i det här fallet var så många involverade och beredda att satsa. Här fanns en fråga som krävde ett svar. En gåta som behövde lösas. En gåta som helt plötsligt var greppbar för så många människor och som kanske kunde förklara något. Även om ingen visste vad.

”Och allt detta tack vare dig”, sade Helen en kväll när de åt middag tillsammans.

”Det känns lite överkligt”, svarade Kristin.

”Du måste kunna välja och vraka tjänster nu.”

”Antagligen. Men jag har inte tänkt så långt än. Det har inte riktigt funnits tid.”

”Jag förstår det. Och du, jag vill inte pressa dig, men det är en annan sak jag vill att du funderar på.”

”Jag vet. Och jag ... jag är väldigt glad att du vill flytta till jorden med mig.”

”Men?”

”Inga men. Jag har levt ensam hela mitt vuxna liv. Och jag trivs med det. Så egentligen är jag nog bara så ny vid tanken på att faktiskt bo med någon. Även om det skulle vara du.”

”Vi köper ett stort hus.”

”Vad menar du?”

”Jag har rätt bra med sparpengar. Den här tjänsten är välbetald och det är inte direkt så att jag gör av med något här på stationen. Och du kan som sagt få vilken tjänst du vill. Så vi kommer att ha råd. Vi köper ett stort hus och du kan ha en våning helt för dig själv.”

”Du har tänkt på allt.”

”Visst har jag.”

* * *

Nästa dag sökte Dr Mustafa upp Kristin i hennes arbetsrum.

”Så litet rum du har”, var det första Mustafa sade. ”De borde ha flyttat dig någon annanstans efter att du hade gjort fyndet.”

”Varför? Det här duger alldeles utmärkt.”

”Ja, det kanske gör det. Men jag kom inte hit för att prata med dig om din nuvarande arbetsplats, utan din framtida. Jag vill att du följer med.”

”Du menar på expeditionen?”

Dr Mustafa nickade.

”Det är inte mer än rätt. Det var du som gjorde fyndet. Och dessutom har jag läst din avhandling. Den är briljant. Precis som dina artiklar och rapporter. Du är väldigt duktig, du är noggrann och du har fantasi. Något som många forskare verkar sakna.”

”Tack”, sade Kristin.

”Du behöver inte vara blyg över din egen talang. Men vad säger du? Vill du inte följa med?”

”Jag vet inte.”

”Dr Smith, Kristin. Det är här en otrolig chans. En chans som aldrig kommer tillbaka. Att få vara på första parkett och studera en uråldrig, främmande kultur. Vem vet vilka fynd vi kommer att göra? Vem vet vad vi kommer att lära oss om dem som levde där? Och kanske lära oss något om livet, universum och allting. Jag är övertygad om att det inte är en slump att vi har hittat en symbol från jordens religioner där. Det finns ett samband. Jag vet inte vilket, men jag vill att du är med och löser gåtan.”

Kristin nickade. Hon visste att Mustafa hade rätt. Och någonstans inom sig kände hon pirret. Nyfikenheten. Drömmen om det okända.

Men att det kom nu, när hon precis hade börjat fundera på hur hon och Helen skulle inreda sitt nya hus. Hon kunde inte åka. Inte nu, hon hade ett annat liv att se fram emot.

Men hon hade glömt bort Helens envishet.

* * *

”Är du helt galen? Självklart ska du åka!” nästan skrek Helen.

”Men jag kan inte åka nu. Jag kan inte åka ifrån dig. Vi har precis bestämt oss.”

”Jag är kvar här när du kommer tillbaka.”

”Men det kommer att dröja flera år. Vi är borta i två år. Kanske fler.”

”Det spelar ingen roll, jag väntar.”

”Vi kommer inte ens att kunna höras av på flera månader. Om något händer dig så är jag på andra sidan galaxen!”

Helen log och bara skakade på huvudet.

”Nej din dummer. Det är du inte. Du är alltid här med mig.” Hon lade handen på hjärtat och Kristin mötte hennes blick.

”Så vad ska jag göra?”

”Du ska genast kontakta Dr Mustafa och säga att du har ångrat dig. Att du följer med”

”Är du säker?”

”Helt säker.”

De stod tysta ett tag och bara såg varandra i ögonen. Kristin såg beslutsamhet och tålamod. Hon önskade att Helen på något sätt skulle kunna följa med, men visste att det inte skulle vara möjligt. Hon önskade att Helen inte hade tagit upp frågan om att de borde flyttat ihop nu, och undrade om det hade gjort beslutet enklare. Det skar i hennes hjärta, men hon visste att Helen hade rätt. Det här var en chans som hon inte fick missa, och dessutom hade Mustafa varit tydlig: Kristin behövdes. Hon behövdes till något som var större än bara en utgrävning, något som var mer än bara en undersökning av en gammal kultur.

Alfa och omega. Alltings början och alltings slut. Begynnelsen och fullbordan. Vad betydde det att samma symbol fanns på jorden och på den avlägsna namnlösa planeten? Vad betydde det gigantiska templet och de groteska målningarna? Vad skulle de finna om de verkligen grävde ut ett gravvalv?

Fanns det ett samband mellan jordens religioner och den okända kulturens religioner? Hon visste inte, hon skulle kanske inte få ett ordentligt svar på frågan, men hon skulle vara med och försöka lösa gåtan.

Helen hade rätt. Hon måste åka.

”Jag älskar dig”, sade hon.

”Jag vet”, svarade Helen.

Intervju om Worldcon med Fia Karlsson

Vem är du och hur hittade du fandom?

Jag är en norrländsk 32-årig kvinna som bor i Malmö. Om dagarna jobbar jag som paper pusher och på fritiden som sociala medieansvarig för världskongressen i Finland, Worldcon 75.

När jag flyttade ned till Skåne var jag först arbetslös, och kände inte en själ. Jag fyllde mina dagar med böcker, men saknade någon att diskutera med så jag skapade en bokblogg. Därigenom hittade jag bokbloggsmaffian och kom in på sf och fantasy-forumet Catahya. Men jag ville ha vänner att träffas och nörda loss med, så till slut drog jag ihop en sf-bokcirkel i Malmö, vilket visade sig vara en superbära idé. Via cirkeln har jag lärt känna mina bästa vänner!

Både på nätet och i min bokcirkel talades det om sf-kongresser, det ena ledde till det andra och 2011 gick jag på min första sf-kongress – Eurocon i Stockholm.

Året efter Eurocon i Stockholm åkte jag till Kontrast i Uppsala. Fansen i Uppsala var väldigt vänliga och glada för att bjuda in mig på paneler och jag började förstå att fandom är en deltagarkultur och att jag gärna fick hjälpa till. Jag hjälpte Bellis med NoFF-auktionen, och fick mersmak. Uppsalafolket berättade också om fandoms historia, och jag insåg att jag själv kunde skapa min egen plattform, skapa föreningar som jag vill ha, kongresser som jag vill gå på.

Direkt efter Kontrast drog jag och mina vänner igång en lokal fandomförening, Malmöfandom. I dag har vi regelbundna och välbesökta pubträffar i både Malmö och Lund och har gjort två kongresser.

Kan du berätta vad Worldcon är och varför det är så stort att det är i Finland i år?

Worldcon är den årliga internationella science fictionkongressen, skapad av och för hela världens fans. Det tar plats den 9-13 augusti i Helsingfors i år och är alltså ett fem dagar långt evenemang med ett digert program. Det finns paneler inom alla de olika fantastiska ämnena, det finns föreläsningar, gruppdiskussioner, författarträffar, signeringar, Hugoprisceremonin, maskeradtävling, sf-marknad, uppvisningar och sång. Det finns ett akademiskt/vetenskapligt program, det finns ett barnprogram, det finns något där för alla! Det är väldigt populärt och de flesta stora författarna som George R R Martin, och Robin Hobb kommer vara där.

Alla förutom hedersgästerna betalar en medlemsavgift (samma som biljett) för att få delta, och

blir då medlem i *World Science Fiction Society* och har rösträttigheter i Hugopriset och får vara med och välja vem som ska få hålla världskongressen om två år.

[Sofia "Fia" Karlsson](#)

För de som aldrig varit på en världskongress innan, har vi i år ett nybörjarpris, 95 euro. Man kan tycka att det kostar en hel del, men man får inte glömma att detta inte är ett kommersiellt evenemang utan arrangeras med hjälp av medlemsavgifter och någon del sponsring. De som jobbar med att arrangera världskongressen lägger ner tusentals timmar ideellt, och betalar precis som alla andra för att få delta i kongressen.

För det mesta så hålls världskongressen i USA, och amerikanerna (som är i majoritet) har nog haft en tendens att rösta på amerikanska bud. Därför var det en jättestor grej när Helsingfors vann, de var en underdog.

De var en ännu större underdog då de lade fram sitt första bud, och förlorade. Men de kom igen, lade fram ett nytt bud om att få hålla Worldcon 2017, och 2015 vann de omröstningen med stor majoritet. De som jobbade med budet gjorde en heroisk insats!

Vinnaren/arrangören av 2019 års världskongress kommer presenteras i Helsingfors. Inför detta har vi presenterat buden som vill få hålla världskongress 2019, just nu bara Dublin 2019, och röstningen är öppen just nu.

Vad är din roll i det hela och hur kom det sig att du började engagera dig?

Det började med världskongressen i London 2014. Det var nog den häftigaste upplevelsen i mitt liv. Det kändes som om alla fantastiskörfattarna inom industrin var där, och jag mötte många intressanta människor, både i de paneler jag lyssnade på och på de festerna jag var på. Det fanns en avdelning på kongressen som kallades "fandom village", där jag träffade och pratade med Patrik Rothfuss, Scott Lynch, Elizabeth Bear, etc etc. Jag insåg att det verkligen inte fanns något vi-och-dem i fandom, författare och kongressarrangörer är alla lika nördiga och intresserade av att dra ihop roliga kongresser.

Eftersom jag lärt känna finnarna lite på svenska kongresser anmälde jag mig till att hjälpa till i Finlands Worldcon-bås. Jag fick då veta att de skulle arrangera en kongress på Åland 2015, Archipelacon, och att George R R Martin skulle vara hedersgäst.

Jag åkte på den kongressen med, och det var en av de mest välarrangerade kongresserna jag varit på. Finnarna är väldigt öppna och välkomnande, och när de vunnit Worldcon-budet i augusti 2015 anmälde jag mig direkt som volontär eftersom jag hade haft så kul med dem. Nu är jag Area Head för Sociala media.

Varför ska man åka till Worldcon?

För att träffa nya eller gamla vänner, eller för att lyssna på intressanta programpunkter, träffa sina favoritförfattare eller bara glida runt och köpa coola t-shirts i försäljningsområdet, eller kanske cosplaya. Det finns något där för oss alla, och atmosfären är härlig!

Att vi dessutom får uppleva en världskongress i Norden är en nog en once-in-a-lifetime-grej. Det krävdes oerhört mycket kampanjande för att kunna arrangera en världskongress i ett icke-engelsktalande land, det har bara hänt tre gånger innan. Därtill är det också få fandomföreningar som har så pass mycket människor och erfarenhet som krävs för att arrangera en världskongress. Det är oerhört tufft men givande, och vi får skörda frukten av detta hårda arbete i augusti.

Vad är dina bästa tips till den som åker på Worldcon?

När jag åkte till min första kongress trodde jag att det skulle vara som sci-fimässan, som i mina ögon är rätt opersonligt och där allting kostar pengar. Man deltar inte, man tittar. Man får stå och köa i 20 minuter för att få en bild tagen med en stjärna eller för att få en signering. Kongresser är inte alls så, man betalar inga pengar för signeringar, det finns inte heller några fotobås där man måste betala för att få en bild med en stjärna. Vare sig du är författare eller läsare är du där som en betalande medlem, för att du vill uppleva kongressen. Du kan anmäla dig som volontär och hjälpa till bakom kulisserna, eller så kan du höra av dig till programarrangören innan och fråga om du kan vara med i programmet. Programmet läggs några månader innan så då kan det vara bra att vara ute i god tid.

Första världskongressen skulle jag dock rekommendera dig att uppleva som åskådare. Förbered dig genom att kolla i programmet, välj ut det du absolut inte vill missa, studera kartan över kongressområdet och memorera var lokalerna är, men var beredd på att du inte kommer hinna gå på allt du vill. Du kommer vilja uppleva sf-marknaden, Hugopriset, du kommer vilja träffa kompisar, gå och fika eller ta en öl med någon. Skapa luft i ditt eget program för att få pausa och njuta, och var inte rädd för att gå och prata med nya människor. Har du svårt för att träffa nya människor kan du anmäla dig som volontär och jobba ett par timmar någon dag, det är ett bra sätt att umgås. Eller så kan du alltid komma och hälsa på mig!

Raketer och maskhål

En betraktelse över science fiction-litteraturens lösningar på hur man reser i rymden

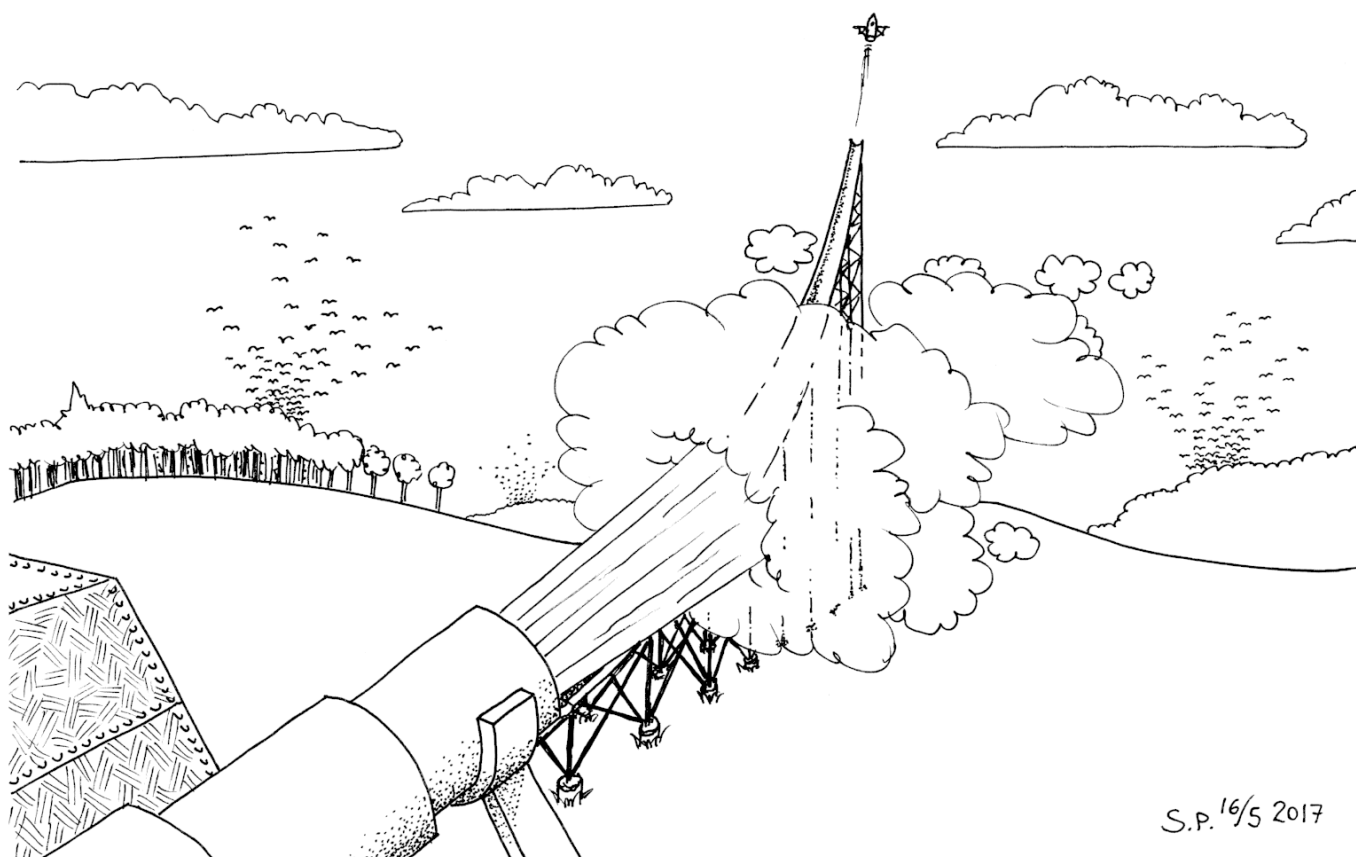

Illustration: Sandra Petojevic

Så länge människan över huvud taget existerat har hon fantiserat om världen bortom horisonten, om fjärran länder och imperier.

– John-Henri Holmberg
SF-Guide, om motiv i science fiction (SFSE, 1977)

Rymdresor är ett av de äldsta och kändaste motiven i science fiction. För många är bilden av ett rymdskepp som reser genom stjärnorna självaste bilden av genren, och även innan det vi i dag kallar för science fiction fanns så skrevs det historier om resor ut i rymden, ut från jorden.

Den första kända historien om en rymdresa är *En sann berättelse* av Lukianos från Samosata som skrevs runt 150 f. kr. Det handlar om en magisk resa till månen och är, precis som science fiction ofta är, en satir över samhället.

Men vare sig den här boken eller andra tidiga historier om rymdresor har den vetenskapliga och rationella basen som behövs för att det ska vara science fiction, och utifrån dessa kriterier så är naturligtvis Jules Vernes *Från jorden till månen* från 1865 (utgiven i Sverige 1870) den första riktiga sf-boken om en

rymdresa. Nu kan man ju naturligtvis påpeka ett och annat om den vetenskapliga korrektheten i hans bok – till exempel att rymdkapseln skjuts i väg med en kanon istället för en bärraket.

I samband med den tekniska utvecklingen under 1900-talet förstod vi mer och mer om vad som krävs för att färdas i rymden och det satte naturligtvis sin prägel på historierna om rymdfärder som publicerades i novelltidskrifterna som fylldes av science fiction-berättelser. Det gick från äventyr i stil med Edgar Rice Burroughs historier om John Carter till mer vetenskapligt korrekta noveller, där frågan om hur vi faktiskt ska kunna klara av att resa genom rymden blev en viktig beståndsdel. För rymdforskningen bidrog naturligtvis till att vi förstod vilka enorma sträckor det handlar om och hur lång tid det verkligen tar att resa bara till en annan planet i vårt eget solsystem.

Få har nog så vackert beskrivit hur enorm och ensam rymden är som vår egen Harry Martinsson i dikteposet *Aniara* från 1956. Det handlar ju om en resa utan någon möjlighet att komma tillbaka, eftersom skeppet har lämnat sin ursprungliga kurs och är på väg ut ur solsystemet, men också för att det inte finns något hem att återvända till – jorden har förstörts.

Även om de flesta science fiction författarna inte uttrycker samma sorg och hopplöshet över dessa nästan ofattbara avstånd i rymden så är det ändå omöjligt att inte på något sätt behandla frågan om hur vi ska kunna resa genom dessa enorma avstånd, särskilt som resor i ljusets hastighet påverkar tidens gång. Om vi reser i ljusets hastighet från jorden har längre tid förflutit hemma under vår resa än vad det gör subjektivt för oss som är på skeppet.

Så hur ska vi då företa de här långa resorna? Ja, det är ju något som många skarpa och kreativa hjärnor har funderat på genom åren.

En av de tidiga författarna som var noga med korrektheten var Robert A. Heinlein som funderade över det här med långa rymdresor. I hans bok *Universe* från 1941 tänker han sig att en resa genom universum borde företas i ett generationsskepp, alltså en farkost så stor att ett slutet samhälle etableras och det är senare generationer som når fram till sitt mål. Heinlein var inte först med idén, men hans version av generationsskepp fick stort genomslag och anses stilbildande för hur konceptet gestaltas.

Andra möjligheter är så kallad "kryosömn" eller liknande, där man reser nedsövd. Ordet kommer från grekiskan, κρύος 'kryos-' som betyder 'iskall'. Den centrala premissen med kryosömn är att långtidsminnet, personligheten och identiteten bevaras i varaktiga cellstrukturer samtidigt som hjärnan inte behöver medveten hjärnaktivitet för att överleva.

Jag tycker personligen att det är en väldigt vacker idé med ett skepp fullt av sovande människor, kanske drömmande, som är på väg till ett nytt hem, en ny värld bortom stjärnorna. De är helt utelämnade, men samtidigt säkra. De reser endast med sina kroppar, inte med medvetandet. När de vaknar har kanske hundra år passerat, de är ofattbart långt borta från jorden som de aldrig kommer att få återse och de ska utforska och kanske befolka en ny värld. Jag tror att vi kan vara säkra på om mänskligheten någonsin kommer utforska rymden på det här sättet, så kommer det att behövas psykologer när folk vaknar upp.

Ibland vill dock berättaren att resan inte ska ta så otroligt lång tid, och då det som sagt inte fungerar att resa i ljusets hastighet så har författare funderat på andra möjligheter. Vi har ju till exempel hål i rymden – wormholes – som baseras på Einsteins teorier om universum. Det rör sig om deformerad rymd som kopplar ihop två olika platser i rumtiden vilket teoretiskt skulle skapa en tunnel som gör det möjligt att resa en enormt lång sträcka på kort tid. Tänk dig ett ark papper som du viker ihop och sticker ett hål

igenom. Uppviktt är det ett stort avstånd mellan de båda hålen som uppstått, men hopviktt är de precis intill varandra. Ändå är det fortfarande samma papper med samma yta.

Maskhål är ett vanligt förekommande inslag i science fiction och är ett tydligt exempel på hur science fiction och modern vetenskap kan gå hand i hand, och i det här fallet har faktiskt film och litteratur hjälpt vetenskapsmännen.

Fysikern Kip Thorne, numera professor emeritus, hade många långa och invecklade samtal med Carl Sagan när denne skrev sin historia *Contact*, som sedermera blev både en bok och en film där ett maskhål spelar stor betydelse.

”The modern research on the physics of wormholes largely stems from the movie *Contact* from conversations I had with Carl Sagan — actually, when he was writing his novel *Contact*”, har Thorne berättat.

Vi har också hyperrymden – som rätt och slätt är en annan dimension rymdskeppet kan resa in i, en dimension där sträckan inte är lika lång att resa. Idén med hyperrymden växte fram när vi började förstå begränsningarna med att resa i ljusets hastighet.

Hyperrymden beskrivs oftast som ett inte helt ofarligt sätt att resa på, till exempel kan rymdskeppet försvinna från huvudleden till öppningen på andra sidan, och detta har naturligtvis katastrofala konsekvenser. En annan fara med hyperrymden kan ju vara att resan i hyperrymden tar skeppet alltför nära ett himlaobjekt med stor gravitation, som en stjärna, i den vanliga rymden som drar ut skeppet ur hyperrymden.

Hyperrymden kan dessutom göra rymdresor lite för lätt, och det är anledningen till att många författare ibland hittar på begränsningar. Kanske att det inte kan göras mitt i ett planetsystem eller kräver mer energi än vad ett vanligt skepp kan producera.

I TV-serien *Star Trek* reser rymdskeppen med något som kallas för warpdrift; det går i korthet ut på att warpmotorn skapar en bubbla runt skeppet som böjer rymdtiden – rumtiden bakom skeppet expanderas medan rumtiden framför skeppet krymper. Medan skeppet befinner sig i bubblan så är det inne i ”subspace” vilket väl närmast är Star Treks motsvarighet till hyperrymden. Författaren till boken *The physics of Star Trek*, Lawrence M. Krauss har förklarat att i alla fall enligt relativitetsteorin så är det här inte en omöjlighet att expandera och minska rymden och färdas på det här sättet. Anledningen till att vi inte har börjat producera rymdskepp med warpmotorer är att dessa måste drivas av negativ energi som, vad vi ännu vet, bara finns på mikroskopisk nivå, samt att det överhuvudtaget krävs enorma mängder energi för att få motorn att fungera.

Star Trek är dock mest känt för sina teleportörer som är ett suspekt sätt att resa på: du bryts ner på molekylnivå och sätts ihop igen på en annan plats. Den filosofiska frågan om du då är samma person ställs flera gånger i TV-serien av Dr McCoy, och är utan tvekan väldigt intressant.

För om vi plockar sönder ett föremål till små beståndsdelar, till exempel en klocka, och sätter ihop den igen, så är det samma klocka när den är ihopsatt. Borde inte detta gälla även för en människa? Problemet är att om vi tar isär en människa så dör hon. Så är det då samma person när hon sätts samman om hon lever igen?

Man kanske kan svara att om det ser ut som du, låter som du, har samma smak, minnen och tankar som du – då är det du. Vad är medvetande om inte våra samlade tankar, upplevelser och minnen? Eller skulle vi lura oss själva och faktiskt vara en annan person? För hur kan du veta att du faktiskt har samma minnen som du hade innan du bröts ner till molekylär nivå?

Frågan om hur vi kan resa de långa sträckorna i rymden för att utforska andra solsystem och andra världar är ännu inte besvarad av den vetenskap som finns i dag, men idén gäckar oss fortfarande – inte minst nu när vi upptäcker fler och fler planeter runt andra stjärnor. En dag kanske mänskligheten kommer att resa till dessa främmande världar, men tills dess får vi nöja oss med att njuta av välskrivna science fiction-berättelser om resor i Vintergatan och andra galaxer.

– Patrik Centerwall

* * *

(Artikeln är baserad på författarens föredrag om resor i science fiction och fantasy).

Bokrecensioner

Nomadplaneten

En häpnadsväckande upptäckt när astronomer började finna planeter kring andra stjärnor än vår egen sol var att det också finns planeter som inte hör till något solsystem utan färdas ensam genom galaxen. Rent hypotetiskt skulle en sådan nomadplanet kunna passera vårt eget system, och det är också premissen i Emanuel Blumes debutroman "Nomadplaneten".

Romanens handling är förlagd till tidigt 2100-tal och mycket har hänt på jorden. Miljökatastrofer på grund av den globala uppvärmningen har avlöst varandra och det finns ett hopp om att en internationell expedition till planeten som passerar solsystemet ska kunna skapa en positiv känsla på jorden. Men alla vill naturligtvis inte att rymdfärden ska lyckas. Strax innan avfärd visar det sig att besättningen har blivit infiltrerad av en person från en internationell terrororganisation och ersättaren blir den svensk-kenyanske Jonathan Othiambo från Göteborg som också är berättelsens huvudperson.

Det är väldigt uppfriskande med en svensk science fiction-roman som mer eller mindre handlar om en vetenskaplig expedition, även om den annars så vanligt återkommande dystopiska framtidsskildringen finns med i bakgrunden.

Blume är väldigt duktig på att skapa en trovärdig miljö på rymdskeppet och lyckas väl med konststycket att berätta lagom mycket om teknik och vetenskap. Det är en stabil framtidsskildring, även om jag ibland kan sakna lite av det som brukar kallas för "sense of wonder" – till exempel när rymdskeppet passerar Jupiter så hade i alla fall jag gärna fått med mig mer av astronomernas vördnad över att vara de första människor som med egna ögon får se solsystemets jätte. Men det fråntar inte att Blume har kryddat sin bok med många bra och välformulerade beskrivningar från resan.

Den framtid på jorden som gestaltas är genomtänkt och trovärdig, särskilt de stora dragen — både i det globala perspektivet, men också när Blume beskriver skillnaderna mellan framtidens Göteborg och Luleå. Jag saknar dock detaljerna i det vardagliga livet som får mig som läsare fast förankrad i en framtida tidsepok. Under tillbakablickarna på Jonathans studietid tycker jag nästan att det skulle kunna vara en beskrivning av vår egen tid – här hade känslan av framtid lätt kunna lyftas genom att introducera detaljer som förändrar vardagen. Dock får jag säga att just tillbakablickarna är väldigt fina och ger oss viktiga förklaringar till Jonathans personlighet, då han annars är en figur som kan kännas lite intetsägande. Men när vi lär känna honom så förstår vi också varför han tvekar så mycket när det hettar till under resan.

Boken är egenutgiven och finansierades via en insamling på Internet, en så kallad kickstarter. Kvaliteten på egenutgiven SF och fantasy har ju onekligen fått ett uppsving de senaste åren, och Nomadplaneten är

Nomadplaneten, Illustration: [Katja Lindblom](#)

onekligen ett gott hantverk, men jag hade inte haft något emot en hårdare redaktörläsning av boken innan den publicerades. Det är alldeles för ofta som Blume vill understryka vad personerna känner och tycker genom att skriva ut eller förtydliga deras tankar. Men det behövs oftast inte, särskilt inte som Blume är en tillräckligt duktig författare för att kunna lita på sin egen röst och på att vi som läsare förstår när någon är stressad eller upprörd.

På det stora hela är *Nomadplaneten* en lovvärd debut, samt en välskriven och intressant science fiction-roman. Det är uppfriskande med en historia om ett astronomiskt fenomen och hur det kan komma att bemötas, och frågeställningarna hanteras bra. Ett extra plus också till Katja Lindbloms fina illustrationer som det gärna hade fått vara mer av i boken.

Nomadplaneten är helt enkelt en bok för alla som då och då blickar upp mot stjärnhimlen och undrar vad som finns där ute, och som drömmer om den dag då vi ska sätta fötterna på en annan planet.

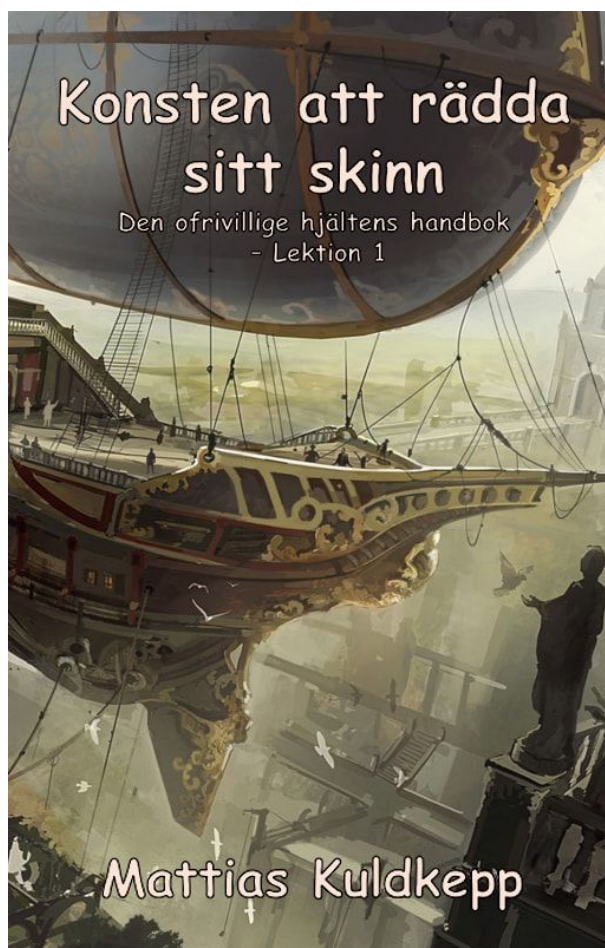
- Patrik Centerwall

Konsten att rädda sitt skinn

Humor, har jag hört sägas, är svårt när man inte ser publiken — vilket gör att det kanske krävs lite extra att skriva (och våga skriva) en bra humoristisk bok. I Mattias Kuldkepps *Konsten att rädda sitt skinn* ([Ragnarök förlag](#), 2017) får vi en blandning av humoristiska situationer, absurda karaktärer samt en värld där ”lagen om alltings jävlighet” är en mätbar naturkraft och chanser på en på miljonen verkar inträffa 999 gånger av 1000. Nu kanske detta för tankarna till den framlidne Sir Terry Pratchett, men i läsningen av boken förs tankarna snarare till Piers Anthony eller kanske Jönsson-ligan om man nu vill försöka sig på att göra en jämförelse över huvud taget — någonting som ter sig riskabelt även i de bästa av fall.

I boken får vi följa ett par parallella handlingar där karaktärerna hamnar i det ena trångmålet efter det andra, allt som oftast på grund av en viss tafflighet eller helt enkelt för att slumpen (eller är det ödet ...) tränger sig på och formligen brutaliserar begrepp som ”sannolikhet” och ”rimlig förväntan”. En av bokens huvudpersoner, Råttan, halkar bokstavligen in på ett bananskal i en väv av osannolika intriger, maktgalna munkar, lika maktgalna nunnor, icke-flygande mattor, kräsna kannibaler, tvåbenta kokosnötter samt blodtörstiga pirater och dessutom — som om det inte redan vore nog — utspelar sig detta på och kring en eventuellt ångdriven och definitivt smogfylld flytande stad vid namn Trogglund.

Scenerna avlöser varandra i ett rasande tempo, ibland i blotta förskräckelsen över att förra scenen tog slut och även om humorn ibland känns något framtvingad så flyter beskrivningarna på bra och tillsammans

Konsten att rädda sitt skinn, Illustration: [Min Nguen](#)

med de något karikatyrartade karaktärerna blir det ändå en rätt underhållande berättelse. Teknik, magi och intrig blandas friskt och vill man välja en genre så landar det nog närmast steampunk-fantasy, men det är ändå i första hand en humoristisk berättelse och att kalla den en [fars](#) skulle vara lika rättvisande.

Bokens största svagheter är nog handlingen och världen, som båda är något osammanhängande och känns som om de kunde ha underbyggts bättre. Styrkorna ligger i beskrivningarna och de tydliga karaktärerna som trots en viss platthet fyller sin roll väl vilket gör det till en underhållande och ganska lättsam historia. Totalt sett blir boken rätt trevlig och har på intet sätt avskräckt från att läsa mer av Mattias Kuldkepp — tvärtom ser jag fram emot att läsa mer. Utrymme för utveckling finns såklart, men just därför får vi hoppas att han också skriver mer.

Slutligen bör det väl påminnas att Mattias Kuldkepp även skrivit novellen [Irene](#), vilken återfinns som första novell i denna tidskrift.

- Peter Bengtsson

Ur Varselklotet

Stjärnornas Krig möter *Mitt liv som hund* i den här rikt illustrerade sf-boken *Ur Varselklotet* (2015, also available in English: *Tales From The Loop*) av Simon Stålenhag. I denna färggranna bok blandas intressanta fiktiva fakta med levande barndomsskildringar. De digitalt målade illustrationerna är mycket suggestiva och jag sugns in i en fantastisk sf-värld i hyperrealistisk miljö med robotar och enorma anläggningar. Stålenhag har fingertoppskänsla vad gäller formgivning och detaljer och framför allt ljuset som faller så klockrent att jag med en snabb blick kan avgöra vilken årstid det är. Tack vare Stålenhags absoluta gehör för ljus, miljöer och design så köper jag att det på 1980-talet funnits stora farkoster som flugit med hjälp av magnetrindiskar, att det funnits levande dinosaurier varav ett par som hotat en Hemglassbil, och att det funnits en gravitron kallad Bonaverken med sina tre enorma kyltorn i skiftande väder och med barn i förgrunden. De ännu fungerande eller för länge sedan havererade maskinerna och robotarna i kontrast till de nyfikna barnen känns som hämtade ur ett fotoalbum från 1980-talets mitt fram till år 1994, och ger en häpnadsväckande närvaro. Den lilla blåmesen tittar ner i den döda androidens gap. Den lille pojken håller sin farfars hand och pekar på det jättestora rostiga varselklotet som vilar där i den smältande snön. Jag kapitulerar fullständigt inför denna otroliga fantasirikedom där sf kombinerats med snudd på diskbänksrealistiska miljöer i Sverige och i vissa fall USA. Science fiction brukar som bekant handla om en möjlig framtid, men den här boken handlar om en möjlig framtid *som redan har varit!* Med sina ofta dystopiska inslag med sönderfallande maskinvrak och diverse robotar på rymmen, men även till synes små banala saker som ett ”faksimiltryckt” reklam- eller personalblad, ger den en upplevelse långt utöver det vanliga; det är som att se en spännande självbiografisk film, ja faktiskt ännu mer än så, en resa in i en

[Ur Varselklotet](#)

möjlig dåtid. Denna fantastiska bok förtjänar verkligen fem storslagna gaussfraktare av fem, skaffa den och njut!

- Sandra Petojevic

Flodskörden

Den härligt särpräglade boken *Flodskörden* (2016, also available in English: *Things From The Flood*) är uppföljaren till sf-boken *Ur Varselklotet* av Simon Stålenhag. Precis som i den föregående boken blandas imponerande illustrationer med fiktiva fakta och självbiografiska skildringar, och den här gången får vi se ett Sverige från andra hälften av 1990-talet efter att Slingan lagts ned. Redan på omslaget syns en av vagabonderna, de robotar som flydde från den ryska AI-pogromen och de känns verkligen som levande individer, med förkärlek att pryda sig med fjädrar och färggranna reklambanderoller av tyg. Vi får bekanta oss med en pandemi från 51 Pelagi B som yttrar sig i maskincancer som drabbar både stort och smått: från enorma röda tentakler som ringlar sig kring Volvobilar, till en

Flodskörden

telefonsvarare, en Luxor tv och en bergsprängare som på ett kusligt sätt har utvecklat kött med bölder. Jag suggs direkt in i denna märkliga men ändå så vardagliga värld; i en stark scen med smältande marssnö syns en vinterklädd pojke i förgrunden med en leksakspistol peka rätt ner mot en liten leksaksbjörn, medan Hägerstalunds torn, en av Mälarstadens tolv vertikalstäder, tornar upp sig i bakgrunden. Och gosedjuret är en gammal rysk nalle med simpelt AI-chip och röstsyntes vilket den kusligt personliga bildtexten upplyser. Stålenhag blir bara skickligare och skickligare med bildspråket; i en ordlös sekvens får vi följa ett förälskat ungt par som uppenbarligen hittat något som verkar vara teleporteringsapparater ute i det fria, och vi får med skrämmande tystnad veta varför de övergivits, när vi ser baksidan på apparaterna där de tömmer ur sig benblandat blod och krossat kött i en sörjig massa. Denna uppföljare är faktiskt ett strå vassare än den första boken, med ännu mer känsla för såväl detaljer, design som ljus. Denna bok har gett mig mersmak och jag kan knappt bärga mig inför den tredje som förmodligen kommer ut i höst. Redan nu kan man se dess illustrationer på www.simonstalenhag.se där man ser enormt stora kraschade robotar som nästan påminner om Transformers, samt folk som använder någon sorts VR-hjälmar, men med obehagliga konsekvenser. Till dess får jag ge även *Flodskörden* fem pampiga gaussfraktare av fem, för det här är en oförglömligt briljant bok med en klockren precision i såväl text som bild, med en värld som trots sina fantastiska inslag ändå känns så genuint äkta.

- Sandra Petojevic

Diligentia-trilogin

Diligentiatrilogin med böckerna *Kedjor känns bara när du rör dig* (2012), *Det är inte så lätt som du tror* (2013) och *Hoppa så fångar jag* (2016) av Eva Holmquist finns nu även samlade i e-boken *Diligentia – den kompletta utgåvan*. Diligentia är ett flergenerationsrymdskepp med ett strängt hierarkiskt samhälle som består av ungefär 50 individer. Efter århundraden av färd genom rymden har det drabbats av en historielöshet där invånarna har glömt bort att det finns en omgivning utanför skeppet, och de lär sig bara det som krävs för att överleva. Detta har gjort att de även tror att skeppet är en gud som beskyddar dem, och för att inte vanhelga det måste man följa dess regler som styr vilka arbetsuppgifter man får, men även vem man får gifta sig med. Oliktänkande straffas med döden eller ännu värre, med utfrysning. De styrande vill behålla makten medan ungdomarna vill styra sina egna liv, i synnerhet som de i den första boken börjar närma sig en beboelig planet. Vi får bekanta oss med den mäktige Lantos som avskyr förändringar och skapar fruktan med hjälp av religionen, Mela som vill känna att hon kan påverka vilket inte är lätt i den patriarkala kulturen ombord, samt

rådgivarens son Lallas som vill ta över dennes makt. Vi får även följa den nyfikne Pellas om ibland inte är medveten om att hans spännande upptäckter skapar rädsla, Lola som vill vara alla till lags, men inser att det inte går eftersom alla har olika förväntningar på henne samt Bolas som är helt övertygad om att skeppet beskyddar dem allihop och inte vill bli övergiven. I bok nummer två har de landat på planeten och det svåra är att våga pröva något nytt, att gå utanför skeppet, vilket gör att ungdomarna ställer knepiga frågor om tillvaron vilket skapar ett paradigmskifte. Och kulturkrockarna blir ännu större i bok tre när de får påhälsning av det nya rymdskeppet Ignotus, som med sina bättre motorer kommit ikapp Diligentia. Ignotus har tusentals människor ombord som lever i så olika kulturer att kaptenen ombord tror att trapetskonstnärerna utövar någon sorts religion fast de själva säger att det bara är deras sätt att leva. I denna trilogi är varje människa sin egen hjälte, det är ingen som anser sig vara ond, och motiven blir därmed logiska för varje individ som därför agerar som de gör. Och det är därför som namnen på Diligentia är väldigt lika varandra och består endast av förnamn där mansnamn slutar med en konsonant och kvinnonamn med en vokal, i kontrast till Ignotus där namnen har stor variation. Detta gör att det kan vara svårt att hålla isär namnen på Diligentia, då de heter saker som Mola, Mela, Melas, Melos, Telos och Trenos, men det ger samtidigt en bild av det inskränkta och bigotta samhället där ingen får sticka ut. I *Det är inte så lätt som du tror* finns det tyvärr en hel del korrfel, men detta har korrigerats i e-boken. Trots detta är de riktiga bladvändare med fokus på relationsdrama, och det är framför allt de unga karaktärerna som driver den engagerande handlingen framåt i alla tre böckerna, där tro, självinsikt och kärlek spelar stor roll. Sammantaget får hela trilogin fyra fina rymdskepp av fem.

- Sandra Petojevic

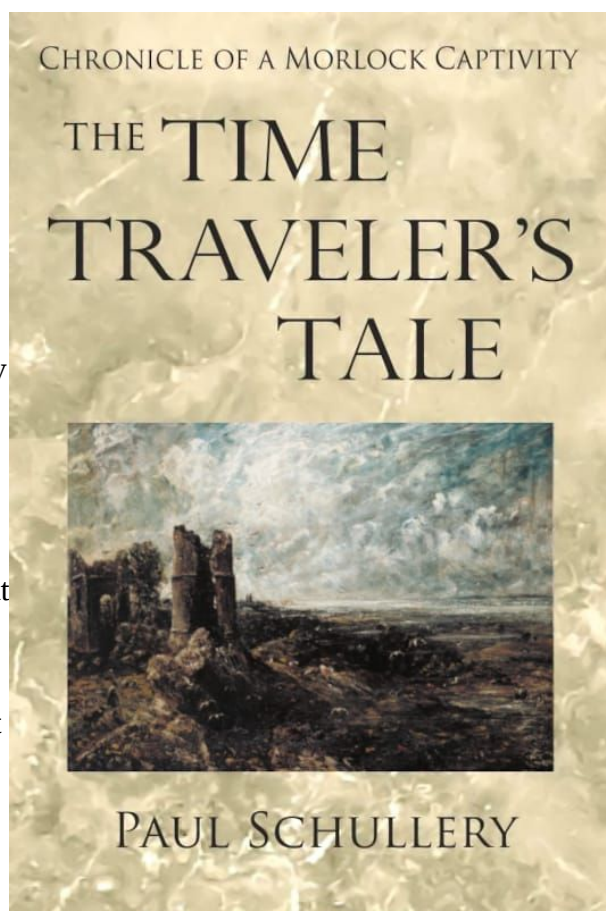
Diligentia trilogin alt: (som e-bok)

The Time Traveler's Tale – Chronicle of a Morlock Captivity

The Time Traveler's Tale – Chronicle of a Morlock

Captivity by Paul Schullery (2012) is an intriguing sequel to H.G. Wells' *The Time Machine*. In this book we will know what happened to the Time Traveler after he had vanished in the future. The narrator waits for him, but when he at last returns after many years, he had not only aged, his appearance has changed. He wears long, narrow braids that at uniform intervals along their length are interbraided one with another, giving the effect of a widely gapped netting, almost like a cape. This is because he encounters the morlocks who has a complicated culture, and he is imprisoned by them, because he killed some of them. But afterward he learns that the morlocks doesn't even have any concept of violence in their culture, and that their complicated language also comprises touch, which makes it very difficult for him to communicate with them. He visits the vast realm of the morlocks and discovers that their world underground is much more developed than above where the Eloi lives. For the Time Traveller who first is longing for Weena the Eloi, and travels to the year 802.701 A.D. seeking her, the morlocks are carnivorous shepherds who are looking after their tender, innocent flocks, but as time passes he is more and more fond of the morlocks than the eloi, and also do I, as a reader of this remarkable book. Don't be fooled by the amateurish cover of the book, this writer shows us a future Earth which I have never seen before, with a giant culture clash, and gives me something to think about. I highly recommend this interesting book; I give it five nice time machines out of five.

- Sandra Petojevic

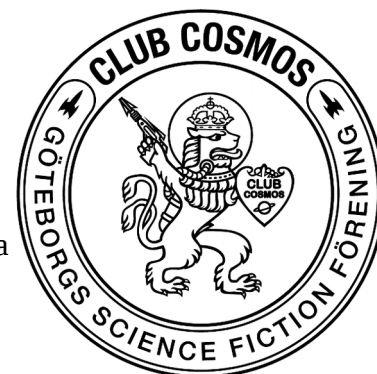

[*The Time Traveller's Tale — Chronicles of a Morlock Captivity*](#)

Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy

Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening

Club Cosmos, grundad 1954, är Sveriges äldsta aktiva science fiction-förening. Klubben har ett sextiotal medlemmar och även om föreningen främst är inriktad mot litterär science fiction så diskuteras allt från film till radio och musik. Club Cosmos träffas den andra tisdagen i varje månad på puben The Rover i Göteborg. Förutom pubträffar ordnar föreningen bland annat picknickar i Slottsskogen, biobesök på science fiction-filmer och olika kongresser. På kongresserna hålls seminarier, föredrag, hedersgästtal, middag och auktioner. Club Cosmos är en förening för dem med ett brett intresse för science fiction och klubben är dessutom stolt sponsor till föreliggande novelltidskrift.

Web: <http://clubcosmos.net>

E-Post: info@clubcosmos.net

Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap

Mithlond är en förening för alla som är intresserade av J.R.R. Tolkiens magiska värld. Föreningen grundades 1981 och har idag ett sjuttiootal medlemmar. Det är en litterär vänskapsförening som samlar personer av alla olika åldrar och övertygelser kring ett gemensamt intresse för fantasy och Tolkien. Medlemmarna gestaltar karaktärer från Tolkiens värld som de själva valt. Alver, hobbitar, dvärgar, människor (och en och annan mer ljusskygg varelse) träffas och har trevligt tillsammans. Några gånger per år arrangerar Mithlond större fester (med banketter, dans och ceremonier). Den mer vardagliga verksamheten sker till stor del i mindre gillan för bl.a. språk, böcker, historia, hantverk, spel, musik, dans, mat och dryck. Aktiviteterna involverar allt ifrån djupdykningar i Midgårds historia till hantverksträffar vidare till bara lättsamt umgänge över kakor och te.

Web: <http://mithlond.se>

E-Post: lots@mithlond.se

Steampunk Göteborg – För de steampunkintresserade

Steampunk Göteborg är en ideell förening för alla er som är intresserade av ämnet. Oberoende av om ni är nybörjare utan en knapp aning om vad ni ger er in på, eller redan har byggt en egen ångdriven robotelefant, är alla välkomna.

Föreningen och dess medlemmar anordnar event, träffar och workshops för att främja den växande steampunk-kulturen i Göteborgsregionen samt skapa en social plattform där likasinnade kan träffas, dricka te och ha trevligt.

Web: <http://steampunkgbg.se>

E-Post: info@steampunkgbg.se

West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk

West Coast Trekkers, WCT, grundades 1996. Fyra gånger om året arrangerar WCT Star Treffar då de visar Star Trek-avsnitt eller långfilmer på bioduk. De har också boktreffar, pubkvällar och föredrag. På treffarna har WCT utlottningar av priser och de har även olika tävlingar i form av Fan Art (skapa Star Trek-konst i valfritt material) och kostymtävling (hemmasydd uniform eller annan klädsel som inspirerats av Star Trek).

Web: <http://www.trekkers.se>

Kalendarium

Notera att medlemskap eller inträdesavgift kan krävas för vissa evenemang. För mer information, se respektive arrangörs hemsida. Ändringar kan förekomma närsomhelst.

Datum	Evenemang	Arrangör
Maj 2017		
25/5	Geek Pride	
31/5	Bokgille	Mithlond
Juni 2017		
3/6	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
6/6	Sekelskiftespicknick	Steampunk Göteborg
6/6	Ölkväll	Mithlond
13/6	Pubkväll	Club Cosmos
25/6	Picknick	Club Cosmos
28/6	Bokgille	Mithlond
Juli 2017		
4/7	Ölkväll	Mithlond
8/7	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
11/7	Pubkväll	Club Cosmos
26/7	Bokgille	Mithlond
Augusti 2017		
1/8	Ölkväll	Mithlond
5/8	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
8/8	Pubkväll	Club Cosmos
30/8	Bokgille	Mithlond
September 2017		
2/9	Ångbåtsfika	Steampunk Göteborg
5/9	Ölkväll	Mithlond
12/9	Pubkväll	Club Cosmos
27/9	Bokgille	Mithlond

Planerar ni ett evenemang? Skicka e-post till info@clubcosmos.net och berätta!

Adjöss och tack för fisken

Vässa den soniska skruvmejseln ni fick av morlockerna och laga fluxkondensatorn — för att den rätta känslan skall infinna sig bör nästa nummer nämligen läsas innan det skrivs! Vi vill såklart variera temat lite för våra läsare och därför handlar nämligen även nästa nummer om resor (fast i tiden snarare än rummet).

Skulle det vara så att man inte har tillgång till temporala genvägar (som tillsynes även de kan bli senvägar) går det även bra att resa till nästa nummer genom att vänta till hösten. Nu har vi dock kommit till slutet av nuvarande nummer och med förhoppningen att vi ses snart igen sätter vi nu punkt. ← (där)

-Peter Bengtsson